

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ

52

ΕΤΟΣ Θ' Αρ. 420

1934

1915

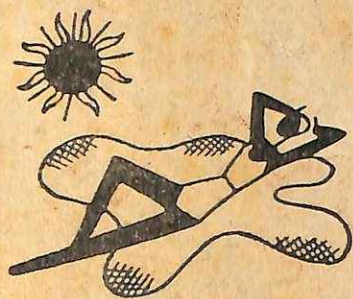

5 ΛΟΓΟΙ

- 1) Ένα πουνδράρισμα την ημέραν αρκεί.
 - 2) Έξολείφει τελείως την γυαλάδα.
 - 3) Δίδει απόχρωση θάμνη και θελουδένια και φυσική ομορφιά. Δεν σχηματίζει πλάκες.
 - 4) Κρατά στον άνεμο, θροχή και στην εφίδρωση.
 - 5) Συσφίγγει τους διεσταλμένους πόρους. Δεν ξηραίνει την επιδερμίδα.
- Η νέα αυτή και θαυμασία ιδέα εφαρμόζεται εις την πούδρα Τοκαλόν, εις την οποίαν αναμιγνύεται επισημονικώς η Mousse de Crème, με πούδρα λεπτή και εξαιρεωμένη. Με υπέροχη απαλάδα φρεσκαίνει και ζωογονεί τους κουρασμένους Ιστούς, τονώνει την επιδερμίδα και

για τους
οποίους
ή πούδρα
σας έπρε-
πε να πε-
ριέχη **MOUSSE DE
CRÈME**

δίδει και στο ασημότερο πρόσωπο μια θαυμαστή απόχρωση εκτάκτου άραιότητος. Η πούδρα Τοκαλόν είναι η μόνη πούδρα που περιέχει πραγματικά Mousse de Crème. Ένα πουνδράρισμα με την πούδρα Τοκαλόν Paris διαρκεί 4 φορές περισσότερο από μια κοινή πούδρα. Γεν. Αντ. Α. Π. Ρεμπουζάκος, Πραξιτέλους 42, Αθήναι.

Χιλιάδες γυναικών οφείλουν σήμερα στην "MATITE" αυτή τη γλυκιά εντύπωση της επιδερμίδος των, που διατηρείται, παρά τον ήλιον, την εφίδρωση και τον άνεμον. Λεία και τρυφερά σαν επιδερμίδες μικρού παιδιού.

Μεταχειρισθείτε τα ειδικά χρώματα δια το καλοκαίρι.

Rachel - chair, Rachel - foncée, Ocre - Pêche
"MATITE", πούδρα χωρίς ΤΑΛΚ

Κάμνει το χρώμα MAT

Είναι ένας τύπος της
ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΗΣΑΣ Α.Τ. ΠΙΒΕΡ (ΠΑΡΙΣΙΩΝ)

ΡΑΗΑΤ ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ

Ζαχαροπλαστείων "Παλλάς"

Βουκουρεστίου 1Γ.

Κάτωθι Μετοχικού Ταμείου

No 1ον) Σάν Φυσίκι.	5ον) Καμάκι.
2ον) Ίκι-Μπίς-μίσ.	6ον) Μπραλινέ.
3ον) Κουκουναρί.	7ον) Καρύδας-Φουντοκι.
4ον) Ουφάκ.	8ον) Αμυγδάλου.
	9ον) Φουντοκι.

ΑΠΑΝΤΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ηγγυημένης ποιότητας
Πάλλης χονδρική και λιανική
Μια επίσκεψις αρκεί δια να πεισθίτα.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο "ΦΟΙΝΙΞ"

Αποφύγετε τα πολυδάπανα ταξίδια εις τας διαφόρους Ιαματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταύτα εις τὸν ἑν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5, παραπλευρῶς θαλάτρου Κοτοπούλη. Τὰ Ιαματικά τεχνητὰ Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων, Αἰδηψοῦ - Μεθάνων - Λουτρακίου - Υπιάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ Ιαματικά Λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων Ιαματικῶν πηγῶν. Δι' εὐκολίαν τῶν κ. κ. πελατῶν, τὸ Ὑδροθεραπευτήριον ἐδιπλασίασε τὰ θαλάσσια λουτρά, ὥστε οἱ κ. κ. πελάται νὰ μὴ ἀναμένουσι.

Ίατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεία ἀνακαινισις.
Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. - 9 μ. μ.

Ἡ ἀρχαιότερα καὶ ἀνώτερα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ τοῦ κ. ΑἰΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότεροι ἐν Παρίσι τοῖς ἐπὶ τριετίαν σπουδάζσαντες εις τὴν ACADEMIE NATIONAL DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν NAROLITAINE.

Τελεία ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.
Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εις τὰ ἐργαστήρια τῶν, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπίτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Κ.Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν νοσημάτων
Μάγερ 23 Α - Τηλ. 25532
Ἰδιαιτέρον διαμέρισμα δι' ἑκαστον ασθενή

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ίατρος Μαιευτῆς Γυναικολόγος
Ὁδὸς Σκαλιστήρη 8α
(Λυσισατρείων). 8 1)2-6

ΚΕΡΔΟΣ

ἐξασφαλίζουν οἱ πωλοῦντες τὰ χρυσὰ τῶν κοσμήματων καὶ πολυτίμους λίθους μόνον εις τὸ χρυσοχοεῖον καὶ Ἀδαμαντοπωλεῖον Κ. ΚΟΤΖΑΜΠΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΕΠΟΥΣΗ, Ὁδὸς Ἀθηνᾶς 50Δ.
Προσοχή εις τὴν διεύθυνσιν 50Δ ΤΗΛ. 26-564

Γ. Ν. Μουμουτζής

Ίατρος Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαεξετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1
Ὁραὶ 8-11 π. μ. καὶ 5-7 μ. μ.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΙΔΗ, Ὑψηλοῦ τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60

ΜΑΣΣΑΖ

Πάντοτε θὰ βρῆτε τὸν γνωστὸν διπλωματοῦχον

ΜΑΣΣΕΡ

Δ. Παγανόπουλον, στὰ Λουτρά «Φοῖνιξ», Ἰωνος 5.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ΑΘΗΝΑΣ 11 Γραφεῖον Διεκπεραιώσεως Ὑποθέσεων γνωρίζει ὅτι ἀναλαμβάνει ἐξώσεις δι' ἐξόδων του, μέχρι πέρας αὐτῶν, εἰσπράττων τὰ δικαστικὰ ἐξόδα ἀπὸ τοὺς ἐνοικιαστάς.

ΚΟΛΩΝΙΑ ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀσυναγώνιστος καὶ πασίγνωστος. Με πλούσιον ἄρωμα. Διεδόθη κατὰ πληκτικῶς. Κατέκτησεν ὅλας τὰς τάξεις, λόγω τῆς ποιότητός της.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ : Πλατεία Παιδείας Δημοπρατηρίου, ἀριθ. 103 καὶ 104.

Οἰκονόμειο

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Μικροὶ ἀπὸ τοὺς ἀστέρες, ποὺ μεσουρανοῦν σήμερα στὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ : Ἀριστερά, ἐκ τῶν ἄνω, κατὰ σειράν : Ἡ Μπέττυ Νταϊς, Ἡ Κόνιτας Κοῦμινικς, Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, Ἡ Ἀλὶς Φαίη, Ἡ Τζέαν Χόσarin, Ἡ Ἐλεν Τέλβερτης, Ἡ Θέμα Τόντ, Ἡ Ρόσελ Χούτσον καὶ Ἡ Κοιότα Μοντενέγκρο

ΤΟ ΑΔΟΞΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ «ΣΕΙΡΗΝΩΝ»

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΕΣ ΜΟΙΡΑΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μιά επίσκεψις στις γυναικείες φυλακές του 'Αγκενώ. 'Η «μοιραίες γυναίκες» που χρησιμοποιούν τὸ πιστόλι. Τὸ ἐγκλημα τῆς λαίδης 'Οουεν. 'Η ἐκδίκησις τῆς Ζωρζέτ 'Οντό. 'Η τραγική περιπέτεια μιᾶς «βασιλισσας» τῆς Μονμάρτρης. Τὸ ἐρωτικό δράμα τῆς Ζάν Βελέρ. 'Η δολοφονία ἐνὸς βασιλευσίου 'Αμερικανοῦ, κλπ. κλπ.

Η μοιραίες γυναίκες τῆς ἐποχῆς μας, ἐποχῆς πάντα αἰθιρῶν καὶ ἁλιδῶν. Ἀφού καταστρέφουν ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων, μετὰ τὴν πολυτέλεια καὶ τὴν ἰδιοτροπίαν τους, ἀφού ἀναστατώνουν τὸν κόσμον, μετὰ τὰ πολυπλοκά σκάνδαλά τους, μὴ μὲν ἐξαφανίζονται καὶ κανεὶς περὶ δὲν ἐνδιαιρέσεται γι' αὐτές. Κι' ὅμως οἱ ἑνα γραφικὰ χωριὸ τῆς 'Αλσατίας, στὸ 'Αγκενώ, ὑπάρχει ἕνα πένθιμο καὶ μελαγχολικὸ κτίριο τοῦ ὁποῖου οἱ φυλακές θὰ μπορούσαν νὰ μᾶς πῶν πολλὰ πράγματα γιὰ τὴν μοιραίες γυναίκες πού «φιλοξενοῦνται» ἐκεῖ πέρα. Αὐτὸ τὸ κτίριο εἶναι ἡ γυναικείες φυλακές τῶν βαρβαρικών καὶ τῶν καταδικασμένων σὲ θάνατον.

Ὅταν, γιὰ πρώτη φορὰ, ἐπισκέφθηκα τὴν φυλακὴν τοῦ 'Αγκενώ νόμιμα εἰς θεοκατακλινὸν σὲ κανένα νοσοκομεῖο. Οἱ τοῖχοι, τὰ κρεβάτια, οἱ θύραι, τὰ παράθυρα ἦσαν κατὰ λευκὰ καὶ ἀστράφταν ἀπὸ καθαριότητα. 'Η γυναίκες κατὰ τὴν ἐπίσημη φοροῦσαν μακροὺς ἀσπρὲς ποδιὲς καὶ ἕνα φρακιὸν στὸ κεφάλι. Ἐμοιάζαν σὺν νοσοκόμας. Ἦσαν ἡ ὥρα πού ἔκριναν τὸν ἀπογευματινὸν περίπατόν τους. 'Η μία πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀκολουθοῦσαν τὴν φυλακὰ τους, ὅπως τὰ πρόβατα, δίχως ν' ἀστεϊάζονται. Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν πού με συνόδευε σ' αὐτὴν ἐπίσκεψίν μου μὲ ἐξηγοῦσε τὸν τρόπο τῆς λειτουργίας αὐτοῦ τοῦ σωφρονιστικοῦ ἰδρυματός καὶ πῶς περνοῦν τὴν μέρα τους ἡ φυλακισμένες. Μὴ ἐγὼ πρόσεχα περισσότερο αὐτὴς ὅλες τὲς δυστυχημένες πού περπατοῦσαν μετὰ σκιμμένο τὸ κεφάλι ἀπογοητευμένες καὶ χωρὶς νύχον καμμιὰ ἐλπίδα νὰ ξαναφτιάξουν τὴ ζωὴ τους. Ξαφνικὰ ὅμως ἔβγαλα μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως. Εἶχα διακρίνει μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ πένθιμο κοπάδι ἕνα πρόσωπο πού μοῦ φαινόταν παραπολὺ γνωστό.

—Ποῖα εἶναι αὐτή; ρώτησα περὶ ἑαυτοῦ τὸν διευθυντὴ τῶν φυλακῶν.

—Τὸ 52 !

—Τὸ 52 ; ἔβλεπα ἀπορώντας.

—Σὰς φαίνεται παράξενο ; Δὲν ξέρετε λοιπὸν ὅτι ἡ φυλακισμένη δὲν ἔχουν ὀνόματα ; Ἐπειτα εἶναι ἐκχωρημένον σὲ μᾶς νὰ τὴν φωνάζουμε μ' ἕνα ἀριθμὸν. Εἶναι τότες πολλὰ ὥστε ἄλλοιως δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν θυμηθούμε. Μὰ γιὰ τὸ 52 ὑπάρχει ἐξαίρεσις. Αὐτὴ, καθὼς καὶ μερικὲς ἄλλες γυναίκες ἐδῶ μέσα εἶναι γνωστὲς ἀπὸ τὴν καὶ μετὰ τὸ ὄνομά τους, γιὰτὶ μὴ ἐποχὴ ἔχουν ἀναστατώσει τὸ Παρίσι, μετὰ τὴν εὐθιμὴ καὶ σκανδαλώδη ζωὴ τους. Εἶναι, ἀγαπητέ μου, ἡ μοιραίες γυναίκες τους. Τὸ

52 λοιπὸν εἶναι ἡ λαίδη 'Οουεν ! —Βεβαίως. Ὅπως τὸ 38 εἶναι ἡ Ζωρζέτ 'Οντό, τὸ 55 ἡ Ρασέλ Μέρου, τὸ 26 ἡ Ζάν Βελέρ καὶ τὸ 43 ἡ Γκαμπριέλ Ζορόν. Ὅλες, καθὼς καταλαβαίνετε, ἔχουν ἕνα πλῆθος τραγικῶν περιπετειῶν. Ἰδοὺ, παραδείγματος χάριν, ἡ ἱστορία τῆς ὁμορφῆς λαίδης 'Οουεν :

'Η 'Εσμέ Νοντό, ἡ κατόπιν λαίδη 'Οουεν, ἦταν μιὰ ὁμορφὴ μὴ πολλὴ δυστυχημένη χορεύτρια. Κάθε βράδυ διασκεδάζε τὸν ὑποπαισθῆκατον τῶν νυκτερινῶν κέντρων τῆς Χάβρης καὶ τὰ ξημερώματα μετὰ τὴν συνοδείαν μιᾶς γρηῃς θείας ξαναγύριζε στὸ φτωχικὸν δωμάτιόν της. 'Η ὁμορφὴ χορεύτρια προτιμοῦσε νὰ ζῇ μιὰ περιωρισμένη ζωὴ χωρὶς πολυτέλεια παρὰ νὰ ἔχη φίλον κανέναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τραγικῶς ἀποτυχημένους τῶν μεγάλων λιμανιῶν. Οἱ ναυτικοὶ τὴν ἔλεγαν «μεγάλῃ κυρίᾳ», γιὰτὶ εἶχε εὐγενικοὺς τρόπους καὶ ἀριστοκρατικὸν παρουσιαστικόν. Ἦξερε νὰ μὴ δυσχερᾶσθῇ κανέναν, μὴ καὶ σὲ κανέναν δὲν εἶδεν τόσο θάρρος, ὥστε νὰ τῆς φέρεται μετὰ οὐκ ἐπιθυμητῶν. Μιὰ μέρα, ὅσοσο μῆκε στὸ κέντρο πού χορεύει ἡ ὁμορφὴ Νοντό ἕνας ἱππὸς καὶ ἀστρονόμος κύριος. Φαινόταν πολλὸ πλούσιος, μὰ καὶ πολλὸ ἡλικιωμένος. Κάθησε σὲ ἕνα τραπέζι, παρακολούθησε τοὺς χοροὺς καὶ τὰ τραγούδια τῆς 'Εσμέ Νοντό καὶ, μὲτὰ ἐκείνην κατέβηκε ἀπὸ τὴ σκηνή, τὴν κάλεσε στὸ τρα-

πέζι του. 'Η Νοντό φυσικὰ δέχτηκε, γιὰ νὰ κἀν τὴ σχετικὴ κατανάλωσι τῆς σαμπάνιας... Χωρὶς νὰ πολυστοχῆται γιὰ τὴ συντροφίαν του, ἄρχισε νὰ πῶν ἕνα σωρὸ πότηρια καὶ ν' ἀδειάζει τὴ μὴ μετὰ τὴν ἄλλη τὴς μποτίλλας. Μὰ τὸ ἴδιον ἔκανε καὶ ὁ ἄγνωστος σύντροφός της. Τέλος ἀργὰ, τὰ ἐξημερώματα ὁ ἡλικιωμένος κύριος πληρώσε ἀδιάφορα τὸν τεράστιον λογαριασμὸν καὶ ἔφυγε. Ἀλλὰ τὸ ἐπόμενον βράδυ, ἀπὸ πολλὴν νύχτα μάλιστα, βρισκόμενος πάλι στὸ ἴδιον τραπέζι. Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐξακολούθησε μιὰ ὁλόκληρη ἐβδομάδα. 'Η ἄλλες ἀρτίσεις τοῦ νυκτερινοῦ κέντρου ἄρχισαν νὰ σχολιάζουν τὸ φέρεμά του καὶ νὰ τὸν κοροϊδεύουν :

—Ὁ γέρος, ἔλεγαν, εἶναι ἀποτυχημένος μετὰ τὴν 'Εσμέ. Κόψιμα μόνον πού αὐτὸ τὸ κορίτσι εἶναι κοινὸ καὶ δὲν ξέρεται νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας.

Κι' ὅμως δὲν εἶχαν δίκην νάχουν αὐτὴν τὴ γυνάμην γιὰ τὴν Νοντό. 'Η ὁμορφὴ χορεύτρια ἴσα-ἴσα ὑπελόγιζε κατὰ συνήθειαν τῆς, προσέχε τὸ φέρεμά της καὶ γενικὰ προσπαθοῦσε νὰ ἀρέσῃ στὸν γέροντα φίλον της. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς τακτικῆς τῆς ἦταν νὰ τὸν ξετρελλάνῃ καὶ νὰ τὸν κἀν νὰ τὴν ἐρωτευθῇ παράφορα. Κι' ἕνα βράδυ τέλος ὁ «γέρος» τῆς πρότεινε σοβαρὰ τῆς :

—Εἶμαι πολλὸ πλούσιος. Θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου ;

'Εκείνη δέχτηκε μετὰ μεγάλη προ-

θυμία. 'Η ὑποτακτικὴ ζωὴ πού ἀναγκαζόταν νὰ κἀν τὴ στενοχωροῦσε. Ἦθελε νὰ δοῇ ἕνα ἀνθρώπον νὰ τὸν παντρευθῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ. Μὰ δὲν φανταζόταν ποτὲ, ὅτι ἐκεῖνος ὁ γέρος τῆς Χάβρης ἦταν ὁ λόγος 'Οουεν, ἕνας ἀπὸ τοὺς πῶ ἐκκεντρωμένους μὰ καὶ τοὺς πῶ πλούσιους εὐγενεῖς τῆς 'Αγγλίας. Τὴν ἀλήθειαν τὴν ἔμαθε μόνον λίγα λεπτὰ πρὸ τοῦ γάμου τους, ὅταν ἐκεῖνος τῆς ἐξομολογήθηκε ὅτι ἤθελε νὰ πᾶν ἡ γυναῖκα πού νὰ τὸν εἶχε ἀγαπήσει χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῖος εἶναι, πράγμα πού εἶχε συμβῇ, καθὼς πίστευε, μετὰ τὴν 'Εσμέ Νοντό. Ἐτοί, χωρὶς στήν ἐξαίρετικὴ τὴν ὁμορφὴν χορεύτρια ἔγινε λαίδη, ἀπέκτησε μέγαρον, αὐτοκίνητα πολυτελεῖς τουαλέττας καὶ βαρύνοντα κοσμήματα. Μὲ αὐτὴ ὁμορφὴν καὶ μεταβολὴν τῆς ζωῆς της, ἄλλαξε καὶ ὁ χαρακτήρας τῆς. 'Η εὐγενικὴ καὶ καλοκαρδὴ χορεύτρια τῆς Χάβρης ἔγινε τώρα ὑπερήφανη, σκληρὴ καὶ διασκεδάζε βασανίζοντας τοὺς θαυμαστάς της. Μόνον γιὰ τὸν λόγον 'Οουεν ἔνοιωθε μὴ ἀπεριόριστῃ εὐγνωμοσύνη. Ἦταν ὁ ἀνθρώπος πού τὴν εἶχε σῶσει ἀπὸ τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν εἶχε κἀν μιὰ πραγματικὴ βασίλισσαν. Κι' ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ γέρος λόγος ἀρρώστησε καὶ πέθανε, ἡ ὁμορφὴ λαίδη ἔκλυσε εὐλιρινὰ γιὰ τὸν θάνατό του. Εἶχε αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν παραπολὺ πλούσια γιὰτὶ εἶχε κληρονομήσει τὸν ἐκκεντρωμένον πλοῦτόν της. Ἀρχισε τότε γιὰ τὴν λαίδην 'Οουεν μιὰ ζωὴ γεμάτη περιπέτειες καὶ ἐρωτικὰ σκάνδαλα. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς τοὺς ἀνδρες, οἱ ὅποιοι τόσο τὴν εἶχαν ταπεινώσει ὅταν ἦταν μιὰ ἀσήμαντη χορεύτρια τῆς Χάβρης.

Αὐτὴ ἡ εὐθιμὴ ζωὴ διήρκεσε διὰ ὁλόκληρα χρόνια, μέχρι τὴν μέρα δηλαδὴ πού ἡ ὁμορφὴ λαίδη ἔκλυσε τὴν γυναικὴν τὸν δόκτορος Γκαστώ, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πῶ γνωστοὺς γιαντοὺς τοῦ Παρισιῦ. Ὁ Γκαστώ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἀρεσε τόσο πολὺ, ὥστε τὸν κάλεσε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ στὸ μέγαρόν της καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἐρωτευθῇ καὶ νὰ συνδεθῇ πολὺ στενὰ μετὰ τοῦ. Μὰ ὁ Γκαστώ ἦταν παντρεμένος καὶ, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ κανένα σκάνδαλον, πρόσεχε παραπολὺ τὴν ἐπισκέψεις του στὴ λαίδην 'Οουεν. Αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ τὸ ἀντιληφθῇ ἡ ὁμορφὴ λαίδη, ἡ ὁποία τότε ἦταν ξετρελλανμένη μετὰ τὴν κἀν σκηνὴν ἐκπληκτικῆς καὶ κάθε τόσο τοῦ ἔλεγε νὰ ἐγκαταλείνῃ τὴν γυναῖκα του, νὰ πᾶν διαζύγιον καὶ νὰ παντρευθῇ. Ὁ Γκαστώ δὲν δίστασε καὶ ἔφαινε ἕνα σωρὸν πρόθυμον γιὰ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ. Κατὰ γὰρ ὅσο ὁ λόγος ἦταν ὅτι ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκα του περισσότερο ἀπὸ τὴν λαίδην 'Οουεν, ἡ ὁ-

ποία τοῦ χρειάζοντο μόνο ἐπειδὴ εἶχε μεγάλες γνωριμίες καὶ πολλὰ ἐκατομμύρια. Μὰ ἡ λαίδη 'Οουεν δὲν ἄργησε νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ ἀληθινὰ αἰσθημάτων τοῦ δόκτορος γι' αὐτήν. Τρελλὴ τότε ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν της, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Τὸν ἐπισκέφθη λοιπὸν ἀπρόσπτα μιὰ μέρα στὸ σπίτι του καὶ ἐμπρὸς στὰ μάτια τοῦ ἔβγαλε τὸ περιστοφὸν τῆς καὶ σκότωσε τὴν γυναῖκα του. Ἐπειτα ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητόν της καὶ σὺν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε, ξαναγύρισε στὸ μέγαρόν της. Τὸ ἐγκλήμα τῆς ὁμορφῆς δὲν ἄργησε νὰ μαθευθῇ. 'Η ὁμορφὴ λαίδη 'Οουεν συνελήφθη καὶ κλειστικὴ στὴν φυλακὴν, ὡς τὴν μέρα τῆς δίκης της, ἐνὸς ὅλο τοῦ κοσμικοῦ Παρισιῦ ἀναστατώνονταν ἀπ' αὐτὴ τὴ μαρτυρικὴ ζωὴ !...

Ποῖα εἶναι αὐτή ; 'Η Ζωρζέτ 'Οντό, τὸ πῶ ὁμορφὸν μανκενὸν τοῦ Παρισιῦ, γιὰ τὸ ὁποῖον, ἀν θυμῶσθε, εἶχε αὐτοκτονήσει ὁ νεαρὸς Ἐμίλ ντὲ Μαρινιζ, ἐπειδὴ δὲν τὸν ἄφηναν οἱ δικαί του νὰ τὴν παντρευθῇ. Καθὼς βλέπετε, δὲν ἔβγαλε χάσει καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ὁμορφίαν της. Γιὰτὶ εἶναι ἐδῶ μέσα ; Μὰ γιὰ μιὰ ὑπόθεσιν τῆς καρδιάς. Βλέπετε ὁ ἔρωσ καὶ τὸ ἐγκλημα εἶναι πολὺ στενὰ συνδεδεμένα. 'Η μεταπολεμικὴ γυναικὴς μόνον μετὰ τὸ πιστόλι κανονίζουν τοὺς ἐρωτικούς λογαριασμούς τους.

Τὸ ἴδιον ἔκανε καὶ ἡ Ζωρζέτ 'Οντό. Ἄκουστε αὐτὴν τὴν τραγικὴν περιπέτειάν της :

'Η ὁμορφὴ Ζωρζέτ ἐργαζόταν τότε σ' ἕνα μέγαλον ἀτελιὲ μὸδας τῆς ὁδοῦ Λαφαριέ. Μιὰ μέρα ἐπισκέφθηκε τὸ κατάστημά της ἕνας κομψὸς κύριος πού συνόδευε μιὰ γνωστὴ ἡθοποιὸν τοῦ Παρισιῦ. Μὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, πού τὴν ἀνέβλεπε, οἱ ὁμορφὴς της, γιὰτὶ περι- μένει μετὰ λαχτάρα κάθε πρῶτὴν ἀνθοδέσμη μετὰ τὰ σπάνια τριαντάφυλλα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ὁμορφῆς λαίδης 'Οουεν, τῆς πῶ κομψῆς καὶ τῆς πῶ τυχερῆς χορεύτριας στὰ λεπτὰ, μὰ ὑπερβολικὰ ἀτυχεῖς στὸν ἔρωτα.

—Εἰκοσι χρόνια ! Εἰκοσι χρόνια κατανυγαστικὰ ἔργα !... Ποῖος μπορεῖ ν' ἀντιβῇ εἰκοσι χρόνια σ' αὐτὴ τὴ μαρτυρικὴ ζωὴ !...

Μὰ ἄλλη μοιραία γυναῖκα εἶναι ἐκείνη ἐκεῖ κάτω, πού κάθεται μακρὰ ἀπὸ τὴς ἄλλης φυλακισμένης κρατώντας τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ χέρια της. 'Αν πλησιάσουμε τὴν κομπολόω. 'Η παλιοῦ τῆς Ζωρζέτ 'Οντό διήρκεσε ἕνα ὁλόκληρον ἔτη. Ἦ ὁμορφὸν μανκενὸν, ὅταν εἶδε τὴν ἐπιμονὴν τοῦ, ἄρχισε φυσικὰ νὰ τὸν προσέχῃ καὶ νὰ σκέπτεται ὅτι ἴσως νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος πού θὰ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη. Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν παραλήψεως τοῦ 'Εσμέ, δέχθηκε νὰ πᾶν σ' ἕνα ραντεβού του. Μὰ ὁ ἔρωσ τοῦ διονυσοῦ δὲν ἦταν τόσο ἀθῶος, ὅσο φανταζόταν. Ἦταν μάλλον ἕνα φλογερὸ πάθος, τὸ ὁποῖον τὸν ἐβασάνισε γιὰτὶ ἀκόμη δὲν τὸ εἶχε ἐκπληρώσει. Τὸ βράδυ τῆς συναντήσεώς τους παρεβόρεσε λοιπὸν τὴ Ζωρζέτ 'Οντό σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸν ξενοδοχεῖον τῶν ἡλιθίων τῆς μεθυσσε μετὰ σαμπάνια καὶ ἔπειτα ἀναισθητὴ σχεδὸν τὴν ὄδηγησε στὸ σπίτι του. Ὅταν τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ πρῶτ, τ' ὁμορφὸν μανκενὸν ἔβλεπε καὶ εἶδε πού βρισκόταν, πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν του. Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ ἰδιανὸς ἔρωσ τοῦ 'Εσμέ ; σκεπτόταν. Καί, σὺν νὰ μὴ ἔφτανε ἡ ἀπελπισία της, ἄκουσε ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸν διονύσιον νὰ τῆς λέγῃ μετὰ μιὰ παγερὴ ἀδιαφορία :

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

ποῖα τοῦ χρειάζοντο μόνο ἐπειδὴ εἶχε μεγάλες γνωριμίες καὶ πολλὰ ἐκατομμύρια. Μὰ ἡ λαίδη 'Οουεν δὲν ἄργησε νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ ἀληθινὰ αἰσθημάτων τοῦ δόκτορος γι' αὐτήν. Τρελλὴ τότε ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν της, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Τὸν ἐπισκέφθη λοιπὸν ἀπρόσπτα μιὰ μέρα στὸ σπίτι του καὶ ἐμπρὸς στὰ μάτια τοῦ ἔβγαλε τὸ περιστοφὸν τῆς καὶ σκότωσε τὴν γυναῖκα του. Ἐπειτα ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητόν της καὶ σὺν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε, ξαναγύρισε στὸ μέγαρόν της. Τὸ ἐγκλήμα τῆς ὁμορφῆς δὲν ἄργησε νὰ μαθευθῇ. 'Η ὁμορφὴ λαίδη 'Οουεν συνελήφθη καὶ κλειστικὴ στὴν φυλακὴν, ὡς τὴν μέρα τῆς δίκης της, ἐνὸς ὅλο τοῦ κοσμικοῦ Παρισιῦ ἀναστατώνονταν ἀπ' αὐτὴ τὴ μαρτυρικὴ ζωὴ !...

Ποῖα εἶναι αὐτή ; 'Η Ζωρζέτ 'Οντό, τὸ πῶ ὁμορφὸν μανκενὸν τοῦ Παρισιῦ, γιὰ τὸ ὁποῖον, ἀν θυμῶσθε, εἶχε αὐτοκτονήσει ὁ νεαρὸς Ἐμίλ ντὲ Μαρινιζ, ἐπειδὴ δὲν τὸν ἄφηναν οἱ δικαί του νὰ τὴν παντρευθῇ. Καθὼς βλέπετε, δὲν ἔβγαλε χάσει καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ὁμορφίαν της. Γιὰτὶ εἶναι ἐδῶ μέσα ; Μὰ γιὰ μιὰ ὑπόθεσιν τῆς καρδιάς. Βλέπετε ὁ ἔρωσ καὶ τὸ ἐγκλημα εἶναι πολὺ στενὰ συνδεδεμένα. 'Η μεταπολεμικὴ γυναικὴς μόνον μετὰ τὸ πιστόλι κανονίζουν τοὺς ἐρωτικούς λογαριασμούς τους.

Τὸ ἴδιον ἔκανε καὶ ἡ Ζωρζέτ 'Οντό. Ἄκουστε αὐτὴν τὴν τραγικὴν περιπέτειάν της :

'Η ὁμορφὴ Ζωρζέτ ἐργαζόταν τότε σ' ἕνα μέγαλον ἀτελιὲ μὸδας τῆς ὁδοῦ Λαφαριέ. Μιὰ μέρα ἐπισκέφθηκε τὸ κατάστημά της ἕνας κομψὸς κύριος πού συνόδευε μιὰ γνωστὴ ἡθοποιὸν τοῦ Παρισιῦ. Μὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, πού τὴν ἀνέβλεπε, οἱ ὁμορφὴς της, γιὰτὶ περι- μένει μετὰ λαχτάρα κάθε πρῶτὴν ἀνθοδέσμη μετὰ τὰ σπάνια τριαντάφυλλα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ὁμορφῆς λαίδης 'Οουεν, τῆς πῶ κομψῆς καὶ τῆς πῶ τυχερῆς χορεύτριας στὰ λεπτὰ, μὰ ὑπερβολικὰ ἀτυχεῖς στὸν ἔρωτα.

—Εἰκοσι χρόνια ! Εἰκοσι χρόνια κατανυγαστικὰ ἔργα !... Ποῖος μπορεῖ ν' ἀντιβῇ εἰκοσι χρόνια σ' αὐτὴ τὴ μαρτυρικὴ ζωὴ !...

Μὰ ἄλλη μοιραία γυναῖκα εἶναι ἐκείνη ἐκεῖ κάτω, πού κάθεται μακρὰ ἀπὸ τὴς ἄλλης φυλακισμένης κρατώντας τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ χέρια της. 'Αν πλησιάσουμε τὴν κομπολόω. 'Η παλιοῦ τῆς Ζωρζέτ 'Οντό διήρκεσε ἕνα ὁλόκληρον ἔτη. Ἦ ὁμορφὸν μανκενὸν, ὅταν εἶδε τὴν ἐπιμονὴν τοῦ, ἄρχισε φυσικὰ νὰ τὸν προσέχῃ καὶ νὰ σκέπτεται ὅτι ἴσως νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος πού θὰ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη. Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν παραλήψεως τοῦ 'Εσμέ, δέχθηκε νὰ πᾶν σ' ἕνα ραντεβού του. Μὰ ὁ ἔρωσ τοῦ διονυσοῦ δὲν ἦταν τόσο ἀθῶος, ὅσο φανταζόταν. Ἦταν μάλλον ἕνα φλογερὸ πάθος, τὸ ὁποῖον τὸν ἐβασάνισε γιὰτὶ ἀκόμη δὲν τὸ εἶχε ἐκπληρώσει. Τὸ βράδυ τῆς συναντήσεώς τους παρεβόρεσε λοιπὸν τὴ Ζωρζέτ 'Οντό σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸν ξενοδοχεῖον τῶν ἡλιθίων τῆς μεθυσσε μετὰ σαμπάνια καὶ ἔπειτα ἀναισθητὴ σχεδὸν τὴν ὄδηγησε στὸ σπίτι του. Ὅταν τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ πρῶτ, τ' ὁμορφὸν μανκενὸν ἔβλεπε καὶ εἶδε πού βρισκόταν, πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν του. Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ ἰδιανὸς ἔρωσ τοῦ 'Εσμέ ; σκεπτόταν. Καί, σὺν νὰ μὴ ἔφτανε ἡ ἀπελπισία της, ἄκουσε ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸν διονύσιον νὰ τῆς λέγῃ μετὰ μιὰ παγερὴ ἀδιαφορία :

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φάκελον. Εἶναι ἕνα μικρὸν δῶρον γιὰ σὰς. Ἀποφύγετε φανταστικὰ παραπολὺ καλὸν μαζὺ μου.

—Ὅσοιτε αὐτὸ τὸ φ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΖΩΗΣ

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

(Μιά συνέντευξις τοῦ Γάλλου δημοσιογράφου Ἀνρὺ Μάνσβικ μετὰ τὴν Ρωσίδα πριγκίπισσα Κραζίνσκα)

Α περισσότερα μέλη τῆς Ρωσικῆς ἀριστοκρατίας, κυνηγημένα ἀπὸ τὸ σημερινὸ καθεστὼς τῆς χώρας τῶν, ζοῦνε στὴν ἐξορία, περικυβόμενα μετὰ σπουδῆς, ἀλλὰ καὶ μετὰ πενιχότητος, ὡς ἀνταρτίων καλὲς ἡμέρες. Ἐλπίζουν ὅτι θὰ ζήσουν, γιὰ νὰ ἴδωσιν τὴν περιπόθητὴν ἀνάστασιν στὴν ἁγία Ρωσία. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ζήσουν, εἶνε ἀναγκασμένα νὰ ἐργάζωνται. Καὶ καταφεύγουν σὲ κάθε εἶδος ἐπάγγελμα, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀποθαρρύνονται ἀπὸ τὴν ἀποτυχίαν.

Ἡ γυναῖκες τῆς παλαιᾶς Ρωσικῆς ἀριστοκρατίας διακρίνονται περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρας γιὰ τὴν εὐχέρεια, μετὰ τὴν ὁποία προσαρμόζονται σὲ τὴν ἀνάγκην τῆς σημερινῆς ζωῆς τῶν.

Μεταξὺ τῶν θαρραλέων αὐτῶν γυναικῶν, εἶνε καὶ μιὰ πριγκίπισσα, ἡ συζυγὴ τοῦ μεγάλου δούκα Ἀνδρέα, πρῶτον ἐξαδέλφου τοῦ Τσάρου Νικολάου II, ἡ ὁποία διδάσκει σήμερα στὸ Παρίσι τὴν τέχνην τῆς Τερψιχόρης.

Πρὶν ἀπὸ τὸ γάμου της μετὰ τὸν μεγάλον δούκα, ἦταν φημισμένη χορεύτρια. Μετὰ τὸν γάμον — γάμον ἀπὸ ἔρωτα — τοῦ μεγάλου δούκα, ὁ Νικολάος II ἔδωκε στὴν ὁραία ἀνδρὸς τῆς καὶ τῆς δηλητηρίασε τὴ ζωὴ. Ἦταν ἕνας Ἀργεντινὸς χορευτὴς τοῦ Καζινὸ τῆς Ντωβίλ, μετὰ ἀθλητικὸ σῶμα καὶ μιὰ ἀρεσυνική ὁμορφιά, ὁ ὁποῖος τὴν πολιορκεῖ καὶ δὲν τὴν ἀφίνει νὰ ἡσυχάσῃ οὔτε στιγμὴν. Μιὰ φορὰ, τέλος, τῆς εἶπε, ἐνῶ χόρευαν, ἀδιαφορῶντας ἂν θὰ γινόταν σκάνδαλον ἢ ὄχι.

—Γκαμπύ, σὰς ἀγαπῶ. Ἀφῆστε αὐτὸν τὸν γέρο πῆχνο, τὸν ἄνδρα σὰς καὶ ἐλάτε νὰ φύγουμε μαζὺ. Θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι.

Ἡ Γκαμπριέλ Ζορὸν ἀναστατώθηκε. Πράγματι ὁ ἄνδρας τῆς ἦταν πολὺ γέρος, πολὺν ἰδιώματος καὶ πολὺν ἀσχημίας. Μὰ μέχρι ἐκεῖν τῆς στιγμῆς, τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶχε προσέξει. Τώρα ὅμως ἀναγκάσταν νὰ παραδεχθῇ, ὅτι ἐκεῖνος ὁ Ἀργεντινὸς εἶχε δίκιο. Ἦταν πράγματι ἕνας γεροπῆχνος πού κάθε νύχτα τῆς ἔκανε σκηνὴς ἐξηλωτικίας. Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτὰ τὰ μαρτύριά του ἀπεφάσισε νὰ τὸν δολοφονήσῃ. Ὁ ἄνδρας τῆς ποῖν κομμητὴ ἔβαινε πάντα μερικὰ σταγόνες βερονόλ, τὶς ὁποῖες τοῦ ἔτοιμασε ἐκεῖνη. Ἐνὰ ὁράδι, λοιπὸν τοῦ ἔδωσε νὰ πιῇ μιὰ μεγάλη δόσι ἀπ' αὐτὸ τὸ νοσηρικὸ καὶ ἔπειτα πῆγε νὰ κοιμηθῇ ἡσυχῇ στὸ κρεβάτι της. Ἐπὶ τέλος, θὰ τέλειωναν τὰ βασάντα της. Θὰ μπορούσε νὰ ζήσει, ὅπως ἐκεῖνη ἤθελε καὶ νὰ χαρῇ τὰ νεῖστα της καὶ τὴν ὁμορφίαν της. Ἀντιστοίχως ὅμως καὶ αὐτὴν, τὸ ἐγκλημα τῆς δὲν ἄφησε ν' ἀνακαλύψῃ καὶ ἡ βασιλισσα σὲ τὸν κοσμικὸν λουτροπόλεον περνᾷ σήμερα τὸ ἰσολογισμὸν τῆς ζωῆς της μέσα στὴ φυλακή.

καὶ χαριτωμένη ἐξαδέλφη του τὸν τίτλον τῆς πριγκίπισσας, καὶ ἔτσι ἡ πρῶτην χορεύτρια ἔγινε ἡ πριγκίπισσα Κραζίνσκα.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ μεγάλου δούκα Ἀνδρέα ἔμεινε στὴ Ρωσία ὅσο μπόρεσε περισσότερο μετὰ τὴν ἐκρηγνῆ τῆς ἐπαναστάσεως. Ὅταν ὅμως εἶδαν πὼς κινδύνευαν νὰ τουφεκισθῶν, ὅπως τὰ μέλη τῆς Τσαρικής οἰκογενείας, ἀναγκάστηκαν νὰ φύγουν γιὰ τὴν Γαλλία, ὅπου εἶχαν μιὰ ὁραία βίλλα στὴ Ριβιέρα.

Ὅσο εἶχαν χρήματα καὶ κοσμήματα, ἔζησαν στὴν βίλλα τους. Στὸ τέλος, πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια δηλαδή, τὰ χρήματα σῶθηκαν καὶ τὰ κοσμήματα πούληθηκαν βίλα. Τότε λοιπὸν ἀναγκάστηκαν νὰ πούλουν τὴ βίλλα τους καὶ νὰ πᾶνε στὸ Παρίσι, νὰ ζήτουν πόρους ζωῆς.

Ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, ἡ πριγκίπισσα Κραζίνσκα ἦτανε στὰ νεῖστα της ἡ πὺ φημισμένη μπαλάντα τοῦ μπαλέτου τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ Θεάτρου τῆς Πετρούπολης. Σκέφτηκε λοιπὸν ὅτι ἂν ἐξασκούμε καὶ παρὰ τὴν ἐπάγγελμα—ὡς καθηγήτρια βέβαια αὐ-

τὴ τὴ φορὰ—θὰ μπορούσε νὰ δημιουργήσῃ ἕνα ἀξιόλογο εἰσόδημα. Ἄνοιξε λοιπὸν μιὰ σχολὴ χοροῦ στὸ Παρίσι, ἡ ὁποία δὲν ἄργησε νὰ γεμίσῃ ἀπὸ μαθήτριες τῆς καλύτερας τάξεως.

Ἡ πριγκίπισσα πηγαίνει πολὺ πρῶτὸ στὸν τοῦτο τῆς καὶ συνήθως φεύγει πολὺν ὁρὰν τὸ βράδυ. Ἐργάζεται ἀκατάβλητα, μετὰ λατρίαν πρὸς τὴν τέχνην της καὶ στοργὴν πρὸς τὴν μαθήτριά της. Χορεύει, ὅταν διδάσκει, παίρνει τὶς πὺ χαριτωμένες πλαστικὰς στάσεις, μετὰ τὴν ἴδια εὐκρινότητα καὶ τὸ ἴδιο μῆτρο, τοῦ εἶχε στὰ νεῖστα της.

—Εἶμαι πενήνταεπενέα ἐτῶν, μάς εἶπε.

Κι' ἐπειδὴ κανεὶς μας δὲν ἤθελε νὰ τὴν πιστέψῃ, ἐκεῖνη ἐπέμεινε!

—Μάλιστα, εἶμαι πενήνταεπενέα ἐτῶν. Σκεφθῆτε, ὁ γιὸς μου, ὁ Βλαδὶμιρ, πέρασε τὰ τριάντα. Διατηροῦμαι ἔτσι καλὰ, ἐπειδὴ ζῶ ἀνάμεσα στὴν δροσιά τῶσων κοριτσιῶν. Λατρεῖν τὴν τέχνην μου καὶ χαίρωμαι νὰ βλέπω τὴν θανμασία ἐξέλιξι αὐτῶν τῶν κοριτσιῶν, μετὰ μαθήματα πού τοὺς δίνω. Φυσικὰ, κοιράσονται πολὺ. Ὅταν φτάνει τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος, εἶμαι πολλὰς

φορὰς τόσο κουρασμένη, ὥστε περὶ τὴν Κυριακὴν διόκληρον ζαπλομένη στὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ ἀπορῶσιν ὅλην τὴν ἑβδομάδα. Εὐτυχῶς, ἡ βίλλα πού μένομε τώρα εἶνε μακρὰ ἀπ' τοὺς θαλάσσους τῆς πόλεως, μέσα σ' ἕνα καταπράσινο λόφον. Χωρὶς τὴν εὐεργετικὴν ἀνάπαυσιν, πού βρισκομα στὸ σάτι μου, μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθῶσιν τὴν ἐργασίαν μου.

Ἡ πριγκίπισσα ἀπομακρύνθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴν, χαμογελῶντας, καὶ ὅταν ἔφτασε μπροστὶ στὸν μεγάλον καθρέφτη, στὸ βάθος τῆς αἰθούσας, ἐξετέλεσε πρὸς χάριν μιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς περιφημὲς φιγούρες της, πού ἦσαν ἡ δόξα τοῦ μπαλέτου τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ Θεάτρου. Ἡ μαεστρία της, ἡ χάρις της, ἡ νεανικὴ τῆς ἐλαστικότητα, μάς κατέπληξε.

Ἡ πριγκίπισσα σὲ λίγο πλησίασε καὶ κοντὰ μας.

—Αὐτὴ ἡ φιγούρα πού εἶδατε, μάς εἶπε, εἶνε πού με ἀνέδειξε, ὅταν ἦμουν πολὺ νέα. Εἶνε ἡ πρώτη μου μεγάλη ἐπιτυχία. Τὴν ἐξετέλεσα γιὰ πρώτη φορὰ σὲ μιὰ χορὴν τῆς μεγάλης σχολῆς χοροῦ. Ὅλη ἡ αὐτοκρατορικὴ οἰκογένειά με χειροκρότησε... Τότε εἶδα, γιὰ πρώτη φορὰ, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους πρίγκιπες, τὸν μέλλοντα σύζυγό μου. Τὰ θεατὰ χειροκροτήματα τόσο ἐκλεκτοῦ ἀρχαίου, ὥστε ἐκείνη τὴν ὥραν τότε, μὲ μίαν ὀκταεπταετῶν. Ἀπὸ τότε ἡ ζωὴ ἔγινε γιὰ μένα ἕνας ἀδύνατος χορὸς, πάντοτε τριαντάφυλλα, ὡς τὴν ἐπαναστάσει, πού ἔδωσε τέλος στὴν πολυτέλεια τῆς πριγκίπισσας ζωῆς μου. Χόρευαν στὴν Πετρούπολιν γιὰ τελευταία φορὰ σὲ μιὰ φιλικὴν ἐκδήλωση ἐστέριας, ἀποκλειστικὰ φιγούρες δικῆς μου ἐμπνεύσεως καὶ συνθέσεως. Τί γοητευτικὴ βραδιά!... Θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστη!... Τὴν ἀμύθητη πολυτέλεια! Ἀληθινὴ νύχτα τῆς Χαλὶ μάς!... Καὶ σήμερα....

Τὰ μάτια της φάνηκαν κάτωσ ὡρὰ, σ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνησιν. —Νὰ ὁ ἄνδρας μου, εἶπε ἔξωφνα.

Κι' ἀμέσως ἔξαυγισε τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιά της.

Ἡ αὐτοῦ Ἀυτοκρατορικῆς Ὑψηλότης, ὁ μέγας δούξ Ἀνδρέας, μπῆκε στὴν αἰθούσα. Τρένταεπενέα ἐπιβλητικὸς, μετὰ τὸ ψηλὸ, περήφανον ἀνάστημά του. Ἐκρυβε μετὰ ἀξιοκρίαν τὴν ἀτελειότητα μιᾶς τραγικῆς δυναστείας.

Μὰς χαϊρέτησε μετὰ τὸν εὐγενικὸν τρόπον :

—Ἐλάτε τὴν ὥραν σήμερα νὰ ροῖτε ἐδῶ τὶς καλύτερας μας μαθήτριες. Συναρπάξτε σκορποῦνε σὲς ἐργασίας γοῶν καὶ ἄλλων. Πόσο εἶνε χαλάρωσις οὐσιαστικῆς οἰκογενείας.

Σκέφθηκε πόσο θὰ πρέπει νὰ εὐλογῇ τὴν ὥραν, πρὶν ἀπὸ τὸν πόνον τοῦ ἔδωκε τὸ ψυχικὸ σθένος του τὴν μεγάλην καλλιτεχνικὴν ἀντηχοῦσαν τὰ λόγια της στὸ αὐτὸ τοῦ Μοντωμπάν. Τὸν νανούριζαν κι' ἀνακούφιζαν τὴν τα-

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Ἡ Βασίλισσα ν' Ἀργκό

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὁ Μοντωμπάν ἔκανε μισὴ μεταβολή, σκεπτικὸς, ἀπογοητευμένος, κι' ἔτοιμος νὰ φύγῃ. Συγχρόνως μουρμούριζε :

—Καὶ τί εὐκαιρία ἦταν αὐτή, γιὰ ν' ἀναδειχθῶ ἐπὶ τέλους!... Ἡ τύχη μου θὰ ἦταν ἐξασφαλισμένη πειὰ... Μὰ νὰ πού βρέθηκα χειρότερα ἀπὸ πρὶν... Ποῦ διάβολο νὰ πάω ;... Τί νὰ κάνω ;...

Σκέπτηκε ἀκόμα, καὶ κοντοστάθηκε ψιθυρίζοντας :

—Μὰ τὴν πίστι μου, σάλεψαν τὰ μυαλά μου... Ἀρχίζω νὰ μὴν ξέρω τί κάνω... Κι' ἡ Πριμερόζα ;... Ξεχνᾶω τὴν Πριμερόζα ;...

Ἐίχε θυμηθῇ ξαφνικὰ τώρα, ὅτι δὲν εἶδε τὴν ἀγαπημένην του ν' ἀκολουθῇ τοὺς τρυάνδους, ὅταν ἐκεῖνη ἄρχισαν νὰ τὸ βάθουν στὰ πόδια, τρομοκρατημένοι ἀπ' τὴν ἐπίθεσιν του. Ναί, ἀσφαλῶς θὰ ἦταν ἀκόμη κάπου ἐκεῖ κοντὰ, μαζεμένη σὲ καμμιὰ γωνία, λιποθυμῶσα...

Ἡ σκέψις τοῦ αὐτοῦ τὸν ἔκανε νὰ ἀνατριχιάσῃ. Ὁρμησε νὰ τὴν βρῇ, κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ παντοῦ σάν τρελλός. Εὐτυχῶς γρήγορα καθόσχευσε, γιὰτὶ ἀνέκρουσε μιὰ στιγμὴν τὴν ἴδια τὴν Πριμερόζα του νὰ διευθύνεται πρὸς αὐτόν...

Τρομαγμένη, ἀναυδὴ ἡ νέα, εἶχε παρασταθῇ στὴ συμπλοκή. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν ἀγαπημένο της ἀπ' τὴ φωνὴν του. Καμάρωσε τὴν παλληκαριά του, εἶδε τοὺς τρυάνδους νὰ τρέπονται πανικόβλητοι σὲ ἄτακτη φυγὴ, κι' ἐνοίωσε ἀνακούφισιν κι' ὑπερηφάνειαν πού ὁ Μοντωμπάν τῆς βγῆκε νικητῆς, δίχως νὰ πάθῃ τίποτε!...

Ἐνῶς ἀπόμεινε δλομόναχη, δίχως νάχη κανέναν νὰ τὴν συντρέξῃ. Κι' ἄρχισε ν' ἀναρωτιέται μετὰ τὸν πόνο, πὼς θὰ ριθοκινδύνευε δίχως συνοδὸ στοὺς μαύρους ἀπ' τὴ σκοτεινὰ δρόμου, γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σπῆτι της. Μιὰ ἐλπίδα, ὅμως, τὴ θέρμανε ἀμέσως : Μποροῦσε νὰ μὴν τὴν ἀναζητήσῃ ὁ ἀγαπημένος της, ὅποτε ἀπ' τὴ νίκη του, μὲν θὰ τοῦ δινόταν εὐκαιρία ;...

Γι' αὐτὸ καὶ τὸν περίμενε μ' ἐμπιστοσύνη. Ἐρωμένη ἐκεῖ κοντὰ, στὴν πύλιν κάποιου μεγάρου. Καὶ τώρα, περπατώντας πλάι του, στηριγμένη μετὰ ἡδονικὴ ἐγκατάλειψιν στὸ μπράτσο του, τοῦ τὰ ἐξηγοῦσε ὅλην αὐτὴν τὴν ἀρμονικὴ φωνὴν της. Πόσο γλυκὰ, πόσο μελωδικὰ ἀντηχοῦσαν τὰ λόγια της στὸ αὐτὸ τοῦ Μοντωμπάν. Τὸν νανούριζαν κι' ἀνακούφιζαν τὴν τα-

ραγμένη, τὴν πικραμένη ψυχὴν του, σάν χάδια ονειρευτά!...

Κι' ὅταν τελείωσε ἡ Πριμερόζα, ὅταν ἔπαψε ἡ τρεμουλιαστὴ ἀπὸ συγκρατημένη τρυφερότητα φωνὴ τῆς ν' ἀκούγεται, ὁ Μοντωμπάν τῆς εἶπε μετὰ παιδικῆς, μετὰ ἀφελῆς σχεδὸν δειλία :

—Θέλεις νὰ σοῦ πῶ μιὰ κρυφή μου σκέψιν ;...

—Πές μου τὴν!... ἀποκρίθηκε χαμογελαστά ἡ Πριμερόζα.

—Δὲν μπορῶ νὰ ἐξακριβώσω ἐπ' αὐτῇ τὸ ἐξάνημα τῆς συμπλοκῆς, ἀν σκότωσα αὐτὸν τὸν Κοκκινόχερ καὶ αὐτὸν τὸν Καπροκέφαλον... Καὶ θὰ λυπηθῶ εἰλικρινῶς, ἀν τοὺς ἐξμπερδύσω... Γιατὶ στὸ κάτω-κάτω, αὐτοὶ δὲν φαίνονται σ' ἐμὲ... Ὅσον ὅργανα τυφλά κι' ἀνυπόστατα ἄλλων... Κι' ἐπὶ τέλους σὲ προστάτουν, ἔχοντας τὸ νοῦ τους συγχρόνως καὶ στὴν ἐκτέλεσιν τῆς μυστηριώδους ἀποστολῆς τους... Δὲν σοῦ κρύβω ὅμως, ὅτι νοιώθω ἀνακούφισιν, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἂν δὲν τοὺς σκότωσα, τοὺς ἔχω τουλάχιστον πληγώσει... Κι' ὅτι, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ἄρκετὸ διάστημα νὰ ἐπαναλάβουν τὶς πρώτες τῶν ἀσχολιών!...

—Μὴν κατηγορεῖς τὸν ἑαυτὸ σου, ἀγαπημένε μου!... τοῦ εἶπε ἡ Ποιμενίσσα μετὰ γαϊδευτικῆς φωνῆς. Ὁ ἀληθινὸς φταίχης εἶμαι ἐγὼ ἡ ἴδια... Ἐφθόσον κατάλαβες ἀπ' τὴν ἀρχή, ὅτι δὲν ἐπιδοκίμαζες μέσα σου τίς ἐκδρομές

—Γιατὶ ;... ρώτησέ με, ἔλεγε. Δίσατε ἕνα λεπτό ὁ Μοντωμπάν, κι' ὅποτε ἀποκρίθηκε μετὰ ἀπόφασιν :

—Γιατὶ... γιατί δὲν θὰ μπο-

ροῦν πειὰ νὰ σὲ τραβοῦν μαζὺ τους σὲ ἐπιχειρήσεις κι' ἀσχο-λίες, ἡ ὁποῖες μοῦ φαίνονται πολὺ ὑποπτεῖς!...

Ἡ Πριμερόζα δέχτηκε τὸ χτύπημα ἀτάραχη. Ἀπόμεινε σκεπτικὴ λίγες στιγμὲς, μετὰ σκυμμένο τὸ ὤμοφο κεφάλι της, κι' ὅποτε, σηκώνοντας τὸ, ἀπολόγησε μετὰ εἰλικρινείας :

—Μὰ σοῦ πῶ κατὶ ;... Λοιπὸν κι' ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστήμενη ἔτσι... Γιατὶ πολλὰς φορὰς σκέπτηκα νὰ σταματήσω, αὐτὲς τὶς ἀτελείωτες ἐκδρομές μου... ἡ ὁποῖες μάλιστα γινόντουσαν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, τὸν τόσο... ἀλόστοκο!...

—Γιατὶ λοιπὸν δὲν μοῦ τᾶλε-γες αὐτά, ναρτίτερα ;... ρώτησε ζωηρὰ ὁ Μοντωμπάν.

Κι' ἀμέσως, καταθυμωμένος ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του, πρόσθεσε :

—Μὰ δὲν ἔφταιξες, ἐσύ... Δικό μου φταίξιμο ἦταν... Γιατὶ ἀπ' τὴν πρώτη μέρα, μυστήρικα στὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ κάποιον ὑποπτικὸν σκεπτικὸν μηχανορραφία... Δὲν ἔπρεπε, λοιπὸν, νὰ σ' ἀφήσω νὰ καταπιαστῇς καθόλου μ' αὐτὴν!...

—Μὴν κατηγορεῖς τὸν ἑαυτὸ σου, ἀγαπημένε μου!... τοῦ εἶπε ἡ Ποιμενίσσα μετὰ γαϊδευτικῆς φωνῆς. Ὁ ἀληθινὸς φταίχης εἶμαι ἐγὼ ἡ ἴδια... Ἐφθόσον κατάλαβες ἀπ' τὴν ἀρχή, ὅτι δὲν ἐπιδοκίμαζες μέσα σου τίς ἐκδρομές

XXIII

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠ' ΤΗ ΣΥΜΠΛΟΚΗ

Πέρασαν ἀκόμη μερικὲς ἡμέρες. Ὁ Δεκέμθρης εἶχε φτάσει, καὶ μαζὺ του ἄφθονα χιόνια καὶ κρύο παγερό.

Ἡ συγκίνησις, τὴν ὁποία προκαλοῦσε ἡ τολμηρὴ κλοπὴ τῶν πλοιαρίων τὸν ἀλταίον, εἶχε ἀρχίσει νὰ κοπᾷ βέβαια, μὰ δὲν εἶχε σβῆσι ἐντελῶς. Οἱ Παρισίνοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ μιλῶν ἀκόμη γιὰ τὴν μυστηριώδη ὑπόθεσιν, καὶ πρὸ πάντων γιὰ τὴν γενναίαν ἀμοιβήν, ἡ ὁποία εἶχε δώσει γιὰ ὅσους θάβρισκαν τοὺς σάκκους μετὰ τὸ ἀλάτι. Εὐκόλως νοιώθει κανένας, ὅτι ἡ ἀμοιβὴ αὐτὴ προκαλοῦσε τὴ γενικὴ ἀπληστίαν, κι' ἀρκετοὶ προσκολληθήκαν ὡς πρόθυμοι ἐθελονταὶ τῆς Ἀστυνομίας, ψάχνοντας μαζὺ της νὰ ἀνακαλύψουν τοὺς ἐνόχους.

Ὅσοις, παρ' ὅλη τὴ δραστηριότητα τῶν ἀποροδοκῶν αὐτῶν ἀστυνομικῶν, καὶ παρ' ὅλες τὶς ἐπιμονὲς ἐρευνῶν τῶν δυὸ πρεσβότων, τὰ σασκιά μετὰ τὸ ἀλάτι ἐξακολουθοῦσαν νὰ μὴ βρίσκονται πούθεν! Ἐπίσης ἔμειναν ἀπασχολοῦνται ἡ μυστηριώδης βασίλισσα τῆς Ἀργκό, κι' οἱ δυὸ τρομεροὶ ἀρχιτρυάνδοι : Ὁ Κοκκινόχερος κι' ὁ Καπροκέφαλος!...

Ἐνὰ ἄλλο ὅμως γεγονός, ὅ-

Περπατοῦσε πλάι του, στηριγμένη μετὰ ἡδονικὴ ἐγκατάλειψιν στὸ μπράτσο του

πίσης σημαντικό σαν τη κλοπή του αλτατιού, ή απόπειρα δηλαδή εναντίον του βασιλέως, κρατήθηκε δόλοτα μυστική. Κι' αυτό, γιατί ο βασιλεύς τήρησε φρόνημη σωτή, αν και λίγο έλειψε να πέσει θύμα των τρυάνδων. 'Επίσης, γιατί κι' ο δούξ ντε Ποντὺς μιμήθηκε κι' αυτός τὸ παράδειγμα τοῦ βασιλέως. "Όσο γιὰ τὸν Μοντωμπάν, εὐκολα μαντεύετε ὅτι δὲν εἶπε οὔτε λέξι σχετικῶς, γιατί ὁ ἀνδρικός του χαρακτήρας δὲν τοῦ επέτρεπε νὰ καυχᾶται οὔτε γιὰ τὰ κατορθώματά του. οὔτε γιὰ τίς πολυτιμὲς ὑπηρεσίες που τοῦ χάινε νὰ προσφέρει σ' ὅποιοδήποτε πρόσωπο κι' ἂν ἦταν.

"Όστόσο, παρ' ὅλη τὴ σιγή που τηρήθηκε γι' αὐτὸ τὸ γεγονός, μερικοί δὲν ἄργησαν νὰ τὸ μάθουν. Πρώτη-πρώτη ἡ 'Αλκιντόρ, πληροφορήθηκε τὴ σκληρὴ περιπέτεια τῶν δυὸ ὑπαρχηγῶν της, τοῦ Κοκκινοχέρη δηλαδή καὶ τοῦ Καπροκέφαλου, τοὺς ὁποίους συμμάχησε ἀμέσως σὲ ἀθλία κατάστασι, καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς νοσηλεύῃ στὸ σπῆτι της, τῆς ὁδοῦ 'Αγίας Αἰκατερίνης. Ἡ ἴδια κατόπιν ἀνακοίνωσε τὸ συμβᾶν στὸν δοῦκα ντὲ Γκιζ, κι' ἀπ' αὐτὸν ὕστερα τὸ πληροφορήθηκε κι' ὁ διάδοχος.

Ἡ ἀποτυχία τῆς πρώτης αὐτῆς ἀποπειράς των κατὰ τοῦ βασιλέως, δὲν τοὺς ἀπογοήτευσε. Ἰσα-ἰσα, δυνάμωσε τὴν ἀπόφασί των νὰ ξεμπερδεύουν γρηγορώτερα. "Όσο γιὰ τὴ λύσσα των ἐναντίον τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐκείνου ἀγνωστού, ἡ τρομερὴ ἐπέμβασις τοῦ ὁποίου ματαίωσε τόσο σκληρὰ τὰ σχέδια καὶ τίς ἐλπίδες των, σὰς ἀφῆνουμε νὰ τὴν φαντασθῆτε!...

"Αρχισαν ἀμέσως καὶ μυαλά των νὰ δουλεύουν, καὶ νὰ καταστρώνουν σχέδια ἀγορίας ἐκδικήσεως κατὰ τοῦ ἀγνωστού ἐκείνου, ἀν τυχόν τοὺς ἔπεφε καμμιά φορά στὰ χέρια. Μονάχα, ἐνῶ ἡ διάδοχος περιοριζόταν σὲ λόγια καὶ σὲ πτελέες, ὁ δούξ ντὲ Γκιζ, σὰν ἄνθρωπος τῶν ἔργων, εἶχε βάλει κιόλας ἀνθρώπους νὰ ψάχνουν γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψουν. Μάταια, όμως!...

Πρὶν ὅμως ἀπὸ κείνους δοκίμασε μόνη της ἡ 'Αλκιντόρ νὰ φωτιστῇ σχετικὰ μὲ τὸν ἀγνωστό αὐτόν. Εἶχε γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς αὐτὸν διαφωτιστικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν διέθεταν ὁ διάδοχος κι' ὁ Γκιζ. Πρώτα-πρώτα εἶχε τὸν Κοκκινοχέρη καὶ τὸν Καπροκέφαλο, κρυμμένους σὲ μυστικὸ διαμείβισμα τοῦ μεγάρου της. Κι' ὕστερα εἶχε τοὺς τρυάνδους, οἱ ὁποῖοι βοήθησαν τοὺς δυὸ ὑπαρχηγούς της στὴν ἐκτέλεσι τῆς ἀποπειράς.

"Όστόσο, οὔτε οἱ πρῶτοι, οὔτε οἱ δεῦτεροι μπόρεσαν νὰ τῆς δώσουν τὸ ἐλάχιστο στοιχεῖο, παρ' ὅλες τίς ἐπιμονὲς ἀναγκάσεις της. "Όλων ἡ ἀπαντήσεις συμφωνοῦσαν ἐντελῶς στὸ ἐξῆς: "Ὅτι ἡ σκηνὴ τῆς ἐπειμβάσεως τοῦ ἀγνωστού, κι' ὡς ἀκολούθησαν κατόπιν, διαδραματίστηκαν μὲ τὴν βιαιότητα καὶ μὲ τόσο φανταστικὴ ταχύτητα ὥστε τὸ μυαλό τους δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ αὐτὴ

τὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια. Ὁ Κοκκινοχέρης ἐνόησε τὸ κορμὶ του τρυπημένον πέρα-πέρα ἀπὸ σπαθί, κι' ὁ Καπροκέφαλος δέχτηκε κατακέφαλα ἕναν κεραυνό, χωρὶς νὰ ξέρη πῶς κι' ἀπὸ ποῦ τοῦ ἦρθε. Οἱ ἄλλοι, πάλι, τρυάνδοι διακρίνουν ὅτι ὄχι ἕνας, ἀλλὰ στρατιά ὁλόκληρη διαβόλων, ρίχτηκαν κατεπάνω τους: Τόσο ἡ ἐπίθεσις τοῦ ἀγνωστού ἦταν σφοδρὴ, ἀνήκουστα βίαιη καὶ τρομερὴ!...

Κι' ἡ 'Αλκιντόρ, καθὼς βλέπουμε, δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ τίποτε. Δὲν τὴν ἐμπόδισε ὅμως αὐτὸ, νὰ μὴ σχηματῇ καὶ μιὰ γνώμη. Τὴ γνώμη, δηλαδή, ὅτι στὸν κόσμο μονάχα ἕνας ἀνθρώπος ἦταν ικανός, νὰ βγάλῃ πέρα ἕνα τέτοιο κατόρθωμα: Ὁ ἱππότης Χοέλ ντὲ Μοντωμπάν!...

—Αὐτὸ τότε ποῦ βρέθηκε στὸ δρόμο μου αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὅλες ἡ ἐπιχειρήσεις μου πηγαίνουν κατὰ διαβόλου!... μουρμούριζε μέσα της, τρίζοντας τὰ δόντια. "Όλα πηγαίνουν στραβά, ὅλα βουλιάζουν μέσα στὸ λιμάνι, καὶ νοιώθω τὴ δυστυχία νὰ μὲ τριγυρίζῃ ἀπειλητικὰ... Νάτος πάλι, τώρα!... Θελήματικὰ ἡ ἀθελα του, παρουσιάστηκε στὴ μέση, καὶ μὴ χάλασε οἰκτρά τὰ πῖο σημαντικὰ σχέδιά μου... "Αν τὸν ἀφήσω ἀνεόχλητο, ἐξάπαντος καμμιά μέρα θὰ σκοτώσῃ κι' ἐμένα τὴν ἴδια, κι' ἴσως μάλιστα διχῶς νὰ τὸ θέλῃ καὶ διχῶς νὰ τὸ ξέρῃ... Ἐπιτακτικὸς λόγος ἀσφαλείας ὅλων μας, μὲ ἀναγκάζει νὰ σκεφθῶ τώρα πῶς νὰ τὸν ξεφορτωθῶ, ἀδιάφορο μὲ τί μέσα κι' ἀδιάφορο μὲ ποιὲς νοσίες!...

"Όμως — κι' ἀλλόκοτο πράγμα! — παρ' ὅλη τὴ στυγνὴ αὐτῆς ἀπόφασί της, καὶ παρ' ὅλο ποῦ ἔφερε κιόλας ὅτι ὁ Γκιζ ἀναζητοῦσε κι' αὐτὸς τώρα τὸν ἀγνωστό, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ σκληρὰ, δὲν ἀνακοίνωσε ὡστόσο τὸ ὄνομά του στὸν δοῦκα.

Ὁ Νουαρβίλ εἶχε υποσχεθῇ γονατιστὸς πρὸς τὸν βασιλέα ὅτι θὰ συνελάμβανε τοὺς τρυάνδους.

"Αν κι' ἦταν σίγουρη τώρα ἡ 'Αλκιντόρ ποῖος ἦταν καὶ ποῦ μποροῦσε νὰ τὸν βρῇ, ἔκρινε φρονιμώτερο νὰ ἀποκρύψῃ τὸ ὄνομά του καὶ τίς ὑποψίες της ἀπ' τοὺς ἄλλους δυὸ συνενόχους της!...

Γιατί, ἀρὰ γε ;... Ἰσως κι' ἡ ἴδια δὲν ἤξερε καθαρὰ τὸ γιατί!... Ἰσως ὅμως νὰ ἐμπιστευόταν στὴ δικὴς της δυνάμει περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔπρεπε. Μήπως δὲν ἦταν συνηθισμένη ὡς τώρα νὰ καταπιάνεται μόνη της μὲ κάτι τέτοιες σοβαρὲς ὑποθέσεις ;...

"Ὅ,τιδήποτε καὶ νὰ συνέβαινε ὡστόσο στὴν ψυχὴ της, τὸ γεγονός ἦταν ἕνα: "Ὅτι ἔφησε τὸν συνενόχό της δοῦκα ντὲ Γκιζ, νὰ πλανιέται ἐπάνω σὲ ψεύτικα ἴχνη. Καὶ ὅτι—πῖο σοβαρὸ ἀκόμη—ἡ ἴδια δὲν καταπίσθηκε καθόλου μὲ τὴν ἀνέυρεσι καὶ τὴν ἐξόντωσι τοῦ Μοντωμπάν! Πράγμα που φανέρωνε, ὅτι ἡ ἀπόφασί της νὰ τὸν κἀν κακὸ, δὲν ἦταν τόσο σταθερὴ, ὅσο φάνηκε πῶς πίστευε κι' ἡ ἴδια στὴν ψυχὴ της!...

Κι' ὁ δούξ ντὲ Γκιζ, ὅμως, δὲν ἦταν ὁ μόνος, ποῦ ἀναζητοῦσε τὸν Μοντωμπάν, διχῶς νὰ τὸν ξέρῃ. Τὸν ἀναζητοῦσε ἐπίσης κι' ὁ διάδοχος, ὅχι βέβαια γιὰ τὴν ἐπέμβασί του στὴν ὁδὸ ντὲ λα Κορντερί—γιατί δὲν ὑποψιάζονταν καν, πῶς ἦταν ὁ Μοντωμπάν ὁ ἀγνωστός ἐκεῖνος — ἀλλὰ γιὰ τὴν ἄλλη τὴν ὑπόθεσι τῆς ὁδοῦ ντὲ λα Μοντερρί. Στὴν ἀρχή, καὶ φυσικὰ, εἶχε ἀναθέσει τὴ λεπτὴ αὐτὴ ἀποστολὴ στὸν ντὲ Βίλλ, γιατί ἦταν ὁ μόνος ἐμπιστος, ποῦ τοῦ εἶχε μείνει, ὕστερα ἀπ' τὸν τραυματισμὸ τῶν ἄλλων δυὸ προσφιλῶν εὐνοουμένων του: τοῦ Ρονσερόλλ, δηλαδή, καὶ τοῦ Σάιντ-Αντρέ.

Ὁ ντὲ Βίλλ ὅμως, καὶ μὲ δλο του τὸ δίκαιο ὁ ἄμοιρος, ἀντὶ νὰ ἀναζητήσῃ τὸν Μοντωμπάν, ἀντίθετα τὸν ἀπόφευγε

σαν τὴ χολέρα! "Επρεπε, ὡστόσο, νὰ φαίνεται στὰ μάτια τοῦ κυρίου του, ὅτι κάτι καταφέρει. Γι' αὐτὸ κι' ἀποτάθηκε ἀμέσως κι' ἀφέλειστα, στὸν Μέγα Πρεσβότο κύριο ντὲ Νουαρβίλ. Ἐκεῖνος δὲν ἔφερε καμμιά ἀντίρρηση, γιατί δὲν μποροῦσε κι' αὐτὸς νὰ χωνέψῃ ἡ νὰ ἐξαχσῇ τὰ παλαιὰ ἀπ'θασα καμώματα τοῦ Μοντωμπάν ἐναντίον του. Ἐπίσης, καὶ γιὰ λόγους τοὺς ὁποίους κρατοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του, θεωροῦσε εὐκρινῶς καὶ μὲ καλὴ πίστι τὸν Μοντωμπάν ὡς ἕναν ὑπαρχηγὸ ντὲ βασιλίσσης ντ' Ἀργκό. Κανένας δέ, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἐκολλήσῃ τὴν ἰδέα, ὅτι ὁ Μοντωμπάν τοῦ εἶχε πᾶξει τὸ ἄσχημο ἐκείνου παιχνιδὶ τῆς κλοπῆς τοῦ αλτατιοῦ τῶν πλοιαρίων!...

Ἐκτὸς αὐτῶν ὁ βασιλεὺς τὸν εἶχε ἐπιτιμήσει αὐστηρὰ γιὰ τὴν ἀδράνεια του κι' ὁ Νουαρβίλ γονατιστὸς τοῦ εἶχε υποσχεθῇ πῶς θὰ συνελάμβανε τοὺς τρυάνδους. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Νουαρβίλ μας, ἂν καὶ διατυμπάνιζε παντοῦ πῶς ἔφαχνε γιὰ τὸν Κοκκινοχέρη καὶ τὸν Καπροκέφαλο, πραγματικὰ καὶ μυστικὰ ἀναζητοῦσε τὸν Μοντωμπάν. "Αν δὲν εἶχε ἐπικηρύξει τὸ κεφάλι τοῦ ἱππότου, ὅπως εἶχε κάνει γιὰ τὸ κεφάλι τῆς βασιλίσσης ντ' Ἀργκό καὶ τὴν δυὸ ἀρχιτρυάνδων, αὐτὸ δὲν ὀφειλόταν σὲ παρὰδύσει του. Ὁφειλόταν ὑπόλοιστά σὲ πονηρία του, γιατί ὁ Μοντωμπάν ἦταν γι' αὐτὸν ἐπίσης καλὸ κυνήγι, ὅσο κι' οἱ ἄλλοι γιὰ τὸν πραγματικὸ ἀρχηγὸ της αὐτῆς τῆς ἐπικίνδυνης συμμορίας, καὶ δειχνόντας πῶς τὴν ἀγνοοῦσε τόσα ἡ πῶς δὲν τὸν θάβανε σοβαρὰ ὡπ' ὄψιν του, θὰ τὸν ἐγελοῦσε καὶ ὑπερεκαίτερα καὶ τοῦ μὲ τὸν βασιλέα, δὲν χαλάρῳσε καθόλου τὸ ἠθικὸ του. Μετὰ τὸν ποδὸ κλονισμό του, συνήλθε ἀμέσως καὶ σκέφθηκε, ὅτι ἀφοῦ ἡ τύχη τὸν κατέτρεξε ἐδῶ, ἔπρεπε νὰ στραφῇ ἀλλοῦ μὲ τὸ ἴδιο ἀνεξάντλητο κουράγιο του, πράγμα τὸ ὁποῖο κι' ἔκανε.

Τότε τοῦ ἦρθε στὸ μυαλὸ ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης. Σκέφθηκε νὰ ἀποταθῇ ἀμέσως σ' αὐτόν, ἀλλὰ ἡ ἐνστικτὴ ἀπέχθεια τὴν ὁποία ἐνοίωθε γι' αὐτόν τὸν ἄνθρωπο, τὸν ἔκανε νὰ ἀναβάλῃ γιὰ λίγο τὸ διάδη, μὰ του.

Προτίμησε λοιπὸν νὰ δὴ προηγουμένως τὸν φίλο του δοῦκα ντὲ Ποντὺς. Ἐκεῖνος τὸν δέχτηκε, ὅπως πάντα, μὲ τὴν συνηθισμένη στοργικὴ οἰκειότητά του, ἡ ὁποία τόσο διευκόλυνε τοὺς γνωστούς του νὰ τὸν προσεγγίζουν. Ἦταν ἕνα σπάνιο χάρισμα ἡ τρυφερὴ αὐτὴ συγκρατικότης τὴν ὁποία ὁ δούξ χρησιμοποιοῦσε πάντα, ἀπέναντι τῶν φίλων του. Τοὺς ἔδινε βεὶ κιόλας ἂν ὀφρύνιζαν νὰ τὸν τρα ἀξιοπρεπῇ, στὰ ὁποῖα ὁ ἄμωιρος ἱππότης ἀνύποπτος καφύλαγεται καθόλου!...

Μετὰ τὴ φασαρία τῆς ὁδοῦ

ντὲ λα Κορντερί, ἡ Πριμερόζα, πιστὴ στὴν ὑπόθεσί της, ἔβλεπε πάντοτε στὸ σπῆτι της. Ἐβγαίνε μονάχα ἔξω, κάθε φορά ποῦ πῆγαινε νὰ δὴ καὶ νὰ υποβάλῃ τοὺς χαριετισμούς της, στὴν κυρία ντὲ Μπανιολέ, τὴν ὁποία θεωροῦσε πάντα ὡς εὐεργετιδὰ της. Αὐτὴ τὴν φορά ὅμως, δὲν τὴν ἐπισκεπτόταν, παρὰ μόνον στὴς ὁδὲς, τίς ὁποῖες τῆς καθώριζε ἐκείνη ἀπὸ πρῖν.

Εὐκόλα νοιώθει κανένας, ὅτι αὐτὲς ἡ ὁδὲς ἦσαν κανονισμένες σοφά, καὶ σὲ τρόπο, ὥστε ἡ Πριμερόζα — χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται καθόλου τὴν ὑπερβολὴν αὐτῆς τῆς κυρίας ντὲ Μπανιολέ — νὰ μὴν ἀνταμώνῃ καθόλου τὸν διάδοχο στὴς ἐπισκέψεις της αὐτές. Κι' ὁ διάδοχος πάλι, ἔχοντας στὴν ψυχὴ του κρυμμένη τὴ μυστικὴ ἐπιθυμία νὰ τὴν δὴ, δὲν παρέλειπε νὰ συνοδεύῃ τακτικὰ τὸν ὠραῖο ἐξάδελφό του στὴς καρυμενιές ἐπισκέψεις, τίς ὁποῖες ἔκανε ἐκεῖνος στὸ μέγαρο τῆς κυρίας ντὲ Μπανιολέ.

Ὁ Μοντωμπάν ἐπισκεπτόταν τὴν Πριμερόζα στὸ σπῆτι της. Ὁ ἴδιος εἶχε ζητήσει κι' εἶχε ἐπιμείνει, νὰ παραστέκεται στὴς ἐπισκέψεις του καὶ ἡ κυρία Ἀγκαντού. Δὲν τὴν χώνευε βέβαια καὶ πολὺ, αὐτὴ τὴ γρηρὰ μάγισσα — ὅπως τὴν ἀποκαλοῦσε — οὔτε καὶ τῆς εἶχε πολλὴ ἐμπιστοσύνη. Μὲ τὴν παρουσία της ὅμως σωνόντουσαν τὰ προσήματα, κι' αὐτὸ τὸν ἀρκοῦσε.

Ἀπ' τὰ δσα ἀναφέρομε πρὶο πάνω, δὲν πρέπει νὰ συμπεράνῃ κανένας, ὅτι ὁ Μοντωμπάν ἔχανε τὸν καιρὸ του σὲ πολυὲς ἐπισκέψεις στὸ σπῆτι τῆς Πριμερόζας. Ἰσα-ἰσα εἶχε ἐξαπλώσει τὴ δραστηριότητά του σὲ γ'λιες διάφορες κατευθύνσεις. Ἡ σκληρὴ ἀπογοήτευσίς, τὴν ὁποία δοκίμασε στὴν περιπέτεια του μὲ τὸν βασιλέα, δὲν χαλάρῳσε καθόλου τὸ ἠθικὸ του. Μετὰ τὸν ποδὸ κλονισμό του, συνήλθε ἀμέσως καὶ σκέφθηκε, ὅτι ἀφοῦ ἡ τύχη τὸν κατέτρεξε ἐδῶ, ἔπρεπε νὰ στραφῇ ἀλλοῦ μὲ τὸ ἴδιο ἀνεξάντλητο κουράγιο του, πράγμα τὸ ὁποῖο κι' ἔκανε.

Τότε τοῦ ἦρθε στὸ μυαλὸ ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης. Σκέφθηκε νὰ ἀποταθῇ ἀμέσως σ' αὐτόν, ἀλλὰ ἡ ἐνστικτὴ ἀπέχθεια τὴν ὁποία ἐνοίωθε γι' αὐτόν τὸν ἄνθρωπο, τὸν ἔκανε νὰ ἀναβάλῃ γιὰ λίγο τὸ διάδη, μὰ του.

Προτίμησε λοιπὸν νὰ δὴ προηγουμένως τὸν φίλο του δοῦκα ντὲ Ποντὺς. Ἐκεῖνος τὸν δέχτηκε, ὅπως πάντα, μὲ τὴν συνηθισμένη στοργικὴ οἰκειότητά του, ἡ ὁποία τόσο διευκόλυνε τοὺς γνωστούς του νὰ τὸν προσεγγίζουν. Ἦταν ἕνα σπάνιο χάρισμα ἡ τρυφερὴ αὐτὴ συγκρατικότης τὴν ὁποία ὁ δούξ χρησιμοποιοῦσε πάντα, ἀπέναντι τῶν φίλων του. Τοὺς ἔδινε βεὶ κιόλας ἂν ὀφρύνιζαν νὰ τὸν τρα ἀξιοπρεπῇ, στὰ ὁποῖα ὁ ἄμωιρος ἱππότης ἀνύποπτος καφύλαγεται καθόλου!...

Μόλις εἶδε τὸν Μοντωμπάν ὁ δούξ, χάρηκε ἐξαίρετικά. Τὰ

φιλικὰ αἰσθήματά του γι' αὐτόν, ὅχι μόνον δὲν μειώθηκαν ἀπ' τὴν ἀποκαλύψει ποῦ τοῦκανε ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ — ἀντίθετα — δυνάμωσαν πολὺ πρὶο περισσότερο: Θεωροῦσε τὸν ἱππότην ὡς θύμα ἀδίκων ραδιουργιῶν ἡ παρεξηγήσεων, κι' εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ μὲ κάθε τρόπο κι' ὅσο μπορούσε!

Γι' αὐτὸ, μὲ τὴ λεπτότητα καὶ τὴν διάκρισι, ἡ ὁποία χαρακτήριζαν τὴν καλὴ του καρδιά, ἀπόφευγε ὁ δούξ ν' ἀναφέρῃ στὸν ἱππότην τὰ λόγια τοῦ μυστιώδους. Ἐπίσης τοῦ κρυφῶς τὴν ὄχι καὶ τόσο κολακευτικὴν ἰδέαν, τὴν ὁποία ἐκεῖνος εἶχε σχηματίσει γι' αὐτόν. Ὁ εὐλικρινὴς του χαρακτήρ, ὅμως, ἀποστρεφόμενος τὸ ψέμμα, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔφερε μὲ τί τρόπο νὰ τοῦ φέρῃ τὴ συζήτησι στὰ συμβάντα ἐκείνα.

Εὐτυχῶς, ὁ ἴδιος ὁ Μοντωμπάν διευκόλυνε — χωρὶς νὰ τὸ ὑποψιάζεται — τὸν δοῦκα, καὶ

τὸν ἔβγαλε ἀπ' τὴ στενὴχωρή αὐτὴ θέσι του. Καὶ τοῦτο, γιατί ἀμέσως τοῦ ἔκανε λόγο γιὰ τὴν περιφρονητικὴν στάσι τοῦ βασιλέως ἀπέναντί του, δικαιολογώντας τὴν κι' ἀποδίδοντας τὴν στὴς ἐριδές του, καὶ στὴν ἐνοπλὴ ἐπίθεσί του, κατὰ τὸν διάδοχο.

Ναί, τοῦ εἶπε, εἶχε δίκαιο ὁ βασιλεὺς νὰ μὴ φερθῇ ἔτσι... Ἡ ἡλιθία κι' ἀσεθὴς διαγωγή μου κατὰ τοῦ διαδόχου, κατὰ τοῦ ἰδιοῦ τοῦ παιδιοῦ του δηλαδή, ἦταν ἀξία τιμωρίας!...

Ὁ δούξ ντὲ Ποντὺς ἐπαφελήθηκε ἀπ' τὰ λόγια αὐτά τοῦ φίλου του, καὶ τοῦ ζήτησε παρρηθὲς περισσότερες πληροφορίες καὶ λεπτομέρειες. Φυσικὰ δὲν ἔδινε αὐτὸ ἀπὸ χυδαῖα περιέργεια, ἀλλὰ γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἱππότην στὰ μάτια τοῦ βασιλέως πρὶο καλύτερα. Κι' ὁ Μοντωμπάν, χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου, ἀφηγήθηκε τὴν περιπέτεια αὐτὴ μὲ τὸν διάδοχο εὐλικρινέστατα, χωρὶς νὰ ἐπιδιώξῃ καθόλου νὰ ἐλαφρύνῃ τυχόν τὴ θέσι του, καὶ χωρὶς νὰ ἀποκρύψῃ τίποτε. Στὰ τελευταῖα πρό-

—Κι' ἔτσι, οὔτε μνησικακῶς καθόλου κατὰ τοῦ βασιλέως, γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο μοῦ φέρθηκε... Τὰ πατρικά του αἰσθήματα δικαιολογοῦσαν τὴ συμπεριφορά του ἀπέναντί μου... Ἀλλὰ, ἐπικαλοῦμαι, δούξ, τὴν εὐλικρινὴν σὰς γνώμην στὴν ἐξῆς ἐρώτησί μου: Ὑστερα ἀπὸ δσα σὰς διηγήθηκα, πιστεύετε εὐλικρινῶς ὅτι εἶμαι καὶ τόσο πολὺ ἔνοχος, ὅσο μὲ νομίζει ὁ βασιλεὺς ;...

Ἐσοτομίζοντας τὴν ἐρώτησί του αὐτὴ ὁ ἄτυχος ἱππότης, περιέριμε τὴν ἀπάντησι τοῦ φίλου του μὲ ἀληθινὴ ἀγωνία. Ἀπ' τὴ λαχτάρα τοῦ προσώπου του, μάντευε κανένας εὐκόλα, πόση σημασία ἀπόδιδε στὴ γνώμην τοῦ δοκός. Κι' ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου, ἀποκρίθηκε ἀμέσως:

—Φίλε μου, δὲν ἐξετάζω ἂν, σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους οἱ ὁποῖοι μᾶς κυβερνοῦν, εἶσαι ἔνοχος ἢ ὄχι... Αὐτὸ ποῦ ξέρω, κι' αὐτὸ ποῦ σὲ ἐνδιαφέρει — φαν-

χαριστία, σὲ μιὰ εὐεργεσία ποῦ τοῦ κάνουν... Ἀλλὰ...

Ἐδῶ ὁ Μοντωμπάν διακόπηκε λίγο, ἔδωσε μιὰ ἐλαφρὴ εἰρωνεῖα στὴν ἐκφρασί του προσώπου του καὶ στὸν τόνο τῆς φωνῆς του, κι' ἐξακολούθησε κατόπιν:

—.....ἀλλὰ εἶμαι ἀπὸ μιὰ ἀθλία πάστα καμωμένος ἐγώ... Εἶμαι ἀπ' τοὺς ὀπισθοδρομικοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους—σύμφωνα μὲ τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ μοῦχει δώσει ἕνας λεθενάνθρωπος φίλος μου — οἱ ὁποῖοι κρίνουν τοὺς θνητοὺς ὄχι ἀπ' τοὺς τίλους των, ἀλλὰ ἀπ' τίς πράξεις των... Εἶμαι ἕνας ἀπ' τοὺς παρωμένων στὴν ψυχὴ κι' ἀδιόρθωτος ξεροκέφαλος, οἱ ὁποῖοι δὲν χαμπιρίζουν καὶ τὸσο τοὺς δυνατούς τῆς γῆς... Αὐτὸ κρίνω καὶ θεωρῶ τὸν βασιλέα ὡς ἕναν ἀπλό θνητό, καὶ τὸν δικαιολογῶ γιὰ τὴ διαγωγή του ἀπέναντί μου, ἐπεὶ εἶνε πατέρας καὶ κακομεταχειρίστηκα προηγουμένως τὸν γιόιο του... Καὶ θὰ τὸν δικαιολογῶσά ἀκόμη περισσότερο, ἂν ὁ γιόιος τοῦ δὲν ἔχτοσε νὰ μὲ βλάψῃ σὲ ὅτι ἱερώτερον εἶχα... Μὰ ἀκούστε με ὅμως, δούξ...

Ἐγὼ δὲν ἦρθα ἐδῶ, γιὰ νὰ παραπονεθῶ σὰν μαρὸ παιδάκι, ἡ νὰ δικαιολογηθῶ σὰν ἕνας ἔνοχος... Ἦρθα νὰ παρᾶσχω στὸν βασιλέα μιὰ ἄλλη ἀκόμη ὑπηρεσία, ἴσως σπουδαιότερη μὲ τὴν προηγούμενη...

—Κινδυνεύει ἡ ζωὴ τοῦ μήπως ; ξεφώνισε μὲ ζωηρὴ λαχτάρα ὁ δούξ.

—Χμ... Ἰσως... Κάτι τέτοιο συμβαίνει ἐπάνω-κάτω!... εἶπε μὲ χαμόγελο μυστηριώδες ὁ Μοντωμπάν.

—Χμ!... ἔκανε διστακτικὰ τώρα κι' ὁ δούξ, προσγλάνοντας ὅμως κι' ἐπιμονὴ ματιά στὸν Μοντωμπάν. Λες νὰ σοῦ ὑποδεχτῇ αὐτὴ τὴν καινούργια ὑπηρεσία σου ὁ βασιλεὺς, ὅπως καὶ τὴν προηγούμενη ;...

—Λίγο μ' ἐνδιαφέρει... ἀποκρίθηκε μὲ ἀπόφασί ὁ Μοντωμπάν. Ἐνεργῶ καὶ στὴν περίστασι αὐτῇ, γιατί ἔτσι μοῦ κι' ἀπαγορεύει ἡ συνείδησί μου, κι' ὄχι ἀπὸ καμμιά πρόστυχη ὀστεροβουλία... Θὰ σὰς εἶμαι εὐγνώμων, ἂν πιστέψετε τὴν εὐλικρινεῖα αὐτῶν τῶν αἰσθημάτων μου... Τόσο ἐπιμένω στὸ νὰ μὲ θεωρήσετε ὡς ἐντελῶς ἀνυστερόβουλون στὸ χαρακτήρα μου ὥστε θὰ σὰς ἰκετεύω νὰ μὴ ἀνακοινώσετε στὸν βασιλέα ὅτι ἐγὼ σὰς ἔδωσα αὐτὲς τίς πληροφορίες... Ναί... Αὐτὰ ποῦ θὰ σὰς ἀποκαλύψω τώρα, ἂς σὰς χορηγήσωσιν ὡς ἐδεργέτης τὴ Μεγαλειότητά Του, χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ πῆτε καὶ τὴν πηγὴν ἀπ' τὴν ὁποία τὰ μάθατε... Μοῦ τὸ ὑπόσχεστε αὐτὸ ;...

—Ὅτε λοιπὸν δὲν μνησικακεῖς καθόλου κατὰ τοῦ βασιλέως, γιὰ τὴν ἀχαριστία του ἀπέναντί σου ;... εἶπε ὁ δούξ μὲ γλυκὸ χαμόγελο.

—Συνήθως οἱ ἄλλοι θεωροῦν τὸν βασιλέα ὡς βασιλέα!... αὐτὸν καὶ τὸν βασιλέα, εἶνε ὁ κύριος καὶ ὁ ἀσθέντης ὅλων καὶ πάντων... Κι' ὡς τέτοιος, ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα ν' ἀνταποδίδῃ τὴν ἀ-

—Μιλήστε ἱππότη!... ἔκανε ὁ Ποντὺς μὲ ἑαφνικὰ σοφὰ καὶ ἐπισημο ὕφος.

Ὁ Μοντωμπάν, ἀπορροφημένος στὴς σκέψεις του καὶ στὴ λαχτάρα του γιὰ δσα σοβαρὰ ἔμελλε ν' ἀποκαλύψῃ, δὲν προσεξε στὴν κρυφὴ ὑπεκφυγὴ τοῦ δοκός νὰ ὑποσχεθῇ. Γι' αὐτὸ ζωηρὰ, μὲ συγκινημένο ὕφος, ἐξακολούθησε:

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥ

ΤΟΥ EDMOND ROUSSELLE

ἵπολο α γ δ ε
Κουρλιέ γυρνού-
σε στὸν καταυλι-
σμό του ἐπὶ κε-
φαλῆς τοῦ λό-
χου του, ἀφοῦ
κινήθηκε τοὺς
Μανουριανούς ἐ-
παναστάτας ὡς
τὰ πρόθυρα τῆς Σμάρας, τῆς μυ-
στηριώδους αὐτῆς πολιτείας τῆς
Σαχάρας, στὴν ὁποία κανεὶς λευ-
κὸς δὲν πάσχει μέχρι σήμερα τὸ
πόδι του, χωρὶς νὰ μετανοήσῃ πα-
ρὰ γιὰ τὴν τόλμη του... Ὁ ἵπο-
λογαγός, λοιπὸν, γύριζε στὸν κα-
ταυλισμὸ του, εὐχαριστημένος γιὰ
τὴν νίκη του, γιατί ἔπαιζε βέβαιος,
ὅτι ὅσοι ἀπὸ τὴν πανολεθρία ποὶ
ἐπαθάν οἱ ἐπαναστάται θὰ περνοῦ-
σε πολλὸς καιρὸς πρὶν ἀποφασίσουν
νὰ ξαναεπιτεθοῦν κατὰ τὸν Ἀλ-
λικὸν στρατηγεῖον. Μιὰ ἀτέλειω-
τη οὐρὰ αἰχμαλώτων ἀκολουθοῦσε
τοὺς «μεχαρίτες» — ἱθαγενεῖς
στρατιώτες στὴν ὑπηρεσία τῆς
Γαλλίας. Καὶ ὁ ἥλιος ἐξακολου-
θοῦσε νὰ πυρπολῇ ἀλόπητα τὴν
φλεγόμενη ἔρημο...

Μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων ἦταν
καὶ ἡ Σιζιντά, ἡ κόρη τοῦ ἀρχι-
γοῦ τῶν ἐπαναστατῶν. Δὲν ἦταν
ἐπάνω ἀπὸ δεκαπέντε χρόνων. Μά-
τως ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ τόπου
τῆς, ποὺ ὀργιάζουν γρήγορα κά-
τω ἀπὸ τὴς ἀστίνες τοῦ ἡλίου, εἶχε
μὴ πρόωμη σωματικὴ ἀνάπτυξη,
ποὺ τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται σοστὴ
γυναῖκα...

Ἐνῶ ὅλοι οἱ αἰχμάλωτοι περπα-
τοῦσαν, σερόντωνσαν μάλιστα, μὲ
κυρτὸ τὸ κεφάλι, μὲ τὸ φόβο καὶ
τὴν ἀπόγνωση ζωγραφισμένους στὰ
χαρκτηριστικά τους, ἡ Σιζιντά
βάδιζε ἀγέροχα καὶ περήφανα,
στηλώνοντας διαρκῶς τὸ σῶμα τῆς,
γιὰ νὰ μὴ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι εἶχε
χάσει τὸ θάρρος καὶ τὸ ἥθιός τῆς,
καὶ ῥιχνοντας ὀλοένα βλέμματα
δουρῆς καὶ μίσους στοὺς μεχαρι-
στάς, τοὺς προδότες αἰνίους ἀλλο-
ξόπιστους, ποὺ δέχθηκαν νὰ ὑπερε-
τήσουν τὴ Γαλιλία καὶ νὰ σφάξουν
τὰ δῖπλά τους ἐναντίον τῶν ἀδελ-
φῶν τους.

Μὰ ἡ Σιζιντά, περισσότερο καὶ
ἀπὸ τοὺς μεχαριστὰς μισοῦσε τοὺς
Γάλλους ἀξιοματικούς, καὶ πρὸ
παντὸς, τὸν Καρλιέ, ὁ ὁποῖος εἶχε
δώσει πρῶτος ἐντολὴ στοὺς στρα-
τιώτες τὸν νὰ πυρπολήσουν τοὺς
ἐπαναστάτας — νὰ σκοτώσουν
μπαρὸς στὰ μάτια τῆς τὸν πατέρα
τῆς καὶ τ' ἀδελφία τῆς...

Ὅταν, τέλος, ἔφταναν στὸν κα-
ταυλισμὸ, ὁ ἵπολογαγὸς Καρλιέ ἐ-
παθεώθηκε τοὺς αἰχμαλώτους, γιὰ
νὰ δῇ ὡπὸς εἶχαν ἀπάνω τους
κοιμημένα μαχαίρια ἢ δηλητήρια.
Καί, ὅπως ἦσαν ἐξοικισμένοι, ἡ ἀπο-
ρίαν ἐκείνοι πρὸς τὴν Σιζιντά
τοῦ ἔκαναν ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση.
Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τῆς ἔβρι-
ξε, κατάλαβε ὅτι εἶχε νὰ κάνει μὲ
μιά πραγματικὴ ἀρχοντοπούλα...
Αὐτὸ, ἐξ ἄλλου, τὸ ἀντέληψεν καὶ
ἀπὸ τῆς ἀγέροχης ἀπάντησής ποὺ
τοῦ ἔδωσε σ' αὐτὴς τῆς ἐρωτήσε-
τος.

— Χαιρτομένο ἀνδρὶ ! εἶπε σὲ

μὲς στιγμῇ ὁ Καρλιέ, γυρνώντας
πρὸς τὸν Λωρὰν, τὸν Σεζάμιο καὶ
τὸν Ντιερόλ, τοὺς τρεῖς ἀνθυπολο-
χαγούς του.
— Ναί ! συμφώνησαν καὶ οἱ τρεῖς
μαζὺ, χαμογελώντας πονηρά.
Ὁ ἵπολογαγὸς δὲν δυσκολεύτη-
κε νὰ καταλάβῃ τί ἐσήμαινε τὸ
πονηρὸ αὐτὸ χαμόγελο... Καὶ βοή-
θησε ὅτι οἱ ἀνθυπολοχαγοὶ δὲν εἶχαν
Μανουριανούς ἐ-
παναστάτας ὡς
διασεβάσαντο λίγο, στὴν κατακα-
μένη ἐκείνη ἔρημο, ὥστε θὰ ἦταν
ἀδίκια νὰ τοὺς στερήσῃ κανεὶς μιὰ
μικρὴ εὐχαρίστησι. Ἐτοῦς τούτου
καὶ ὁ ἴδιος Καρλιέ ἀναγκάστηκε νὰ
ὁμολογήσῃ στὸν ἐναντίον του, ὅτι ἡ
μεγὰρ ἀκρίβεια Μανουριανῶν ἔ-
περδολλαν...

Κι' ἔτσι, ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ
δώσῃ ὁ Καρλιέ διαταγὴ στοὺς
στρατιώτες του νὰ πάρουν τοὺς
αἰχμαλώτους καὶ νὰ τοὺς συγκεν-
τρώσουν ὅλους μαζὺ σ' ἓνα σημειο,
ἐπιτηρώντας τοὺς αἰσθητὰ, γιὰ νὰ

μὴ δραπετεύουν, εἶπε δείχνοντας
τὴν Σιζιντά:

— Ὅσο γι' αὐτὴν τὴν κοπέλλα,
νὰ μοῦ τὴν στείλετε στὴ σκηνή
μου... Ὅθι τὴν χρησιμοποιήσω σὲ
διάφορα θελήματα...

Καὶ ἡ Σιζιντά, ἡ περήφανε ἀρ-
χοντοπούλα τῆς ἐρήμου, ἔγινε σκλα-
βὰ τῶν τεσσάρων Γάλλων ἀξιομα-
τικών. Μόλις τελείωνε τὴν ἐργα-
σία τῆς στὴ σκηνή τοῦ ἵπολογαγού,
πῆγαινε στὴ σκηνή, στὴν ὁποία ἔμε-
ναν μαζὺ καὶ οἱ τρεῖς ἀνθυπολοχα-
γοί, γιὰ νὰ προσφέρει καὶ σ' αὐ-
τοὺς τῆς ὑπηρεσίας τῆς. Καὶ παρ' ὅ-
τι τὴν ἀντίστασι τῆς, ὑποχρεώ-
θηκε στὸ τέλος νὰ τοὺς χαρίζῃ καὶ
τὰ φίλιά τῆς — φίλιά ποὺ τὰ εἶ-
σαν ἐκείνοι πρὸς τὴν ἑλπίδα καὶ ἀπὸ
τὸ μέλι, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ ἀλ-
σθάνοιεν τὴν πόικρα τους, τὴ φαρ-
μακερὴ πόικρα τους...

Πέρασαν ἔτσι μερικὲς ἑβδομά-
δες.

Στὸ διάστημα αὐτὸ, ἡ Σιζιντά
ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑπηρετῇ τοὺς
τέσσαρες ἀξιοματικούς, πάντοτε ἀ-
μίλητη καὶ συναρπασμένη, ἀτίθα-

ση καὶ περήφανε, ἀδιάφορο ἀν-
εἶχε τὴν πόλιν ἐξευτελιστικῶς δου-
λειές. Ἦταν φανερό ὅτι ἀκόμα
δὲν εἶχε συνηθίσει στὴ σκηνή τῆς
αἰχμαλωσίας τῆς, ὅτι ἀκόμα δὲν
μποροῦσε νὰ ὑποταχθῇ στὸ περνω-
μένο τῆς... Μὰ οἱ Γάλλοι οὔτε κἀν
ἐπρόσχεαν τῆς ἀγριεὶς σπίνες μίσους
ποὺ φώτιζαν κάπου-κάπου τὰ κατά-
ματα τῆς...

Μιὰ μέρα, ἡ Σιζιντά ἔμαθε ὅτι
ἔνας ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους, ἔνας
στενὸς συγγενὴς τῆς, προσεβλήθη
ἀπὸ λέρτα καὶ ὅτι οἱ μεχαριστὰ ἐ-
λάβαν τὴν ἐντολὴ νὰ τὸν διώξουν
μὲ τῆς πέτρες ἀπὸ τὸν καταυλισμὸ
καὶ νὰ τὸν ἐξαναγκάσουν νὰ κατα-
φύγῃ στὴν ἔρημο, μακριὰ ἀπὸ τὴν
κατασκήνωσι.

Ἡ ἐξορία αὐτὴ κατετάραξε τὴν
Σιζιντά... Ἡ αἰχμαλωσία ἐπέρασε
τὴν ὑπόλοιπὴ μέρα τῆς στὸ τσαν-
τήρι τῆς, βυθισμένη σὲ στοχα-
σμούς, μὲ τὸ μέτωπο αὐλαωμένο
ἀπὸ ρυτίδες, μὲ τὰ χαρακτηριστι-
κά τοῦ προσώπου τῆς παραμορφο-

— Ὅσοι, σὲ μιὰ στιγμῇ, ἐνῶ ἔ-
παιρνε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς αἰχμαλώ-
του μιὰ βρεγμένη πετσέτα, γιὰ νὰ
δοροῖσῃ τὸ μέτωπο τοῦ ἵπολογα-
γού, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρέμου,
τόσο δυνατὴ, ὥστε ὁ Καρλιέ ἀνα-
πήδησε στὸ στρώμα του.

— Τί συμβαίνει, γιατρέ ; ρώτη-
σε ἀνίσχυος.

— Τίποτα, τίποτα ! τραύλισε ὁ
Σερτιλάς.

Συγχρόνως, ὅμως, ἔκανε νόημα
στὴν Σιζιντά νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἔ-
ξω ἀπὸ τὴ σκηνή.

Καὶ τότε, βγαίνοντας ἓνα μαντή-
λι ἀπὸ τὴν τσέπη του, ἔπασσε τὸ δε-
ξι χερὶ τῆς Μαίρης καὶ κυττάζον-
τας πρὸς τὸν μικρὸ τῆς δάκτυλο.
Ναί, δὲν εἶχε ἀπατηθῇ... Κάτω ἀπὸ
τὸ νύχι ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ κυκλική
κηλὶδα, μιὰ κηλὶδα ποὺ δὲν θὰ
τραβοῦσε τὴν προσοχὴ κανενὸς
ἄλλου ἐκτός ἀπὸ τὸν γιατρό... Ὁ
Σερτιλάς ἀνοῖξε βύτερα τὸ στόμα
τῆς Σιζιντά, προσηλάσσοντας πᾶν-
τοτε τὰ δάκτυλά του μὲ τὸ μαντήλι
του, καὶ ἔβλεπε τὰ χεῖλιά τῆς... Καὶ
φαίνεται, ὅτι θὰ διέκρινε ἐκεῖ κάτι
τὸ τορμακτικὸ γιὰ τὸν ἀποστοχάζον-
τα καὶ...

— Δὲν εἶνε δυνατόν ! βρυχήθηκε.
Δὲν εἶνε δυνατόν !...

Καὶ, ἀρνήνοντας τὴ Σιζιντά, ἔ-
τρεξε στὴ σκηνή, στὴν ὁποία οἱ
ἐξαλωμένοι στὸ στρώμα τους... Ἐ-
ξήτασε τὰ χεῖλιά τους, χωρὶς ἐκεί-
νη ἀντιληφθεῖν τίποτα μέσα στὸ
ἴπνονα ποὺ σχηματίστηκε στὸ ἀνα-
τήρα... Ὅσοι, μὲ τὴν ἀντιλήψιν τότε σὲ θεαυ-
ῆμεν ἄνοια, μιὰ ἀμφιβολία τοῦ
σκηνῆ τοῦ Καρλιέ, ἔβλεπε καὶ αὐ-
τὸν στὸ στόμα — καὶ ἐπέσθη περὶ
τὴν ἀπαρξία ἀδικοδοσίας ποὺ κα-
ταλάβε ἔσχατος τοὺς τρεῖς ἀξιο-
ματικούς...

Στὸ μεταξὺ, ἡ Σιζιντά εἶχε μὴ

στὴ σκηνή ἀδυνάτεια.
Ὁ γιατρός, μάλιστα ἀντίκρισε τὴ
διαβολικὴ ἐκφράσι τῶν βλεμμάτων
τῆς, κατάλαβε ὅμως ὅτι τὴν ἀ-

νὰ κινῇ μᾶλλον, ποὺ τοὺς ἔκοβε χέ-
ρια καὶ πόδια καὶ δὲν τοὺς ἄφηνε
νὰ κάνουν τὴν παραμικρὴ ἐργασία.

Ὁ Σερτιλάς, μὲ τὴν πρώτη μα-
τιὰ ποὺ ἔβριξε στὸν Καρλιέ, κατά-
λαβε ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ ἦταν
κρίσιμη. Τὰ ἴδια ἀνησυχητικὰ συμ-
πτώματα βόηκε καὶ στοὺς τρεῖς ἀν-
θυπολοχαγούς. Οἱ τέσσαρες ἀξι-
ωματικοὶ εἶχαν μιὰ δδομάδα νὰ ση-
κωθοῦν ἀπὸ τὸ στρώμα τους... Μιὰ
ἀσυνήθιστη δίαιτα φλόγιζε τὰ στήθη
τους. Ἡ Σιζιντά τοὺς περιποιότανε
μὲ μιὰ προθυμία καὶ μιὰ ὑποταγή,
ποὺ τὴν ἔκανε νὰ μετανοοῦν ἐπει-
δὴ φάνηκαν βάρβαροι μαζὺ τῆς...

Μὰ ποῖ ἦταν ἡ μυστηριώδης ἀ-
σθένεια ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπασχαν οἱ
ἀξιοματικοί ; Ὁ γιατρός δὲν μπό-
ρεισε νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ, ἀν καὶ ἡ
μακροχρόνιος ὑπηρεσία τοῦ στὴν ἔ-
ρημο τοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ
μελετήσῃ καλὰ ὅλα τὰ εἰδικὰ νο-
σήματα τῆς περιφερείας αὐτῆς.

Ὅσοι, σὲ μιὰ στιγμῇ, ἐνῶ ἔ-
παιρνε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς αἰχμαλώ-
του μιὰ βρεγμένη πετσέτα, γιὰ νὰ
δοροῖσῃ τὸ μέτωπο τοῦ ἵπολογα-
γού, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρέμου,
τόσο δυνατὴ, ὥστε ὁ Καρλιέ ἀνα-
πήδησε στὸ στρώμα του.

— Τί συμβαίνει, γιατρέ ; ρώτη-
σε ἀνίσχυος.

— Τίποτα, τίποτα ! τραύλισε ὁ
Σερτιλάς.

Συγχρόνως, ὅμως, ἔκανε νόημα
στὴν Σιζιντά νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἔ-
ξω ἀπὸ τὴ σκηνή.

Καὶ τότε, βγαίνοντας ἓνα μαντή-
λι ἀπὸ τὴν τσέπη του, ἔπασσε τὸ δε-
ξι χερὶ τῆς Μαίρης καὶ κυττάζον-
τας πρὸς τὸν μικρὸ τῆς δάκτυλο.
Ναί, δὲν εἶχε ἀπατηθῇ... Κάτω ἀπὸ
τὸ νύχι ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ κυκλική
κηλὶδα, μιὰ κηλὶδα ποὺ δὲν θὰ
τραβοῦσε τὴν προσοχὴ κανενὸς
ἄλλου ἐκτός ἀπὸ τὸν γιατρό... Ὁ
Σερτιλάς ἀνοῖξε βύτερα τὸ στόμα
τῆς Σιζιντά, προσηλάσσοντας πᾶν-
τοτε τὰ δάκτυλά του μὲ τὸ μαντήλι
του, καὶ ἔβλεπε τὰ χεῖλιά τῆς... Καὶ
φαίνεται, ὅτι θὰ διέκρινε ἐκεῖ κάτι
τὸ τορμακτικὸ γιὰ τὸν ἀποστοχάζον-
τα καὶ...

— Δὲν εἶνε δυνατόν ! βρυχήθηκε.
Δὲν εἶνε δυνατόν !...

Καὶ, ἀρνήνοντας τὴ Σιζιντά, ἔ-
τρεξε στὴ σκηνή, στὴν ὁποία οἱ
ἐξαλωμένοι στὸ στρώμα τους... Ἐ-
ξήτασε τὰ χεῖλιά τους, χωρὶς ἐκεί-
νη ἀντιληφθεῖν τίποτα μέσα στὸ
ἴπνονα ποὺ σχηματίστηκε στὸ ἀνα-
τήρα... Ὅσοι, μὲ τὴν ἀντιλήψιν τότε σὲ θεαυ-
ῆμεν ἄνοια, μιὰ ἀμφιβολία τοῦ
σκηνῆ τοῦ Καρλιέ, ἔβλεπε καὶ αὐ-
τὸν στὸ στόμα — καὶ ἐπέσθη περὶ
τὴν ἀπαρξία ἀδικοδοσίας ποὺ κα-
ταλάβε ἔσχατος τοὺς τρεῖς ἀξιο-
ματικούς...

Στὸ μεταξὺ, ἡ Σιζιντά εἶχε μὴ

στὴ σκηνή ἀδυνάτεια.
Ὁ γιατρός, μάλιστα ἀντίκρισε τὴ
διαβολικὴ ἐκφράσι τῶν βλεμμάτων
τῆς, κατάλαβε ὅμως ὅτι τὴν ἀ-

ΓΑΛΛΟΙ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΙ

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΑ

ΤΟΥ ΜΙΓΚ. ΖΑΜΑΚΟΤ'Σ

ΤΑΝ πολὺ χαρού-
μενος ἐκεῖνο τὸ
βράδι ὁ Φοργκίγ
ποὺ θὰ πῆγαινε νὰ
ἀκούσῃ τὴ «Μα-
νὸν» στὴν Ὀπερά-
Κομικ, ὅχι ὅμως
ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴ
μουσικὴ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤξερε πολὺ
καλὰ ὅτι στὸ θεαρεῖο τῶν Καλοῦς,
ποὺ τὸν εἶχαν προσκαλέσει, θάβρι-
σκε τὴν ὥραία κ. Μοντελέ, τὴν
ὁποία εἶχε ἀρξίσῃ, ἀπὸ ἄρκετο
καιρὸ τώρα, νὰ πολιορκῇ μὲ πολ-
λὲς ἐλπίδες.

Καθὼς ὅμως πῆγε στὸ σπίτι του
νὰ δειπνήσῃ καὶ νὰ πνιθῇ, γεμά-
τος χαρὰ, βόηκε διὰ λέξεις τῆς
ὥρας κωμίας, ἡ ὁποία τὸν εἰδο-
ποιούσε ὅτι ἐπρὸς μεγάλῃν τῆς λύ-
πην, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πάῃ τὸ
βράδι στὴν Ὀπερά-Κομικ.

Μονομίας χάθηκε ὅλο τὸ κέρι
τοῦ καίμενον τοῦ Φοργκίγ. Τί νὰ
πάγῃ νὰ κάνει τώρα ὅρες δολοκλή-
ρες μὲ τοὺς Καλοῦς ὁλομόναχους;...

Κάθησε κακὸνερος στὸ γραφεῖο
του καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ νευρικά:
«Ἀγαπητὲ φίλε, πρὸς μεγάλῃν μου
λύπην, δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἔλθω ἀ-
πόψε στὸ θέατρο...» καὶ ἐπειδὴ φυ-
σιῶ δὲν μποροῦσε νὰ γράφῃ ἐπεί-
δει δὲν θάρρη καὶ ἡ κ. Μοντελέ,
βόηκε μιὰ συνηθισμένη δικαι-
ολογία, ὑπόγραψε, ἔβλεψε τὸ γράμ-
μα σ' ἓνα φάκελο καὶ κάλεσε τὸν

Ἀντουάν, τὸν ὑπηρετὴ του:
— Ἀντουάν, τοῦ εἶπε, θὰ φορέ-
σις τὰ καλύτερα ρούχα σου καὶ
κατὰ τῆς ἐννέα καὶ εἰκοσι, θὰ πᾶς
αὐτὸ τὸ γράμμα στὴν Ὀπερά-Κο-
μικ. Εἰδοποιῶ τὴν κ. καὶ τὸν κ.
Καλοῦς νὰ μὴ μετῶν ἄποψι
στὸ θεαρεῖο τους. Θὰ ζητήσῃς
νὰ σὲ ὀδηγήσουν στὸ θεαρεῖο Δ,
τῆς πρώτης σειρᾶς καὶ θὰ τὸ δώ-
σις τὸ γράμμα στὰ χεῖρια τοῦ κ.
Καλοῦς... Ἐγὼ θὰ φάω ἔξω... Ὁ-

λῆθει.

— Ἐσὺ, λοιπὸν, ἐσὺ...; τραύλισε.
Ἡ Σιζιντά τὸν πλησίασε, τοῦ ἔρ-
ριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ καὶ
βύτερα, δίνοντας μιὰ κλωστή στὸν
ἀναπαυμένο Καρλιέ τὸν ἔκανε νὰ
ἀνασπασθῇ κατάπληκτος στὸ στρώ-
μα του. Καί, σκῶνοντας ἀπὸ πάνω
του, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεψε
ἀπὸ δόγῃ καὶ ἀγανάκτησι.

— Ἐἶνε καιρὸς περὶ νὰ μάθῃς ὅλη
τὴν ἀλήθεια ! Καὶ σὺ καὶ οἱ τρεῖς
ἀξιοματικοὶ σου εἰσθε περὶ λεπτοί,
χωρὶς νὰ ὑπόψῃ καμμιὰ ἐλπίδα νὰ
γίνετε καλά...

Μιὰ νύχτα πῆγα καὶ βόηκα τὸν
λεπρὸ συγγενὴ μου, ποὺ τὸν πετά-
ξατε σὺν σκυλὶ στὴν ἔρημο, κόλλη-
σα τὰ χεῖλιά μου στὴν πληγὴν του καὶ
πῆρα καὶ ἐγὼ τὴν φοιτικὴ ἀρρώστειαν.
Μὰ τὴν ἀρρώστειαν αὐτὴν σὰς τὴν
ἔδωκα καὶ σὰς, μαζὺ μὲ τὰ φίλιά
μου !... Καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ ἐκδίκησίς
μου, γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μοῦ κάνατε !...

Ὁ! ἔξω καλὰ τί μαρτύρια μὲ πε-
ριμένουν... Μὰ τὰ μαρτύρια αὐτὰ
θὰ εἶνε γιὰ μένα χαρὰ καὶ εὐχα-
ρίστησι, ὅσο θὰ συλλογίζομαι ὅτι
μαζὺ μὲ μένα θὰ σπαζέτε καὶ ἐ-
σεῖς σιγά - σιγά, καταραμένοι δο-
λοφόνου...

ΕΛΜΟΝΔΟΣ ΡΟΥΣΣΕΛ

στε εἰσα ἐλεύθερος νὰ πάρῃς καὶ
αὐτὸν τὸν ἀέρα σου.

Σὲ λιγάκι βγήκε ἔξω, στενοχω-
ρημένος ποὺ ἔχασε ἔτσι ἀδίκῃ τὴ
βραδεῖά του.

Ἄν ὅμως ὁ κ. Φοργκίγ ἦταν
στενοχωρημένος, ὁ καίμενος ὁ Ἀν-
τουάν ἦταν ἐνθουσιασμένος, ποὺ
ἤφταν ἔτα, τὰ πράγματα. Ἰλύτωσε
ἀπὸ τὴν βραδυτὴν τοῦ ὑπηρεσία, θά-
βγαине καὶ ἔξω καὶ μάλιστα ντυμέ-
νος μὲ τὰ καλύτερα ρούχα του...
Θάβριζε τὸ γράμμα καὶ κατόπιν θὰ
πῆγαινε σὲ κανένα σινεμά ἢ σὲ
καμμιὰ ταβερνούλα, ὅπου δὲν ἐλει-
παν ποτὲ οἱ φίλοι καὶ τὸ καλὸ κρα-
σί.

Στὴς ἐννέα καὶ εἰκοσι λοιπὸν,
ντυμένος τοῦ κομποῦ, μ' ἓναν ἀπὸ
τοὺς καλύτερους λαμοδέτες τοῦ
ἀρεντικῆς του, φρεσκοξυρισμένος
καὶ μυρωμένος, μπῆκε στὸ θέατρο
καὶ τράβηξε γοαμὴ πρὸς τὴν τα-
ξιθέτρια τῶν θεωρείων τῆς πρώ-
της σειρᾶς.

Ἡ ταξιθέτρια
τὸν πέρασε γιὰ
κανέναν Ἀγγλο
λόρδο καὶ ἔπεισε
να τὸν γοῦστο του σὲ κάδε ζήτημα
στὴν ὑπηρεσία. Τῆς Κυριᾶς, ἀντὶ
νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν τοῦ σὰ καφε-
νέια, ἔπαιρνε μαθήματα ἀρτοκινή-
του. Γρήγορα θάπαιρνε καὶ τὸ δι-
πλώμα τοῦ σωφῆ καὶ θὰ γινότανε
ἀκόμη πρὸς περὶζήτητος.

Κι' οἱ δύο τοὺς εἶχαν ἀρκετοῦ-
ταῖς οἰκονομίης στὴν πάντα.

Ὁ Ἀντουάν καὶ ἡ Ἀμαλία ἦ-
στερα ἀπὸ αὐτὴ τὴ γνωριμία δὲν
ἀργήσαν νὰ παντρευθοῦν. Κι' οἱ
δύο τους, ὅταν παρουσιάζετο ἡ ἐρ-
μηνία, δὲν παρλεῖτοσαν νὰ διηγη-
θοῦν αὐτὴν ἀπὸ πρωτογνωριότητος. Ἡ
πρώτη τους συνάντησι, ἔγινε, ὅ-
πως συνηθίζεται τελευταία στὴν ἀ-
νατολὴ ἀριστοκρατία, σ' ἓνα θεω-
ρεῖο τῆς πρώτης σειρᾶς στὴν Ὀ-
περά-Κομικ.

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι πέ-
ρασαν πολὺ καλά καὶ ἀπὸ τότε ἀ-
γάπησαν πραγματικὰ τὸ θέατρο ποὺ
ἔγινε ἡ ἀφορμὴ τῆς εὐτυχίας τους.

Ὁ Ἀντουάν καὶ ἡ Ἀμαλία ἦ-
στερα ἀπὸ αὐτὴ τὴ γνωριμία δὲν
ἀργήσαν νὰ παντρευθοῦν. Κι' οἱ
δύο τους, ὅταν παρουσιάζετο ἡ ἐρ-
μηνία, δὲν παρλεῖτοσαν νὰ διηγη-
θοῦν αὐτὴν ἀπὸ πρωτογνωριότητος. Ἡ
πρώτη τους συνάντησι, ἔγινε, ὅ-
πως συνηθίζεται τελευταία στὴν ἀ-
νατολὴ ἀριστοκρατία, σ' ἓνα θεω-
ρεῖο τῆς πρώτης σειρᾶς στὴν Ὀ-
περά-Κομικ.

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι πέ-
ρασαν πολὺ καλά καὶ ἀπὸ τότε ἀ-
γάπησαν πραγματικὰ τὸ θέατρο ποὺ
ἔγινε ἡ ἀφορμὴ τῆς εὐτυχίας τους.

Ὁ Ἀντουάν καὶ ἡ Ἀμαλία ἦ-
στερα ἀπὸ αὐτὴ τὴ γνωριμία δὲν
ἀργήσαν νὰ παντρευθοῦν. Κι' οἱ
δύο τους, ὅταν παρουσιάζετο ἡ ἐρ-
μηνία, δὲν παρλεῖτοσαν νὰ διηγη-
θοῦν αὐτὴν ἀπὸ πρωτογνωριότητος. Ἡ
πρώτη τους συνάντησι, ἔγιν

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

ΤΟΥ J. WILBOR TOMKINS

Μίλλμπανκ, κατέβηκε στην τραπέζια για να πάρη το πρόγευμά του μαζί με τη γυναίκα του. Η γυναίκα του καθόταν κιάλας στην τακτική θέσι της, κι η καμαριέρα στεκόταν κοντά στον μπορέ, έτοιμη να σερβίρη τους κυρίους της.

Ο κύριος Μίλλμπανκ ήταν άνθρωπος της ρουτίνας.

Δεν έννοοσε να αλλάξει ούτε μια από τις συνήθειές του. Έκτος από μερικά σύντομα ταξίδια που έκανε στο μακρύ αστικό διάστημα της εικοσιπενταετίας, — κι' αυτά για λόγους υπηρεσιακούς, — η καθημερινή ζωή του κυρίου Μίλλμπανκ ήταν κανονισμένη σαν ρολόι.

Γι' αυτό κι' ο συζυγικός βίος του ζευγούς Μίλλμπανκ, κυλούσε ήρεμα και κανονικά. Ζούσαν μονοιασμένοι, ποτέ δεν ύψωναν τη φωνή τους ούτε ο ένας ούτε ο άλλος κι' η υπηρεσία τους είχε συνηθίσει κι' αυτή να φέρεται μ' ευγένεια, με προθυμία.

Η κ. Μίλλμπανκ ήταν μια ψηλή, ξανθή γυναίκα, ή οποία, όσρα-λώς θα υπήρχε όρατα στα νειάτα της. Ήταν τελεία, και υποδειγματική νοικοκυρά, και το σπίτι της έλαμπε από καθαριότητα. Το ζευγος δεν είχε αποκτήσει παιδιά. Στα πρώτα χρόνια τους κακοφανόταν αυτό, μα στο τέλος το είχαν πάρει απόφασι κι' είχαν συνηθίσει να ζουν οι δυο τους, ο ένας για τον άλλον.

Τό πρωί, μετά το πρόγευμά τους, οι δυο σύζυγοι πήγαιναν και καθόντουσαν μισή ώρα μέσα στο γραφείο. Στο διάστημα αυτό αποφάσσαν τι θα έκαναν εκείνη την ημέρα, συζητούσαν για τις υποθέσεις τους και για τα φιλανθρωπικά έργα στα οποία ή μίσσις Μίλλμπανκ είχε αφιερώσει όλον τον καιρό που της περιόσσε από τις οικιακές και τις κοινωνικές φροντίδες της.

Κάθε Σάββατο, έλειναν τους λογαριασμούς της εβδομάδος. Ή μισή ώρα αυτή ήταν ή πιο ευχάριστη στιγμή της ημέρας, γιατί στο διάστημα αυτό το ζεύγος βρισκόταν σε στενή, απόλυτη ψυχική επαφή, τόσο ή σκέψεις τους κι' ή ιδέες τους συντονιζόντουσαν. Ποτέ τόν έξοδα δεν υπερέβαιναν τα έσοδα, και κάθε φορά ο κύριος Μίλλμπανκ κλάιδε τρυφερά το χέρι της γυναίκας του και με χαμόγελο γεμάτο ικανοποίηση και περηφάνεια, έλεγε:

— Αγαπητή μου, είσαι μια άνεκτιμητή σύντροφος και βοηθός.

Κατόπιν φιλούσε την γυναίκα του και με χτύπημα του μεγάλου ρολογιού της τραπέζιας, στις

έννεα ακριβώς, φορούσε το καπέλο του κι' έφυγε. Πήγαινε κατ' εὐθείαν στην Τράπεζα, της οποίας ήταν τώρα ένας από τους διευθυντάς, μετά τριάντα πέντε ετών υπηρεσία.

Ο Στέφαν Μίλλμπανκ είχε αρχίσει την καριέρα του ως μικρός υπάλληλος. Από παιδί ήταν τακτικός και επιμελής, κι' οι προϊστάμενοί του στην Τράπεζα, δεν είχαν ποτέ αναγκασθή να του κάνουν την ελάχιστη επίπληξη ή παρατήρηση. Με δυο λόγια ο Στέφαν ήταν το υπόδειγμα του τιμίου κι' εργατικού υπαλλήλου.

Στην αγορά και στην κοινωνία ήταν γνωστός κι' αγαπητός, κι' η γυναίκα του περριφανούνταν για την εκτίμησι με την οποία τον περιέβαλλαν.

Δεν έννοοσε να αλλάξει ούτε μια από τις συνήθειές του. Έκτος από μερικά σύντομα ταξίδια που έκανε στο μακρύ αστικό διάστημα της εικοσιπενταετίας, — κι' αυτά για λόγους υπηρεσιακούς, — η καθημερινή ζωή του κυρίου Μίλλμπανκ ήταν κανονισμένη σαν ρολόι.

Γι' αυτό κι' ο συζυγικός βίος του ζευγούς Μίλλμπανκ, κυλούσε ήρεμα και κανονικά. Ζούσαν μονοιασμένοι, ποτέ δεν ύψωναν τη φωνή τους ούτε ο ένας ούτε ο άλλος κι' η υπηρεσία τους είχε συνηθίσει κι' αυτή να φέρεται μ' ευγένεια, με προθυμία.

Η κ. Μίλλμπανκ ήταν μια ψηλή, ξανθή γυναίκα, ή οποία, όσρα-λώς θα υπήρχε όρατα στα νειάτα της. Ήταν τελεία, και υποδειγματική νοικοκυρά, και το σπίτι της έλαμπε από καθαριότητα. Το ζευγος δεν είχε αποκτήσει παιδιά. Στα πρώτα χρόνια τους κακοφανόταν αυτό, μα στο τέλος το είχαν πάρει απόφασι κι' είχαν συνηθίσει να ζουν οι δυο τους, ο ένας για τον άλλον.

Τό πρωί, μετά το πρόγευμά τους, οι δυο σύζυγοι πήγαιναν και καθόντουσαν μισή ώρα μέσα στο γραφείο. Στο διάστημα αυτό αποφάσσαν τι θα έκαναν εκείνη την ημέρα, συζητούσαν για τις υποθέσεις τους και για τα φιλανθρωπικά έργα στα οποία ή μίσσις Μίλλμπανκ είχε αφιερώσει όλον τον καιρό που της περιόσσε από τις οικιακές και τις κοινωνικές φροντίδες της.

Κάθε Σάββατο, έλειναν τους λογαριασμούς της εβδομάδος. Ή μισή ώρα αυτή ήταν ή πιο ευχάριστη στιγμή της ημέρας, γιατί στο διάστημα αυτό το ζεύγος βρισκόταν σε στενή, απόλυτη ψυχική επαφή, τόσο ή σκέψεις τους κι' ή ιδέες τους συντονιζόντουσαν. Ποτέ τόν έξοδα δεν υπερέβαιναν τα έσοδα, και κάθε φορά ο κύριος Μίλλμπανκ κλάιδε τρυφερά το χέρι της γυναίκας του και με χαμόγελο γεμάτο ικανοποίηση και περηφάνεια, έλεγε:

— Αγαπητή μου, είσαι μια άνεκτιμητή σύντροφος και βοηθός.

Κατόπιν φιλούσε την γυναίκα του και με χτύπημα του μεγάλου ρολογιού της τραπέζιας, στις

έννεα ακριβώς, φορούσε το καπέλο του κι' έφυγε. Πήγαινε κατ' εὐθείαν στην Τράπεζα, της οποίας ήταν τώρα ένας από τους διευθυντάς, μετά τριάντα πέντε ετών υπηρεσία.

Ο Στέφαν Μίλλμπανκ είχε αρχίσει την καριέρα του ως μικρός υπάλληλος. Από παιδί ήταν τακτικός και επιμελής, κι' οι προϊστάμενοί του στην Τράπεζα, δεν είχαν ποτέ αναγκασθή να του κάνουν την ελάχιστη επίπληξη ή παρατήρηση. Με δυο λόγια ο Στέφαν ήταν το υπόδειγμα του τιμίου κι' εργατικού υπαλλήλου.

Στην αγορά και στην κοινωνία ήταν γνωστός κι' αγαπητός, κι' η γυναίκα του περριφανούνταν για την εκτίμησι με την οποία τον περιέβαλλαν.

Δεν έννοοσε να αλλάξει ούτε μια από τις συνήθειές του. Έκτος από μερικά σύντομα ταξίδια που έκανε στο μακρύ αστικό διάστημα της εικοσιπενταετίας, — κι' αυτά για λόγους υπηρεσιακούς, — η καθημερινή ζωή του κυρίου Μίλλμπανκ ήταν κανονισμένη σαν ρολόι.

Γι' αυτό κι' ο συζυγικός βίος του ζευγούς Μίλλμπανκ, κυλούσε ήρεμα και κανονικά. Ζούσαν μονοιασμένοι, ποτέ δεν ύψωναν τη φωνή τους ούτε ο ένας ούτε ο άλλος κι' η υπηρεσία τους είχε συνηθίσει κι' αυτή να φέρεται μ' ευγένεια, με προθυμία.

Η κ. Μίλλμπανκ ήταν μια ψηλή, ξανθή γυναίκα, ή οποία, όσρα-λώς θα υπήρχε όρατα στα νειάτα της. Ήταν τελεία, και υποδειγματική νοικοκυρά, και το σπίτι της έλαμπε από καθαριότητα. Το ζευγος δεν είχε αποκτήσει παιδιά. Στα πρώτα χρόνια τους κακοφανόταν αυτό, μα στο τέλος το είχαν πάρει απόφασι κι' είχαν συνηθίσει να ζουν οι δυο τους, ο ένας για τον άλλον.

Τό πρωί, μετά το πρόγευμά τους, οι δυο σύζυγοι πήγαιναν και καθόντουσαν μισή ώρα μέσα στο γραφείο. Στο διάστημα αυτό αποφάσσαν τι θα έκαναν εκείνη την ημέρα, συζητούσαν για τις υποθέσεις τους και για τα φιλανθρωπικά έργα στα οποία ή μίσσις Μίλλμπανκ είχε αφιερώσει όλον τον καιρό που της περιόσσε από τις οικιακές και τις κοινωνικές φροντίδες της.

Κάθε Σάββατο, έλειναν τους λογαριασμούς της εβδομάδος. Ή μισή ώρα αυτή ήταν ή πιο ευχάριστη στιγμή της ημέρας, γιατί στο διάστημα αυτό το ζεύγος βρισκόταν σε στενή, απόλυτη ψυχική επαφή, τόσο ή σκέψεις τους κι' ή ιδέες τους συντονιζόντουσαν. Ποτέ τόν έξοδα δεν υπερέβαιναν τα έσοδα, και κάθε φορά ο κύριος Μίλλμπανκ κλάιδε τρυφερά το χέρι της γυναίκας του και με χαμόγελο γεμάτο ικανοποίηση και περηφάνεια, έλεγε:

— Αγαπητή μου, είσαι μια άνεκτιμητή σύντροφος και βοηθός.

Κατόπιν φιλούσε την γυναίκα του και με χτύπημα του μεγάλου ρολογιού της τραπέζιας, στις

έννεα ακριβώς, φορούσε το καπέλο του κι' έφυγε. Πήγαινε κατ' εὐθείαν στην Τράπεζα, της οποίας ήταν τώρα ένας από τους διευθυντάς, μετά τριάντα πέντε ετών υπηρεσία.

Ο Στέφαν Μίλλμπανκ είχε αρχίσει την καριέρα του ως μικρός υπάλληλος. Από παιδί ήταν τακτικός και επιμελής, κι' οι προϊστάμενοί του στην Τράπεζα, δεν είχαν ποτέ αναγκασθή να του κάνουν την ελάχιστη επίπληξη ή παρατήρηση. Με δυο λόγια ο Στέφαν ήταν το υπόδειγμα του τιμίου κι' εργατικού υπαλλήλου.

Στην αγορά και στην κοινωνία ήταν γνωστός κι' αγαπητός, κι' η γυναίκα του περριφανούνταν για την εκτίμησι με την οποία τον περιέβαλλαν.

Δεν έννοοσε να αλλάξει ούτε μια από τις συνήθειές του. Έκτος από μερικά σύντομα ταξίδια που έκανε στο μακρύ αστικό διάστημα της εικοσιπενταετίας, — κι' αυτά για λόγους υπηρεσιακούς, — η καθημερινή ζωή του κυρίου Μίλλμπανκ ήταν κανονισμένη σαν ρολόι.

Γι' αυτό κι' ο συζυγικός βίος του ζευγούς Μίλλμπανκ, κυλούσε ήρεμα και κανονικά. Ζούσαν μονοιασμένοι, ποτέ δεν ύψωναν τη φωνή τους ούτε ο ένας ούτε ο άλλος κι' η υπηρεσία τους είχε συνηθίσει κι' αυτή να φέρεται μ' ευγένεια, με προθυμία.

Η κ. Μίλλμπανκ ήταν μια ψηλή, ξανθή γυναίκα, ή οποία, όσρα-λώς θα υπήρχε όρατα στα νειάτα της. Ήταν τελεία, και υποδειγματική νοικοκυρά, και το σπίτι της έλαμπε από καθαριότητα. Το ζευγος δεν είχε αποκτήσει παιδιά. Στα πρώτα χρόνια τους κακοφανόταν αυτό, μα στο τέλος το είχαν πάρει απόφασι κι' είχαν συνηθίσει να ζουν οι δυο τους, ο ένας για τον άλλον.

Τό πρωί, μετά το πρόγευμά τους, οι δυο σύζυγοι πήγαιναν και καθόντουσαν μισή ώρα μέσα στο γραφείο. Στο διάστημα αυτό αποφάσσαν τι θα έκαναν εκείνη την ημέρα, συζητούσαν για τις υποθέσεις τους και για τα φιλανθρωπικά έργα στα οποία ή μίσσις Μίλλμπανκ είχε αφιερώσει όλον τον καιρό που της περιόσσε από τις οικιακές και τις κοινωνικές φροντίδες της.

Ο κύριος Μίλλμπανκ ήταν άνθρωπος της ρουτίνας. Δεν έννοοσε να αλλάξει ούτε μια από τις συνήθειές του. Έκτος από μερικά σύντομα ταξίδια που έκανε στο μακρύ αστικό διάστημα της εικοσιπενταετίας, — κι' αυτά για λόγους υπηρεσιακούς, — η καθημερινή ζωή του κυρίου Μίλλμπανκ ήταν κανονισμένη σαν ρολόι.

Η κ. Μίλλμπανκ ήταν μια ψηλή, ξανθή γυναίκα, ή οποία, όσρα-λώς θα υπήρχε όρατα στα νειάτα της. Ήταν τελεία, και υποδειγματική νοικοκυρά, και το σπίτι της έλαμπε από καθαριότητα. Το ζευγος δεν είχε αποκτήσει παιδιά. Στα πρώτα χρόνια τους κακοφανόταν αυτό, μα στο τέλος το είχαν πάρει απόφασι κι' είχαν συνηθίσει να ζουν οι δυο τους, ο ένας για τον άλλον.

Τό πρωί, μετά το πρόγευμά τους, οι δυο σύζυγοι πήγαιναν και καθόντουσαν μισή ώρα μέσα στο γραφείο. Στο διάστημα αυτό αποφάσσαν τι θα έκαναν εκείνη την ημέρα, συζητούσαν για τις υποθέσεις τους και για τα φιλανθρωπικά έργα στα οποία ή μίσσις Μίλλμπανκ είχε αφιερώσει όλον τον καιρό που της περιόσσε από τις οικιακές και τις κοινωνικές φροντίδες της.

Κάθε Σάββατο, έλειναν τους λογαριασμούς της εβδομάδος. Ή μισή ώρα αυτή ήταν ή πιο ευχάριστη στιγμή της ημέρας, γιατί στο διάστημα αυτό το ζεύγος βρισκόταν σε στενή, απόλυτη ψυχική επαφή, τόσο ή σκέψεις τους κι' ή ιδέες τους συντονιζόντουσαν. Ποτέ τόν έξοδα δεν υπερέβαιναν τα έσοδα, και κάθε φορά ο κύριος Μίλλμπανκ κλάιδε τρυφερά το χέρι της γυναίκας του και με χαμόγελο γεμάτο ικανοποίηση και περηφάνεια, έλεγε:

— Αγαπητή μου, είσαι μια άνεκτιμητή σύντροφος και βοηθός.

Κατόπιν φιλούσε την γυναίκα του και με χτύπημα του μεγάλου ρολογιού της τραπέζιας, στις

ΤΑΞΕ ΙΔΙΑ ΣΕ ΜΑΚΡΥΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

ΠΑΤΑΓΟΝΙΑ, Η ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

(Άρθρο της διάσημης εξερευνητριάς Ροζίτας Φόρμις)

ΤΗΝ Παταγονία, οι μισοί κάτοικοι 6-8 σκουν πρόβατα και οι άλλοι μισοί δεν κάνουν άλλη δουλειά παρά... να τὰ κλέβουν! Άν σὰς πὼ στὸν εὐλογημένον αὐτὸν τόπο τὸ ἐγκλημα εἶνε ἡ προσφιλέστερα ἀπασχόλησις τῶν κατοίκων, ὅστερὰ ἀπὸ τὸ νομμο ἢ παράνομο ἐμπόριο τῶν προβάτων, θὰ νομίσαιτε ὅτι λέω ὑπερβολές... Θὰ σὰς ἀναφέρω, ὅμως, μερικὰ ἀπὸ τὰ περιστατικὰ πὼν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τελευταίου μου ταξιδίου στὴν Παταγονία, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ καταρθώσω στὸ τέλος νὰ σὰς πείσω, ὅτι δὲν διατρέφω διόλου τὴν ἀλήθειαν.

Μιὰ μέρα, μὲτρηκα, 3 ὁδηγὸς μου κι' ἐγὼ, σ' ἓνα πρατήριο, νὰ ἀγοράσωμε μὲντρο. Βοήκαμε, ὅμως, τὸ κατάστημα, πὼν τὸ διήνε ἓνας Γερμανὸς, ἔρημο καὶ ἀδειανό. Ἐνας ὑπάλληλος, μὰς ἐ-πληροφόρησε, ὅτι τὴν περασμένη νύχτᾳ ἐπέδραμε στὸ πρατήριο μιὰ συμμορία ληστών. Ἀποτέλεσμα τῆς νυχτερινῆς αὐτῆς ἐπιδρομῆς ἦταν νὰ γνωρίσωμε τὸ μυστήριον τοῦ αὐτοῦ κόσμου, ὅχι μονάχα ὁ καταστη-ματάρχης, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ξένοι, πὼν ἐξήγησαν κατὰλυμα στὸ πρατήριο τοῦ.

— Ἐσένα γιατί δὲν σὲ σκότωσαν οἱ λησταί; ρώτησα τὸν ὑπάλληλο, ἐκνευρισμένη ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ.

Πράγματι, ὁ ἰθαγενὴς αὐτὸς μὸς εἶχε ἐξιστορήσει τὸ δράμα χαμογελώντας σχεδὸν ἀπὸ εὐχαρίστησι!

— Δὲν μὲ σκότωσαν γιατί πρόλα-βα καὶ κρύφτηκα! μὸς ἀποκρίθηκε ἀπαθέςτατα. Ἄν μ' ἐβλεπαν μπρο-στά τους οἱ λησταί, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι θὰ μ' ἐστελ-ναν καὶ μένα νὰ βοῶ τὸ ἀφεντικὸ μου... Δὲν ἀποκλείεται ὅμως, νὰ ἔ-χω κι' ἐγὼ τὴν ἴδια τύχη αὐτοῦ με-θαύριο... Στὴν Παταγονία, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε βέβαιος ἂν θὰ ἐξαερωθῇ ζωντανός.

Σὲ μιὰ χώρα, στὴν ὁποία ὅλοι σχεδὸν οἱ κάτοικοι ἔχουν διψήσει λίγο πὼν τὰ χέρια τους σὲ αἷμα, εἶνε δύσκολο νὰ βρεθῇ μιὰ ἐξα-ρετικὴ ἐγκληματικὴ φουρονομία, μιὰ μορφή πὼν νὰ ξεχωρίξῃ. Ἐκεῖ-νὸς πὼν δίνει αἰγίλην στοὺς μεγά-λους ἐγκληματίας δὲν εἶνε τόσο τὰ κατορθώματά τους, ὅσο ὁ φόβος πὼν ἀσθάνονται γι' αὐτοὺς οἱ φι-λῆσχοι ἄνθρωποι. Στὴν Παταγο-νία, ὅμως, εἶνε δύσκολο νὰ παρα-τηρήσῃ αὐτὴ ἡ περιπέτεια, γιὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι τὸ ἐγκλημα θεωρεῖται πρᾶξις κοινὴ καὶ δὲν προ-ξενεῖ πὼν τὴν παραμικρὴ ἐντύπω-σι... Ὡστόσο, θερήνῃ ἓνας λη-στής, ὁ ὁποῖος κατόρθωσεν νὰ εἰ-σέλθῃ καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν χώρα τοῦ ἐγκλήματος, καὶ νὰ γίνῃ θρυλικὸς — σχεδὸν ἐθνικὸς ἥρωας — στὴν Παταγονία.

Αὐτοῦ τοῦ ληστοῦ τίς περιπέτειες θὰ σὰς ἐξιστορήσω τώρα.

Ὁ Τσάμπερς — ἔτσι λέγεται ὁ διαβόητος αὐτὸς ληστής — ἀρχισε τὴν σταδιοδρομίαν του ἀπὸ κάου-μπὺ στὸ Τέξας. Μιὰ μέρα, εἶχε τὴν τύ-χη ν' ἀνακαλύψῃ τὰ λείψανα ἐνὸς πληρωσάρχου σὲ μιὰ λίμνη τῆς Παταγονίας. Μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀ-ποστολὴ ἔφτασε ἐπείγοντως ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ μελέτησῃ τὸ μυθικὸ αὐτὸ τέρας. Ὁ Τσάμπερς ἔ-πηρε παράσημα καὶ σημαντικὲς ὑ-λικὲς ἀμοιβὲς γιὰ τὴν σπουδαίαν αὐ-τὴ ἀνακάλυψιν του. Ἐνὼ ὅμως θὰ μπορούσε ἀξέλογα, μὲ τὸ πᾶν πὼν συγκέντρωνε νὰ ἀγοράσῃ μιὰ εὐαγγελία καὶ νὰ περάσῃ τὴν ὑπό-λοιπὴ ζωὴν του ἡσυχῶς καὶ ἀμείρι-νως, προτίμησε νὰ στροβιλισθῇ σὲ μιὰ ἐπικίνδυνον περιπέτεια.

Σήμερα, ὁ Τσάμπερς εἶνε γνω-στός σ' ὅλη τὴν Παταγονία μὲ τὸ ὄνομα: «ὁ ἄνθρωπος πὼν σημαδεύει ἀπὸ μακριὰ τὰ ταξινὰ τῶν ἀστυ-νομικῶν». Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἥρωας μὰς δὲν περιορίζει τὴ σκοπευτικὴ μὰς δεινότητα σ' αὐτὸ τὸ πλᾶσιον.

Μιὰ μέρ, εἶχα τὴν μεγά-λη τιμὴ νὰ γνωρίσω προ-σωπικῶς τὸν Τσάμπερς. Θυμάμαι ὅτι τὴν μέρα κείνη τὸν ἔβλεπα ἀσκούον σὲ μιὰ ἐρημικὴ γυμνασία ἀπὸ τὸν κόρυ τὸν τοποθεσία, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν ὁδηγὸν μου, ἀπὸ τὸν ὑπάλληλον τοῦ δολοφονημένου Γερμανοῦ πρατηρι-οῦ καὶ ἀπὸ ἓνα Μαύρον... Κατὰ τὸ βράδυ, παρουσιάστημε ξαπνικὰ τὸ βράδυ, παρὼν ἀπὸ ἓνα σιδεν-δόρο, ἓνας πενήτηλος, μαυριδερὸς καβαλλάρης, μὲ μιὰ πὼν πετοῦ-λε ἀμέσως τὴν πλατύγροτον καπέλλο του μὲ μιὰ ἱστορικὴ χειρονομία. Καὶ συνεστῆθη ὁ μὸς του.

— Τσιμπέρς!

Ὁ συνοδοὺς μου τὸν κίτταζαν με-τρώμ. Ἐγὼ τὸν ἐβλεπα με θαυ-μασμό. Δὲν ἔχω γιατί, δὲν μὸς ἔκανε καὶ τόσο κακὴ ἐντύπωση, ὅ-πως τὸν ὄφρα...

— Ποῦ πηγαίνει ἡ κυρία; μὲ ρώτησε μὲ μεγάλῃ εὐγένεια.

— Γυρῶ ἀσκούον δεξιὰ καὶ ἀ-ριστερὰ! τοῦ ἀποκρίθηκα.

— Σὰς συμβουλεύω νὰ φροντίσ-τε νὰ βοῦτε ἓνα καταφύγιον, γιατί σὲ λίγο θὰ ἐξοστῇ δυνατὴ θύε-λα. Τὸ μόνο οἰκίημα πὼν βρίσκεται ἐδῶ κοντὰ εἶνε ἡ καλὴ τῆς Ἀγ-γλίδας... Δὲν λέω, βέβαια, ὅτι εἶ-

νε εὐχάριστος τόπος διαμονῆς, ἀ-φοῦ ὅμως δὲν ὑπάρχει κανένας ἄλ-λος καλύτερος...

Καὶ ὁ Τσάμπερς λέγοντας αὐτὰ, ἔβγαλε καὶ πάλι τὸ καπέλλο του καὶ χάθηκε μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια μὰς, ἀφοῦ μὸς ἐξοίξε μιὰ παράξε-νη ματιά...

Ζήτησα πληροφορίες ἀπὸ τοὺς ὁδηγούς μου γι' αὐτὸ τὸ σπὶτι τῆς Ἀγγλίδος — κι' ἔμαθα τότε ὅτι στὴν καλὴ αὐτὴ ἔμενε μιὰ τε-τραπέρατη καὶ πεντάμορφη γυναί-κα, ἡ ὁποία παρέσερνε τοὺς ἄνδρες, μὲ τὴν καλλονὴν της, στὸ ἐρημητι-κὸν της καὶ τοὺς σκότους, ἀφοῦ προηγούμενος τοὺς λήστευε. Καὶ τὰ πτώματά τους τὰ πετοῦσε σ' ἓ-να πηγάδι, κοντὰ στὴν καλὴ αὐ-τῆς...

— Ἐγὼ, κυρία, φοβάμαι νὰ ἔρ-θω!... μὸς εἶπε ὁ Μαύρος, τρέμον-τας ἀπὸ τὸν φόβον του...

Προσπάθησα νὰ τὸν καθησυχά-σω. Καὶ συνεζήτησα τὴν πορείαν μὰς δὲν περιορίζει τὴ σκοπευτικὴ μὰς δεινότητα σ' αὐτὸ τὸ πλᾶσιον.

Μιὰ μέρ, εἶχα τὴν μεγά-λη τιμὴ νὰ γνωρίσω προ-σωπικῶς τὸν Τσάμπερς. Θυμάμαι ὅτι τὴν μέρα κείνη τὸν ἔβλεπα ἀσκούον σὲ μιὰ ἐρημικὴ γυμνασία ἀπὸ τὸν κόρυ τὸν τοποθεσία, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν ὁδηγὸν μου, ἀπὸ τὸν ὑπάλληλον τοῦ δολοφονημένου Γερμανοῦ πρατηρι-οῦ καὶ ἀπὸ ἓνα Μαύρον... Κατὰ τὸ βράδυ, παρουσιάστημε ξαπνικὰ τὸ βράδυ, παρὼν ἀπὸ ἓνα σιδεν-δόρο, ἓνας πενήτηλος, μαυριδερὸς καβαλλάρης, μὲ μιὰ πὼν πετοῦ-λε ἀμέσως τὴν πλατύγροτον καπέλλο του μὲ μιὰ ἱστορικὴ χειρονομία. Καὶ συνεστῆθη ὁ μὸς του.

— Τσιμπέρς!

Ὁ συνοδοὺς μου τὸν κίτταζαν με-τρώμ. Ἐγὼ τὸν ἐβλεπα με θαυ-μασμό. Δὲν ἔχω γιατί, δὲν μὸς ἔκανε καὶ τόσο κακὴ ἐντύπωση, ὅ-πως τὸν ὄφρα...

— Ποῦ πηγαίνει ἡ κυρία; μὲ ρώτησε μὲ μεγάλῃ εὐγένεια.

— Γυρῶ ἀσκούον δεξιὰ καὶ ἀ-ριστερὰ! τοῦ ἀποκρίθηκα.

— Σὰς συμβουλεύω νὰ φροντίσ-τε νὰ βοῦτε ἓνα καταφύγιον, γιατί σὲ λίγο θὰ ἐξοστῇ δυνατὴ θύε-λα. Τὸ μόνο οἰκίημα πὼν βρίσκεται ἐδῶ κοντὰ εἶνε ἡ καλὴ τῆς Ἀγ-γλίδας... Δὲν λέω, βέβαια, ὅτι εἶ-

νε εὐχάριστος τόπος διαμονῆς, ἀ-φοῦ ὅμως δὲν ὑπάρχει κανένας ἄλ-λος καλύτερος...

Καὶ ὁ Τσάμπερς λέγοντας αὐτὰ, ἔβγαλε καὶ πάλι τὸ καπέλλο του καὶ χάθηκε μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια μὰς, ἀφοῦ μὸς ἐξοίξε μιὰ παράξε-νη ματιά...

Ζήτησα πληροφορίες ἀπὸ τοὺς ὁδηγούς μου γι' αὐτὸ τὸ σπὶτι τῆς Ἀγγλίδος — κι' ἔμαθα τότε ὅτι στὴν καλὴ αὐτὴ ἔμενε μιὰ τε-τραπέρατη καὶ πεντάμορφη γυναί-κα, ἡ ὁποία παρέσερνε τοὺς ἄνδρες, μὲ τὴν καλλονὴν της, στὸ ἐρημητι-κὸν της καὶ τοὺς σκότους, ἀφοῦ προηγούμενος τοὺς λήστευε. Καὶ τὰ πτώματά τους τὰ πετοῦσε σ' ἓ-να πηγάδι, κοντὰ στὴν καλὴ αὐ-τῆς...

— Ἐγὼ, κυρία, φοβάμαι νὰ ἔρ-θω!... μὸς εἶπε ὁ Μαύρος, τρέμον-τας ἀπὸ τὸν φόβον του...

Προσπάθησα νὰ τὸν καθησυχά-σω. Καὶ συνεζήτησα τὴν πορείαν μὰς δὲν περιορίζει τὴ σκοπευτικὴ μὰς δεινότητα σ' αὐτὸ τὸ πλᾶσιον.

Μιὰ μέρ, εἶχα τὴν μεγά-λη τιμὴ νὰ γνωρίσω προ-σωπικῶς τὸν Τσάμπερς. Θυμάμαι ὅτι τὴν μέρα κείνη τὸν ἔβλεπα ἀσκούον σὲ μιὰ ἐρημικὴ γυμνασία ἀπὸ τὸν κόρυ τὸν τοποθεσία, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν ὁδηγὸν μου, ἀπὸ τὸν ὑπάλληλον τοῦ δολοφονημένου Γερμανοῦ πρατηρι-οῦ καὶ ἀπὸ ἓνα Μαύρον... Κατὰ τὸ βράδυ, παρουσιάστημε ξαπνικὰ τὸ βράδυ, παρὼν ἀπὸ ἓνα σιδεν-δόρο, ἓνας πενήτηλος, μαυριδερὸς καβαλλάρης, μὲ μιὰ πὼν πετοῦ-λε ἀμέσως τὴν πλατύγροτον καπέλλο του μὲ μιὰ ἱστορικὴ χειρονομία. Καὶ συνεστῆθη ὁ μὸς του.

Πλησίασε μὲ σταθερὸ καὶ ἀπο-φασιστικὸ βήμα στὸ πηγάδι, ἐσκυ-ψε ἀπὸ πάνω του καὶ ὅστερὰ γυρ-νώντας πρὸς τὸ μέρος μὰς, φώνα-ξε:

— Ἐλάτε νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ βγάλωμε ἀπὸ μέσα δυὸ πληρωμέ-νους.

Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, ἔ-στερ! ἀπὸ πολλοὺς κόπους κατορ-θώσαμε ν' ἀνασώσωμε ἀπὸ τὸ πη-γάδι δυὸ μεσόκοπους ἀγριάνθρω-πους, πὼν ἦσαν καὶ οἱ δυὸ βαρεὶα τραυματισμένοι στὸ στήθος ἀπὸ σφαίρες περιστροφῶν. Μόλις ὁ ὑ-πάλληλος τοῦ Γερμανοῦ πρατηρι-οῦ διέκρινε καλὰ τὰ χαρακτηρισ-τικά τους, ἀποσποχώρησε τραυλι-ζώντας:

— Μά, τοὺς ἔχω αὐτοὺς! Εἶνε οἱ δολοφόντοι τοῦ ἀφεντικῶν μου!...

Οἱ δυὸ ἐτοιμοθάνατοι — γιατί δὲν μὰς ἔμενε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, τραυματισμένοι ἀποκρίθηκα, δὲν θὰ ζούσανε πολὺ ἀκόμα — ἄνοιξαν μὲ κόπο τὰ μά-τια τους καὶ ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ψι-θύρισε:

— Ναι, ἐμεῖς σκοτώσαμε τὸν Γερμανὸν καὶ τοὺς ἄλλους ξένους... Μὰ δὲν προσφάσαμε νὰ χαροῦμε τὰ λεπτὰ πὼν τοὺς πήραμε... Μὰς τῶλεψε ὁ Τσάμπερς!... Αὐτὸς μὰς πυροβόλησε πρὶν ἀπὸ λίγη ὥ-ρα, αὐτὸς μὰς ἐξοίξε στὸ πηγάδι... Τὸ αἷμα μὲ τὸ αἷμα πληρώνε-ται...

Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα λό-για τοῦ κακοῦργου. Ὅσο γιὰ τὸν σύντροφόν του δὲν ἄργησε νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ αὐτὸς στὸν ἄλλον κόσμον...

...Τὸ αἷμα μὲ τὸ αἷμα πληρώνε-ται. Εἶχε διανοῦ ὁ δολοφόντος αὐ-τὸς...

ΓΙΑΤΙ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΕ

ΤΑΝ ή πανή-
γυρις του
Ζαίν - Κλου.
Ένας γίγαν-
τας σαν Η-
ρακλῆς, ένα
εἶδος η̄ριου,
που κουνιο-
ταν σαν να
τον στενοχω-
ρούσε η̄ συ-
ναψῆς του, ξεφάνιζε :

—Νύριοι!... Προσοχή!... Τό
γύμνασμα πού θα κάνουμε τα-
ρα, εἶνε δυσκολοτάτο!... Δεν
πρῶκεται κανείς αλλος πού να
το εκτελῇ τόσο τέλεια, σαν τῇ
μικρῇ μας κ' ὠμορφῇ ἱρμα,
τῇ ρυολιπούλα των πάλμιας,
ὅπως τῇ λένε, γιά τὴν ὁποία ε-
λασαμε γραπτά συγχαρητήρια
ἀπ' τὴν βασιλισσα Βικτωρία!...
Ἀμῶς ὕστερα ὁ γίγας αὐ-
τός ἐπῆσε τὴν μικρῇ ἱρμα, καί
τὴν τίναξε στὸν αἶρα. Ἡ μι-
κρούλα στριφογύρισε ψηλά, καί
πρὶν πεσεί παλὶ κάτω, ὁ γίγαν-
τας τὴν ἀρπάξε ἀπ' τὰ πόδια.

Δεξιὰ μου, στεκόταν ἕνας κύ-
ριος κοντός, καμμία ἐξηνταρία
χρόνων, πού κῦτταξε προσεχτι-
κά τὰ γυμνάσια, παῶν ἀπ' τὸν
ὡμο ενός στρατιώτη. Ὁ γίγαν-
τας ἀκούμπησε τώρα κάτω τὸ
κορπί, καί σκύβοντας τὸ πρό-
σωπό του, φώναξε :

—Αἶντε, ταχυπούλα μου!...
Δώσε τώρα ἕνα φιλάκι στὸν
μπαμπά!...
Ἡ μικρῇ ἔκανε μιά στοτροφή
πάνω στο ἕνα πόδι της, καί με
μιά φωνὴ ραγισμένη, πού δὲν
ταίριαζε στὴν ἡλικία της, του
εἶπε :

—Τὸ παραξήλωσες!... "Αφη-
σέ με μὴ σέ...
Καί ἐξεστόμισε μιά αἰσχρο-
λογία.

Ὁ κόσμος ἔσκασε στὰ γέλια,
μὰ ὄχι γιά πολὺ, γιατί ὁ γίγαν-
τας σωριάστηκε ἐξαφνικά κατὰ-
χαμα, μὲ τὰ μπράτσια του ἑνω-
χτά. Πλάι του στεκόταν ὄρθιος
ἕνας γέρος κατακίτρινος, ἀπέ-
λιθωμένος, μὲ τὰ μάτια βγαλ-
μένα ἔξω. Κρατοῦσε στὸ χέρι
του μιά ἐφολόγχι ματωμένη,
καί φορούσε μαύρα γάντια.

Ἦταν ὁ πρό ὀλίγου γείτο-
νάς μου!

Με μιά κεραυνοβόλο ταχύ-
τητα, εἶχε βγάλει ἀπ' τὴ θήκη
τῆς τὴν ἐφολόγχι τοῦ πλαϊνοῦ
του στρατιώτου, καί πηδώντας
πρὸς τὸν γίγαντα, τὸν εἶχε
χτυπήσει μ' αὐτὴ κατὰστηθαί!

Ὁ κακομοῖρὸς ὁ θεατρίνος
ἐξυψώθηκε. Εἶκοσι ἄνθρωποι
ὤρμησαν ἀπάνω στὸ φονῆ,
καί τοῦ πήσαν τὴν λόγχη. Χω-
ροφύλακες ἔτρεξαν ἀμέσως
καὶ τὸν πήσαν στὴν Ἀστυνο-
μία, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς των,
γιατί ὁ κόσμος ἤθελε νὰ τὸν
ξεσκίσει.

Τὸ κακούργημα αὐτὸ ἔκανε
πολὺν κρότο τὴν ἄλλη ἡμέρα,
στὶς ἐφημερίδες. Ὁ φονῆς ἦ-
ταν ἕνας πλούσιος ἀριστοκρά-
της, τίμιος, ὁ κόμης ντὲ Σαιν-
Μισέλ. Στὴν ἀνάκρισι ἀρνήθη-
κε μὲ πείσμα νὰ φανερώσῃ τὴν
αἰτία τοῦ φόνου, λέγοντας με-

λαγχολικά πὼς ὁ ἴδιος στὸ δι-
καστήριό του ὑπερασπιστὴ τὸ
δικαίό του.

Τὴν ἡμέρα τῆς δίκης, ἡ σάλ-
λα τοῦ Κακούργιουδικοῦ ἦταν
γεμάτη ἀπὸ κόσμο. Ὁ κόμης
φάνηκε τέλος, κ' ὕστερα ἀπ'
τὶς καταθέσεις τῶν μαρτύρων,
κ' ὅταν ὁ πρόεδρος τοῦδωσε
τὸ λόγο, εἶπε τὰ ἀκόλουθα
πρὸς ὑπεράσπισί του :

—Εἶχα μιά μοναχοκόρη, πού
ἦταν ἡ μόνη μου παρηγοριά κ'
ἀγάπη σ' αὐτὸ τὸν κόσμο... Ἡ
μητέρα της πέθανε στὴ γέννα,
κ' ἀπὸ τότε εἶμαι χήρος. Τῇ
μονακριβῇ μου κόρῃ ἀργότα
μοῦ τὴν ἔκλεψαν αὐτοὶ οἱ σάλ-
τιμπάγκοι, πού παριστάνουν
στὰ πανηγύρια... Εἶνε δέκα
χρόνια ἀπὸ τότε, κ' ὕστερα ἀ-
πὸ πολλὰς κ' ἀκατάπαυστες ἀ-
ναζητήσεις, δὲν μπόρεσα νὰ
βρῶ τὰ ἴχνη της... Δὲν ἀπελπί-
στηκα ὅμως, ὅτε ἔπαθα νὰ
ψάχνω... Ὅλη μου ἡ περιουσία

...Ἀπὸ τότε, κύριοι, μ' ἐπι-
σσε μὴ παράδεξι ἀρρώστεια,
μ' ἐκυρίεψε ὁλότελα καί σιγά-
σιγά, βῆμα μὲ βῆμα μ' ἐσπρω-
χνε μοιραία πρὸς τὸ ἐγκλημα,
καί μ' ἔφερε τέλος ἐπάνω σ'
αὐτὸ τὸ ἐδώλιο τῆς ἀτιμίας,
στὸ ὁποῖο δὲν ἔλπιζα ποτέ μου
νὰ καθίσω!...

...Εἶπα ἀρρώστεια, μὰ κα-
λύτερα νὰ πῶ μανία... Μιά ἀ-
ρατὴ δύναμι μὲ κυνηγοῦσε, μ'
ἐσπρωχνε νὰ τρέχω κατὰ προ-
τίμησιν στὰ μέρη, στὰ ὁποῖα
μποροῦσε νὰ βρισκεται τὸ κο-
ρίτσι μου... "Ἀρχισα νὰ γυρίζω
σὰν τυχοδιώκτης, σὰν κ' αὐ-
τοὺς πού μοῦ τὸ εἶχαν κλέ-
ψει!...

...Μὲ γνώριζαν σ' ὅλους
τούς μεγάλους δρόμους... Γύρι-
σα ὅλη τὴ Γαλλία ἀπ' τὸ ἕνα
ἄκρο στὸ ἄλλο, καί καμμία γι-
ορτή, κανένα πανηγύρι δὲν γι-
νόταν, χωρὶς νὰ πεταχτῶ ἴσως
κεῖ... Στὴ Νορμανδία, στὴ

νὰ κρατοῦν παιδιὰ στὴν ἀγκα-
λια των, μού ερχοταν ἡ εἰσθυ-
μία νὰ τις χτυπήσω!...

...Ἡ λέξις «μπαμπά», «μα-
μα» μου ἀνῆλθαν μίους στὰ μα-
τια... καταντήσα νὰ θέλω νὰ
οὐκιάσω αὐτοὺς πού μοῦ κλε-
ψαν τὸ παιδί μου... Ἴσως—ἐλε-
γα—αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴν
εἶχαν παιδιὰ!...

...Θεε μου!... "Ἡμουν ἱκα-
νὸς νὰ κάνω κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο!...
Ἡ κλέψω ἕνα παιδί! Φαντα-
στήτε λοιπὸν ἀπὸ αὐτό, τὴν ψυ-
χικὴ ἀναστατάσι μου!...

...Αὐτὴ ἡ ζήλεια μεγάλωνε
διαρκῶς μέσα μου... Εἶχε φτά-
σει πια στὸν παροξυσμὸ τῆς
μανίας, κατὰ τὴν ἡμέρα πού ἔ-
κανα τὸ κακούργημα, γιὰ τὸ
ὁποῖο κατηγοροῦμαι τώρα: "Ε-
κεῖ στὸ Ζαίν-Κλου, πλησίασα
μηχανικά κοντὰ σ' ἕναν ἄνθρω-
πο πού, ἔκανε γυμνάσματα μα-
ζὺ μ' ἕνα κορίτσι ἐννιά-δέκα
χρόνων... Βρήκα τὴ μικρὴ νό-
στιμη... Μοῦ φάνηκε πὼς στὴν
ἡλικία της, ἡ δική μου κόρη
θα εἶχε τὰ ἴδια μαλλιά, τὰ ἴ-
δια μάτια, τὸ ἴδιο ντελικάτο
πρόσωπο... Καί μὲ τὴ φαντασία
μου νόμισα πὼς ἦταν ἐκεῖνη!...

...Ἀνατρίχισα!... Μιά ἀ-
περίγραπτη συγκίνησι μὲ πλημ-
μύρισε σὲ λιγάκι... "Ετοιμάζο-
μουν νὰ τρέξω ἐπάνω τῆς μὲ ἀ-
νοιχτὴ ἀγκαλιά. Μὰ τῇ στιγμῇ
ἐκεῖνῃ, ὁ σάλτιμπάγκος, ὁ γί-
γας, τὴ φώναξε γιά νὰ τοῦ δώ-
σῃ ἕνα φιλ... "Εκεῖνη ἀνοίξε τὸ
στόμα της, κ' ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς
βγήκε μιά αἰσχρολογία!...

...Ζαλίστηκα... Μοῦ φάνηκε
πὼς εἶδα τὴν κόρη μου ἀτιμα-
σμένη καί λερωμένη ἀπὸ αὐτὸν
τόν ἀχρεῖο... Γελοῦσε... Καί ὁ
κόσμος τὸ ἴδιο ἔκανε... Μοῦ φά-
νηκε πὼς ὅλοι σάρκαζαν ἐμέ-
να!...

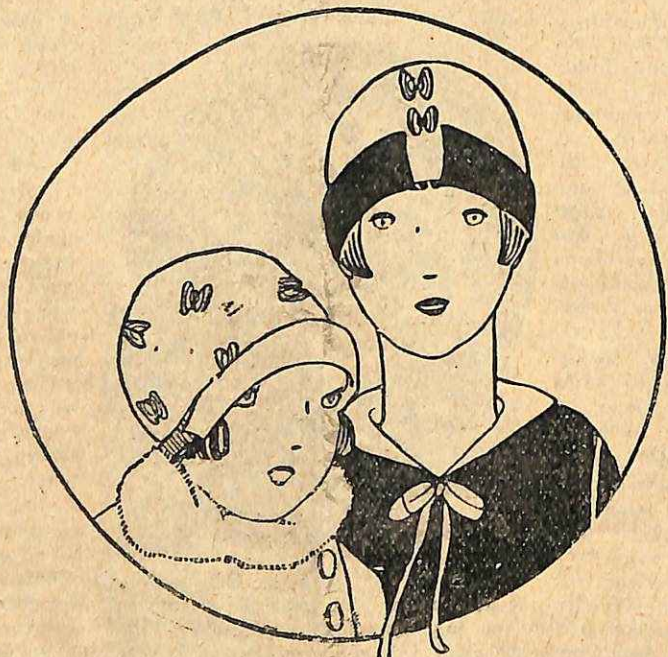
...Ἐνας στρατιώτης βρισκό-
ταν δεξιὰ μου... Τὸ χέρι μου
καρφώθηκε ἐπάνω στὴ λαθὴ
τῆς λόγχης του... καί... καί μὴ-
λις τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔνοιωσα,
ὅτι εἶχα σκοτώσει ἐκεῖνον τὸν
ἄνθρωπο!...

...Ἰδού τὸ
μου!... "Εκτότα ἕναν ἀθῶο
δὲν μού εἶχε κάνει τίποτε. Για-
τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ὅτι ἦταν ὁ
κλέφτης τῆς κόρης μου... Δὲν
θα μὲ καταδικάσετε... Εἶμαι ἔ-
τοιμος γιά ὅλα... "Ἀπευθύνομαι
ὅμως στὸν οἶκο ἐκεῖνον, οἱ ὁ-
ποῖο ἔχουν παιδιὰ!...

Τὸ δικαστήριον τὸ ἀποτελοῦ-
σαν ἄνθρωποι οἰκογενειάρχαι.
Κι' ὕστερα ἀπὸ λιγώρη σύσκε-
ψη, ἀθώωσαν παμφηφεὶ τὸν ἔ-
νοχο.

Ἀπὸ τότε ὁ κόμης ντὲ Σαιν-
Μισέλ εἶχε κατὰκλειστο στὸ μέ-
γαρό του. Ποτέ δὲν βγαίνει ἔ-
ξω, γιατί φοβᾶται μήπως ἐκ-
ταράξῃ τὰ ἴδια...

ΕΡΡΙΚΟΣ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Βρεττάνη, στὴν Ὁθέρνη, στὸ
Μπωκαίρ, στὴ Ρουέν, στὸ
Μπαγιόν, στὴ Νιλλη, παντοῦ...
Καί ἐρέτε γιατί ;... Ἡθελα νὰ
δῶ ὅλα τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἔ-
θγαιναν νὰ παραστήσουν καί
να γυμναστοῦν στὸ ὑπαίθρο...
Κορίτσια ἢ ἀγόρια, μ' ἐνδιέφε-
ραν ὅλα... Κατάντησα ἄνθρω-
πος τὸν πανηγυριῶν, ὁ μπα-
μπὰς ὅλων τῶν μικρῶν θεατρί-
νων... Αἰσθανόμενον γι' αὐτὰ
μὰ τυφερὴ ἀγάπη, ἤθελα νὰ
τὰ φιλήσω, τὰ χειροκροτοῦσα,
τούς μοιράζα λεπτὰ... Γιατί
μοῦ θύμιζαν τὸ δικό μου τὸ κο-
ρίτσι... Συλλογιζόμουν πὼς κ'
ἐκεῖνο θα ἦταν σὰν κ' αὐτὰ!...

...Μὰ ἀργότερα, κοντὰ σ'
αὐτὸ τὸ αἰσθημα τῆς ἀγάπης
καί συμπαθείας, γεννήθηκε κ'
ἕνα ἄλλο αἰσθημα στὰ βάθη
τῆς καρδιάς μου... "Ἐνα αἰσθη-
μα τρομερὸ κ' ἀπαιτητικὸ, ἡ
ζήλεια!... Σὰν ἔθλεπα φτωχὲς
γυναῖκες νὰ κάθονται στὸ κα-
τώφλι τῆς παράγκας των καί

ΑΡΑΒΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΣΑΧΑΡΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΛΕΠΤΙ

ΤΑΝ μὰ ὁ-
μορφῇ, μὰ
πνιγρῇ, καί
λοκαϊριάτ ι -
κη βοραδεῖά.
Δυὸ νεαροὶ
"Αραβεῖς 25
χρόνων ἐπά-
νω - κάτω,
πὸν ἄνθρωπον στὴ διαλεχτὴ καί γι-
γαντώσῃ φυλῇ τῶν Οὐλῆδ - Τζε-
λάλ, περπατοῦσαν ἀπεπτιχοὶ σὲ μιά
λεωφόρο, λίγο πρὸ ἔξω ἀπὸ τὴν πό-
λι τοῦ "Αλγερίου Βισαζάρα.

Ὁ ἕνας λεγόταν "Ἀλῆς κ' ὁ
ἄλλος Μπέν Μαχμούτ. "Ἀπὸ χρο-
νία τώρα εἶχαν θυσίσει στὴν ἀ-
δελφική, στὴν στενωτάτῃ ἐλπί-
αν, κάθε ἄλλον ἀνθρώπινο αἰσθη-
ματικὸ δεσμό. Εἶχαν ἀπαρνηθῇ καί
γονεῖς κ' ἀδέρφια, καί σπῖτι κ'
ἔμενον μαζὺ πάντα, σὲ μιά καλύβα,
κτισμένη στὴν ὠχρῇ τοῦ χωριοῦ
των. Μαζὺ κυνηγοῦσαν τὰ ἀνή-
μερα θηρία τῆς ἐρήμου, μαζὺ οἱ-
τυλίνονταν στὸν κορμὸ τοῦ εὐγενε-
οῦ καὶ τὸν πνίγονιν!...

—Τὶ νὰ γίνῃ ;... ἀποκρίθηκε μὲ
ἐγκαρτέρησι μουσουλμάνου μοιρο-
λάτρου ὁ ἄλλος. Δὲν τὸ ξέρεεις ;...
Ὁ "Ἐρωτας ἐπνίξε, πνίγει καί θὰ
πνίγῃ πάντα τὴ φιλία, ἀπαρώλα-
στα σὰν τὰ παρῶντα φυτὰ πού
τυλίνονται στὸν κορμὸ τοῦ εὐγενε-
οῦ καὶ τὸν πνίγονιν!...

Ὁ "Ἀλῆς στέναξε.
—"Ἀκούσε!... εἶπε στὸν
Μπέν Μαχμούτ, κατόπιν.
Κατὰφερες τὴν "Ἀλμεάνα
νὰ μὲ ξεκάσῃ καί νὰ σ'
ἀγαπήσῃ... Ὁ πατέρας
της, πάλι, μού τὴν ἔχει ὑ-
ποσχεθῇ ἀπὸ κοινῆ, καί
θὰ κρατήσῃ τὸν λόγο του.

"Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ ἐνυγρία
ἰσορροπεῖ, κανέναν ἀπὸ
τούς δυὸ μας δὲν θὰ χα-
ρῇ στὴν ἀγκαλιά του τὴν
κοπέλλα, ἂν δὲν πάρουμε
μιά ἀπόφασι γενναία!...

—Σωστά!... ἔκανε ὁ
Μπέν Μαχμούτ. Δυὸ λιον-
τάρια δὲν ἔξουν ποτέ πο-
νοιασμένα, γιά πολὺν και-
ρὸ!...

—Ἐξέρεις τί κάνουν τό-
τε ;... μούγκρισε ὁ "Ἀλῆς.
Τσακώνονται, κ' ἄλλη ὁ-
τρώγονται, ὥσπου ἀπομεί-
νει τὸ ἕνα ζωντανό!...

Σιγαλιὰ πένθυμη ἀπλό-
θηκε ἀνάμεσα στοὺς δυὸ
νεαροὺς "Αραβὰς. Ἡ μα-
τιὰς των ἀστράφον ἀπὸ
στοργὴ καὶ μὴ μισος,
ταλαντεύτηκαν γιά λίγο,

Καί τὰ πρόσωπα καί τῶν δυὸ
τοὺς ἀνέσταναν. Ἀμέσως, τὶς ἴδιες
ὀδυνώδεις σκένειες.
—Φῆλε μου Μπέν Μαχμούτ εἶ-
πε πῶπως ὁ "Ἀλῆς ἀποφασίζοντας
νὰ μὴ τὴν. ἐμεῖς ἔχομε ἐδῶ νὰ
ποῦμε κάτι, καὶ φοβοῦμαστε σὰν
τὰ ποσὶ παιδιὰ... Θάσομε, λοιπὸν,
κ' ἂς ἐξουλονηθοῦμε ἀμοιβαίᾳ τὸ
βασιμῆμα ὑποκρίσεως!...

—"Ἐξουλονηθῶμε. "Ἀλῆς, μὰ πού
ἀνῆλθα νὰ μιλᾷς!... μουμυοῖσε
ὁ Μπέν Μαχμούτ.

—Ἐστὼ!... ἔκανε ὁ "Ἀλῆς.
Λοιπὸν τί φέλεγε; Μπέν Μαχ-
μούτ, ἂν μύθανες κάτι: "Οτι κά-
ποιος Μπέν Μαχμούτ, μαθα-
νοντας, ὅτι ὁ ἀδελφικὸς του
φίλος "Ἀλῆς ἀγαποῦσε βαθειά
μὴ ὁμορφῇ κατέλλα πού τὴν
ἔλεγαν "Ἀλμεάνα, τὴν ἀγάπησε κ'
αὐτὸς ; Κ' ὅτι σκοπεῖ νὰ τὴν
ἀρραβωνιασθῇ, παραγγυλιζοντας ἑ-

τοι τὸν φίλο του;... Τί φέλεγε
ἀρὰ γε, γιά νὰ δικαιολογήσῃ τὴν
ἀπορρόπαι αὐτὴ διαγωγή τοῦ Μπέν
Μαχμούτ ;

—Θάλεγα, μουμυοῖσε ὀδυνη-
ρὰ ὁ Μπέν Μαχμούτ, ὅτι ὁ φίλος
τοῦ "Ἀλῆ αὐτὸς ἄκουσε καί παρα-
σύρθηκε ἀπ' τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς
του, ἡ ὁποία φώναζε πρὸ δυνατό-
τερα ἀπὸ τὸ καθῆκον!...

—Δὲν εἶνε δικαιολογίαις αὐτές,
Μπέν Μαχμούτ!... ξεφάνισε ὁ "Ἀ-
λῆς, κοκκινόμενος ἀπὸ τὸ κόχλα-
σμα τοῦ θυμοῦ του. Ποδοπάτησε
τὴ φιλία μας σὰν ἕνα κοινὸ πρᾶγ-
μα πού τὸ βρῶσκε κανένας ὅποτε
τοῦ κατάνισε!... Κ' ὅλα αὐτὰ, γιά
τὸ χατήρι τῶν μαῦρων ματιῶν ἐ-
κείνης πού ἀγατῶ ἐγὼ!...

—Τὶ νὰ γίνῃ ;... ἀποκρίθηκε μὲ
ἐγκαρτέρησι μουσουλμάνου μοιρο-
λάτρου ὁ ἄλλος. Δὲν τὸ ξέρεεις ;...
Ὁ "Ἐρωτας ἐπνίξε, πνίγει καί θὰ
πνίγῃ πάντα τὴ φιλία, ἀπαρώλα-
στα σὰν τὰ παρῶντα φυτὰ πού
τυλίνονται στὸν κορμὸ τοῦ εὐγενε-
οῦ καὶ τὸν πνίγονιν!...

Ὁ "Ἀλῆς στέναξε.
—"Ἀκούσε!... εἶπε στὸν
Μπέν Μαχμούτ, κατόπιν.
Κατὰφερες τὴν "Ἀλμεάνα
νὰ μὲ ξεκάσῃ καί νὰ σ'
ἀγαπήσῃ... Ὁ πατέρας
της, πάλι, μού τὴν ἔχει ὑ-
ποσχεθῇ ἀπὸ κοινῆ, καί
θὰ κρατήσῃ τὸν λόγο του.

"Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ ἐνυγρία
ἰσορροπεῖ, κανέναν ἀπὸ
τούς δυὸ μας δὲν θὰ χα-
ρῇ στὴν ἀγκαλιά του τὴν
κοπέλλα, ἂν δὲν πάρουμε
μιά ἀπόφασι γενναία!...

—Σωστά!... ἔκανε ὁ
Μπέν Μαχμούτ. Δυὸ λιον-
τάρια δὲν ἔξουν ποτέ πο-
νοιασμένα, γιά πολὺν και-
ρὸ!...

—Ἐξέρεις τί κάνουν τό-
τε ;... μούγκρισε ὁ "Ἀλῆς.
Τσακώνονται, κ' ἄλλη ὁ-
τρώγονται, ὥσπου ἀπομεί-
νει τὸ ἕνα ζωντανό!...

Σιγαλιὰ πένθυμη ἀπλό-
θηκε ἀνάμεσα στοὺς δυὸ
νεαροὺς "Αραβὰς. Ἡ μα-
τιὰς των ἀστράφον ἀπὸ
στοργὴ καὶ μὴ μισος,
ταλαντεύτηκαν γιά λίγο,

Καί τὰ πρόσωπα καί τῶν δυὸ
τοὺς ἀνέσταναν. Ἀμέσως, τὶς ἴδιες
ὀδυνώδεις σκένειες.
—Φῆλε μου Μπέν Μαχμούτ εἶ-
πε πῶπως ὁ "Ἀλῆς ἀποφασίζοντας
νὰ μὴ τὴν. ἐμεῖς ἔχομε ἐδῶ νὰ
ποῦμε κάτι, καὶ φοβοῦμαστε σὰν
τὰ ποσὶ παιδιὰ... Θάσομε, λοιπὸν,
κ' ἂς ἐξουλονηθοῦμε ἀμοιβαίᾳ τὸ
βασιμῆμα ὑποκρίσεως!...

—"Ἐξουλονηθῶμε. "Ἀλῆς, μὰ πού
ἀνῆλθα νὰ μιλᾷς!... μουμυοῖσε
ὁ Μπέν Μαχμούτ.

—Ἐστὼ!... ἔκανε ὁ "Ἀλῆς.
Λοιπὸν τί φέλεγε; Μπέν Μαχ-
μούτ, ἂν μύθανες κάτι: "Οτι κά-
ποιος Μπέν Μαχμούτ, μαθα-
νοντας, ὅτι ὁ ἀδελφικὸς του
φίλος "Ἀλῆς ἀγαποῦσε βαθειά
μὴ ὁμορφῇ κατέλλα πού τὴν
ἔλεγαν "Ἀλμεάνα, τὴν ἀγάπησε κ'
αὐτὸς ; Κ' ὅτι σκοπεῖ νὰ τὴν
ἀρραβωνιασθῇ, παραγγυλιζοντας ἑ-

με... Πάντα θὰ περπατοῦμε...
Μέρα καί νύχτα, δίχως διακοπὴ...
Δίχως σταθμῶν... Δίχως ἐνὸς λε-
πτὸυ ραχτὶ στὸν ὁσο καμίας ὁ-
ἀσεως, δίχως σταλαγματιὰ νεροῦ
στὰ φλογισμένα λαυγγία μας, δι-
χως μποικιὰ φομοῦ στὰ σπαρ-
θροῖ!... ἔκανε ὁ ἕνας.

—"Ἀδελφὸν μου, εἶσι μὰς ἦ-
ταν γραφτὸ ἀπ' τὸ κομῆμα!... ἀ-
ποκρίθηκε ὁ ἄλλος.

Τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, σκέπαζε
τώρα τὴ φύσι ὀλόγυρά τους.

—Ἐλα, Μπέν Μαχμούτ!... εἶπε
ὁ "Ἀλῆς. Τράβηξε τὸ χαντζάρι σου
κ' ἐγὼ τὸ δικό μου... Μέσα στὴ
σκοτεινιά δὲν θὰ βλέπομαστε, κ'
εἶσι ὅποιος φάει τὸν ἄλλον!...

Πῆδησαν ὀρθοί, καί τραβῆξαν
τὰ καλοτροχισμένα λεπάρια των.
Βλεπόντουσαν τώρα σὰν δυὸ μαῦροι
ἴσκιος, μέσα στὴ σφαεινιά πού
τούς πικνοκύνωνε.

—Δὲν ἔχω τὴν δύναμι νὰ μπῆξω

τὸ λεπάρδι στὴν κοιλιά σου, "Ἀλῆ!...
μουμυοῖσε θλιβερὰ ὁ Μπέν Μαχ-
μούτ, βλέοντας τὸ χαντζάρι ξανά
στὴ θήκη του. Μπορεῖ νὰ μὴ σὲ
βλέπω, μπορεῖ νὰ μὴ σὲ ξεχωρί-
ξω... Μὰ σὲ νοιώθω ἀντικρὺ μου,
ὅμως, κ' αὐτὸ μού φτάνει!

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, Μπέν Μαχ-
μούτ!... ἀποκρίθηκε ὁ "Ἀλῆς. "Ἀλ-
λά, τί νὰ κάνουμε ;... Φώτισέ
μας, γιατί κ' ἐγὼ λατρεύω βαθειά
αὐτὸ τὸ μοιραῖο κορίτσι, κ' ὁ φί-
λος μου ἐπίσης!...

Ἀπόμειναν λίγα λεπτὰ συλλογι-
σμένοι. Ἰδρῶνε τὸ κορμὶ τους ἀπ'
τὴν ἀγωνία, κ' ὁ θάνατος τοὺς
χαίδεε ἀνατριχιαστικά μὲ τὰ πέν-
θημα φτερά του. "Ἐξαρνα εἶπε ὁ
"Ἀλῆς:

—Τὰ χέρια μας ἀρνιούνται νὰ
βαροῦν στὸ ἀδελφικὸ μας αἷμα...
Βάζουμε διατηρᾶς στὸ μῖσο καί
στὴ διαφορὰ μας τὴν ἐρημία τῆς
Σαχάρας, τὴν πεῖνα καί τὴ δίψα...

—Δὲν καταλαβαίνω! μουμυοῖ-
σε ὁ Μπέν Μαχμούτ, ἀνατριχίζον-
τας ὅμως ἄριστα.

—Νά... Θὰ πάρουμε ἑ-
να ἀσὰ νερὸ μαζὺ μας,
κ' ἕνα διπλοκάθετο φο-
μοῦ, καί μόλις βγῇ ὁ ἥ-
λιος θὰ περπατήσουμε
πλάι-πλάι. Θὰ χωθῶ-
με στὶς ἐρημιές τῆς Σα-
χάρας, ποδοδόρομο, νη-
στιχοῖ, διασπασμένοι, μὲ
τὸν φλογερὸ ἥλιο στὰ
γυμνά μας κεφάλια, καί
μὲ τὴν καυτερὴ ἄμμο στὰ
γυμνά μας πόδια... Κά-
θε δυὸ ὥρες θὰ συναλ-
λαθίζουμε τὸ φορτίο τοῦ
νεροῦ καί τὸ φομοῦ.

Περπάτησαν μέρες καί νύχτες
μὲ πείσμα, μ' ἀγωνία, μὲ λαχτά-
ρα... Ὁ ἥλιος τῆς ἐρήμου τοὺς χτυ-
ποῦσε τὰ κεφάλια, ἡ δίψα τοὺς
σπλόνιζε τὸ σπλήγγι καί ἡ πεῖνα τοὺς
θέραιε τὰ λαυγγία. Μὰ περπατοῦ-
σαν...

Τέλος, τὴν ἑπτῇ μέρα, ὁ Μπέν
Μαχμούτ, πού ἀπὸ βοραδὶ εἶχε ἄ-
νοιξαι νὰ γάνῃ τίς δυνατότας του,
δὲν ὑπόρεσε νὰ προχωρήσ

νονικά. Μα ό "Εκτωρ είχε τόσο βαρύ τόν κεφάλι του, ώστε δεν προσπαθούσε να καταλάβει περί τί- νος επρόκειτο.

—Θεός φυλάξοι ! Σωνί, ψιθύρι- σε ό Γκραν ύστερα από άρκετη σι- ωπή, πούς από τούς δυό μας περ- πατάει στραβά ;

—Εσύ, δεκανέ !

—Θά πέσης, παιδί μου ! γιατί τρεκλίζεις έτσι ;

—Επεις πολύ, Σωνί !... Τί διά- βολο στριφογυρίζεις ;

—Επειτα ακούστηκε ένα ελαφρό, πέσιμο, σάν οι δυό φρουροί νά εί- παν πέσει κάτω. Φαίνεται πώς έκα- ναν κάποια προσπάθεια γιά νά ση- κωθούν γελώντας, και έπειτα σιω- πη άπλώθηκε γύρω.

Ο "Εκτωρ δεν είχε καλά κατα- λάβει αυτά πού είχε ακούσει. Δεν έβλεπε πιά τώρα παρά τί μακρινή φιλαρία της φρουράς, όπου ό Φάρ- λαν κι' οι άντρες του περνούσαν την ώρα τους κοινοεινιάζοντας. Οι σα- ράντα αξιωματικοί ορχαζόταν σάν έ- νας και μόνος άνθρωπος. Τά μά- τια του "Εκτορος ήταν φορτισμένα από ήττο. Νόμιζε πώς ήταν έπινη- τός και στ' αλήθεια άνοιγε κάθε τόσο τά μάτια του γιά νά βλέπει τί γίνεται γύρω του.

Έβλεπε τότε τούς μεγάλους κορ- μούς των δέντρων πού φαινόταν- σαν σάν νά σάλευαν στό τρεμου- λιάτικο φως της λάμπας κι' ακόμα μιάν άχτίδα τού φεγγαριού πού περνούσε λοξά τά φυλλάματα, τά βπόια ήταν πάνω από τόν κεφάλι του.

Μά τέλος ή γαλήνη κι' ή δροσιά τής νύχτας έφέραν τόν άποτέλε- σμά τους. "Ολες ή αισθήσεις του είχαν άρχίσει νά ναιρκύνονται, και σέ λίγο θά κοιμόταν.

—Αλλά, διάβολε ! δήματα άκού- γονται ακόμα ! Ο "Εκτωρ άρχισε νά στενοχωριέται. Μά απά τώρα ήταν φευγαλέα και πολύ ελαφριά. Δεν ήταν τά δήματα τού δεκανέος Γκραν και τού Σωνί τού στρατιώ- τη του. Σταμάτησαν κοντά στη μέ- ση τού καταυλισμού. Ο "Εκτωρ ά- νοίξε τά μάτια του. Μά δεν έβλεπε τίποτε ! Τό ύπνωτίδιο είχε διη- σθή σ' ένα άπόλυτο σκοτάδι.

Κάποιος είχε σβήσει τί λάμπα ή καλύτερα ή λάμπα είχε σβήσει μόνη της, γιατί σιωπή βασίλευε τό- να μεγαλύτερη από πριν.

Είπε κάτι πού μάς έπιναίει κα- λύτερα από μιά περπατούσα, ένε- ό ήχος, όσο άδύνατος κι' άν ένε, ένός σώματος πού σπιννεται.

Ο "Εκτωρ άναπλήθηκε άμέσως και στήριχθηκε στους άγκυρες του γιατί άκουσε ένα τέτοιο σούρημα, όχι μακριά απ' αυτόν. Μήπως ή- ταν κι' αυτό άδύνατος ; Έπαινε τά μάτια του ! Ένας σκοτεινός ύγκος έσάλευε μπροστά του.

Κι' άξαφνα άκουσε προερχόμενο σιγά-σιγά τ' όνομά του. Ήταν μιά φωνή πού την είχε ξανακούσει, μιά πού, δεν μπορούσε νά θυμηθεί. Τά μάτια του έβλεπαν μιά άπειρομένη προσπάθεια γιά νά τρυπήσουν τόν σκοτό. Άδικα όμως.

—Μέ άκούτε ; άκούστηκε πάλι ή φωνή.

—Ναι, απάντησε ό "Εκτωρ.

—Είσαθε ό ύπολοχαγός ντε Σαμ- πανελλ !

—Ναι.

—Μιλάτε πολύ σιγά και μη σά-

λεύετε διόλου.

—Πούς είσαθε ;

—Ένας φίλος πού σάς φέρνει την ελευθερία.

Ο σκοτεινός ύγκος εξακολούθη- σε νά πλησιάζει. Ήταν τώρα τόσο κοντά, ώστε ό "Εκτωρ έννοιζε ά- πάνω στό μάγουλό του την άναπνοή του. Ήταν άντρας. Ο "Εκτωρ μπορούσε και διέκρινε τώρα την περιμετρο ένός άνδρικού σώματος, μά δεν έβλεπε διόλου πρόσωπο ή καλύτερα, τόν μέρος όπου έπρεπε νά έί- νε τόν πρόσωπο και τόν όπου τόν άγγιζε σχεδόν, ήταν σκοτεινό και μαύρο και δεν ξεχώριζε τίποτε.

—Όταν σάς έπιασαν αξιμαλώ- το, έξανά ή φωνή, έδώσατε τόν λόγο σας ότι δεν θά δρατετεύστε ;

—Όχι.

—Καλά... Έχετε άπάνω σας τόν κλεστό γράμμα ;

Ο "Εκτωρ δεν άπάντησε.

—Ξέρω ότι δεν σάς έρεύ- νησαν, έξηκολούθησε ή φω- νή. Άπόψε στίς τρεις ή τέ- ρα, είσαθε ύποχρεωμένος νά συναντηθήτε κάτω απ' τόν πυργό των Καπιανί, με ένα πρόσωπο, πού σάς έί- νε άγνωστο. Ή λέξετε πού θά ανταλλάξετε γιά νά γνωρι- σθήτε είνε "Ισπανία —Ελ- πίζω.

—Πούς είσαθε ; ξαναρώ- τησε ό νέος αξιωματικός ταραχμένος.

—Πιό σιγά, και μην κά- νετε τόν κόπο νά ρωτάτε "Ηρβα έδώ γιά σάς κι' όχι γιά τόν έαυτό μου... και ότι θά σάς πώ πρέπει νά σάς πω κάτι νά μ' άπιστευθήτε πύ- κλόν, παρά άν σάς έλεγα τόν όνομά μου.

—Μήπως πρόκειται νά με ήράξουν ; τράυλισε ό "Ε- κτωρ.

—Όχι, δεν πρόκειται νά γίνη τίποτε, ν. ντε Σαμπα- νελλ. Άν σάς ψάξουν, μό- νο τόν πωθί θά γίνη αυτό... Πρέπει πρίν ξεμερώσει τόν γράμμα νάχη πάει στόν προσορισμό του.

—Από σάς ;

—Από σάς.

Μιά στιγμή σιωπής έπη- κολούθησε. Στό μυαλό τού "Εκτορος όλα περδενώνταν- σαν. Ήταν πολύ νέος και έξ άτίας αυτού άκριβώς δυσ- τοίσιζε και στόν ίδιο τόν έαυτό του.

—Άδίκως προσπαθούσε νά καθου- γάση τίς σκέψεις του. Μιά σκέψη, άόριστη, μά προεβή, έσκίαζε όλες τίς άλλες : "Ισως αυτό νάταν μιά παγίδα.

Μά γιά ποιά λόγο αυτή ή πανορη- γία στη στιγμή πού ό έχθρός, δε- κα φορές άνώτερος στόν αριθμό, μπορούσε τόσο εύκολα νά χρησιμο- ποιήση την σιληρότητα ;

Σ' έναν άλλο πλέμο δεν θά μπορούσε νά τού γεννηθεί αυτή ή ιδέα, μά έδώ έπρεπε νά συλλογι- σθή κανείς ότι υπήρχε ένα τρίτο στοιχείο μεταξύ των γαλλικών και των άγγλικών στρατευμάτων. Οι "Ισπανοί, απ' τούς οποίους πολλές φορές, ως τώρα, οι "Άγγλοι είχαν ύποχρεωθεί νά προστατεύουν

—Και όμως ! ψιθύρισε ό άγνωστος, έκείνη την όποια έσώσατε, έχει ακόμα άνάγκη ένός ύπερασπιστού... Εί- σθε πολύ φρόνιμος, κύριε κόμη !

Ο νέος αξιωματικός άνα- σκίχτηκε.

—Όχι, απάντησε ή φωνή με ένα τέτοιο τόνο ειλικρι- νείας, ώστε ή δυσπιστία τού "Εκτορος άρχισε νά κλονί- ζεται.

—Γιά νά είχα την τύχη νά εκπληρώσω τόν καθήκον μου, είπα, και νά άποκτήσω την ελευθερία μου, θά ει- ψοκινδύνευα την ζωή μου έ- κατά φορές. Μπορώ όμως νά δράσω σάν νά είχα έμ- πιστοσύνη σέ σάς.

—Έγνώρισα έναν άλλο Σαμπανελλ, πού ήταν λιγώ- τερο λεπτολόγος από σάς, ψιθύρισε ή φωνή. Σας είδο- ποιού, κύριε κόμη, ότι δεν έ- χετε νά ορκισθώτε τίποτε.

—Άλλοι θά παίξουν έ- να χοντρό παιχνίδι έως, τού όποιον έσείς θά μείνετε άπλως θεατής.

—Δεν πρόκειται περί άπο- δράσεως ;

—Πρόκειται περί λίγης ηνυχαιμίας και ελαφρότη- τος. Δεν ζητάν από σάς τόν θάροος ένός λέοντος, μά ά- πλούστατα την εύκαιρία

μιάς γάτας.

—Όποιος κι' άν είσαθε... έκανε νά πη ό "Εκτωρ άπειλητικά και θυ- μομένα.

—Σιγώτερα ! τόν διέκοψε ή φω- νή κι' έναν τόνο άλλαγμένο. Συγ- γνώμη, νέε μου. Ξέρω πώς είσαθε γενναίος σάν τόν σπαθί σας μά έ- χουμε γάσιε εύλας άρκετή ώρα με τίς κουβέντες. Είμαι άνώτερός σας και θά σάς τόν άποδείξω... Θά μι- λήσω. Άκούστε.

Σ' αυτά τά λόγια ύπήρχε ένας τόνος καλοσύνης και αυστηρότητας, ώστε έφεραν στόν αξιωματικό μας ένα νέο κόσμο σκέψεων. Αυτός ό τόνος ήταν γαλλικός κι' έπεβλήθη στόν "Εκτορα, χωρίς αυτός νά τόν θέλει σάν νά εί- χε δη τίς έτοι- μίδες ένός ά- νωτέρου του, κι' άνοίξε τ' αυτιά του γ' άκούση.

—Και όμως ! έπαινε ό άγνω- στος, και συνέχισε.

—Και μιά μέρα απ' αυτές θά φά- με μαζί κι' ελάω νά γνωρισθώ- θά κατεβήτε από τά δέντρα σας, όταν θά μ' άκούσετε νά φωνάξω. Στήν Ταλαβέρα ντε λά Ρένα θ' έλάτε τότε την καλωσύνη ν'

διά της βίας την ζωή των αξιμα- λωτών τους.

Τό ισπανικό μύθος πλανιότανε σάν ένα άγριο θηρίο γύρω απ' τά πεδιά της μάχης γιά ν' άποτελει- ώνη τούς πληγωμένους και νά σφά- ξη τούς αξιμαλώτους. Έδώ ό "Ε- κτωρ ήτανε μακριά περισσότερο από εύκοιιι λείγες απ' τίς γαλλι- κές προφυλάξεις. Άν λοιπόν ό ά- γνωστός δεν ήταν "Άγγλος, έπρεπε νά έί- νε "Ισπανός.

Ο "Εκτωρ σκέφτηκε τόν "Εδου- άρδο Γουέλσλεϋ, μά ή φωνή ήταν διαφορετική κι' ό Νέντ, πού ήταν τόσο μεγαλόκαρδος φίλος, έπρεπε νά έί- νε και ίστωτικός έχθρός.

—Έχετε έμπιστοσύνη ; ρώτησε ή φωνή και πάλιν.

—Όχι, απάντησε ό "Ε- κτωρ.

—Και όμως ! ψιθύρισε ό άγνωστος, έκείνη την όποια έσώσατε, έχει ακόμα άνάγκη ένός ύπερασπιστού... Εί- σθε πολύ φρόνιμος, κύριε κόμη !

Ο νέος αξιωματικός άνα- σκίχτηκε.

—Όχι, απάντησε ή φωνή με ένα τέτοιο τόνο ειλικρι- νείας, ώστε ή δυσπιστία τού "Εκτορος άρχισε νά κλονί- ζεται.

—Γιά νά είχα την τύχη νά εκπληρώσω τόν καθήκον μου, είπα, και νά άποκτήσω την ελευθερία μου, θά ει- ψοκινδύνευα την ζωή μου έ- κατά φορές. Μπορώ όμως νά δράσω σάν νά είχα έμ- πιστοσύνη σέ σάς.

—Έγνώρισα έναν άλλο Σαμπανελλ, πού ήταν λιγώ- τερο λεπτολόγος από σάς, ψιθύρισε ή φωνή. Σας είδο- ποιού, κύριε κόμη, ότι δεν έ- χετε νά ορκισθώτε τίποτε.

—Άλλοι θά παίξουν έ- να χοντρό παιχνίδι έως, τού όποιον έσείς θά μείνετε άπλως θεατής.

—Δεν πρόκειται περί άπο- δράσεως ;

—Πρόκειται περί λίγης ηνυχαιμίας και ελαφρότη- τος. Δεν ζητάν από σάς τόν θάροος ένός λέοντος, μά ά- πλούστατα την εύκαιρία

μιάς γάτας.

—Όποιος κι' άν είσαθε... έκανε νά πη ό "Εκτωρ άπειλητικά και θυ- μομένα.

—Σιγώτερα ! τόν διέκοψε ή φω- νή κι' έναν τόνο άλλαγμένο. Συγ- γνώμη, νέε μου. Ξέρω πώς είσαθε γενναίος σάν τόν σπαθί σας μά έ- χουμε γάσιε εύλας άρκετή ώρα με τίς κουβέντες. Είμαι άνώτερός σας και θά σάς τόν άποδείξω... Θά μι- λήσω. Άκούστε.

Σ' αυτά τά λόγια ύπήρχε ένας τόνος καλοσύνης και αυστηρότητας, ώστε έφεραν στόν αξιωματικό μας ένα νέο κόσμο σκέψεων. Αυτός ό τόνος ήταν γαλλικός κι' έπεβλήθη στόν "Εκτορα, χωρίς αυτός νά τόν θέλει σάν νά εί- χε δη τίς έτοι- μίδες ένός ά- νωτέρου του, κι' άνοίξε τ' αυτιά του γ' άκούση.

—Και όμως ! έπαινε ό άγνω- στος, και συνέχισε.

—Και μιά μέρα απ' αυτές θά φά- με μαζί κι' ελάω νά γνωρισθώ- θά κατεβήτε από τά δέντρα σας, όταν θά μ' άκούσετε νά φωνάξω. Στήν Ταλαβέρα ντε λά Ρένα θ' έλάτε τότε την καλωσύνη ν'

—Έξω απ' την ιερραρχία, τού είπα ή φωνή, είμαι φίλος σας και θά τόν δήτε καλά αυτό. Νά, λοι- πόν, τί έχετε νά κάνετε : Νά μην κοιμηθήτε πιά άπόψε. Σε μιά έ- ρα τόν φεγγάρι θά κρυφτή πίσω από τόν όρίζοντα. Περιμένετε αυτή τη στιγμή κι' όταν θά δήτε τόν ούρα- νό μέσα απ' τούς κλάδους των δέντρων νά σκοτεινιάζει, έπινηήτε τούς άντρες σας...

—Δεν έχετε όπλα, τόν διέκοψε ό "Εκτωρ.

—Δεν έχετε άνάγκη από όπλα. Άν είχατε όπλα δεν θά μπορού- σατε νά διασχίσετε την διπλή ζώ- νη των σκοπών. Σας περιποιήθη- καν πολύ έδώ, αλλά σάς φιλάνε και καλά. Όταν έπινηήσετε τούς άντρες σας αντί νά δομήσετε, κα- θώς θά σκέπτεσθε βέβαια, έξω από τη σκηνή σας και αντί νά έπινη- ρήσετε άδικως μιά άδύνατη κι' ά- πραγματιστική φυγή, θά σκαφα- λώσετε σιγά κι' άνάλαφρα άπάνω στα δέντρα... Είπε έξη δέντρα και είσαθε σαράντα... δηλαδή σέ κάθε δέντρο θ' άνεβούν έξη-έπτά από τούς άντρες σας.

—Και θά φύγουμε γαντζώνον- τας από δέντρο σέ δέντρο ; ρώτησε ό "Εκτωρ, πού τόν είχαν πιάσει πάλι όλες ή δυσπιστίες του. "Ύπα- θέτατε πώς έί- νε δυνατό αυτό τόν πράγμα ;

—Όχι, θά μείνετε ήσυχoi, άν εύρεστέισθε ύπολογαίε μου, ά- πάντησε ό άγνωστος. Θά μείνετε ήσυχoi, κι' έννοείτε ; Σάν νά είχατε γίνε ένα με τά δέντρα ! Ποιόν απ' αυτό βέβαια θά προσπαθήσετε νά κρυφθήτε εκεί πάνω όσο μπορείτε θαύτερα και με όλη την δυνατή άνεια. Έχω την τιμή νά σάς πώ ότι μόνοι οι διαταγμοί σας μ' έκα- ναν ν' αλλάξω τρόπον άπάντη- σας. Αυτό ούσιαστικώς έί- νε μιά δι- αταγή κι' άπαιθώ νά μάθο άν θά την έτελέσετε.

—Θά την έτελέσω.

—Πολύ καλά. Ξέρετε άγγλικά, ύπόλογαίε ;

—Μερικώς λέξετε.

—Δεν χρειάζονται περισσότερες. Έπί μιά ώρα, από τώρα, σάς έπι- φορτίζω ν' αντικαταστήσετε έδώ τούς τέσσερες σκοπούς και θά προτι- μούσα μιά την μαγική μου ρά- βδο. Άπό δεξιά κι' άριστερά θ' ά- κούσετε δυό ή τρεις φορές μιά φρά- ση πού άπιστοίχιζε με τόν δικό μου :

—Άκούστε, γρηγορείτε θ' ό' άπαν- τηστε, είτε από τη μιά, είτε από την άλλη μεριά τού ύποστέγου, μό- νο άκούστε σιγή ή φράση, κι' ού- τές τίς άπλως λέξετε : «Ωλ ράιτς. Για πέστε τόν νά σάς ρω- σω και ποσπαθήστε νά μιμηθήτε τη σκοτεινία προφορά.

—Άλ ράιτ ! πρόφερε ό "Εκτωρ.

—Αυτό έί- νε πάλιν έγγλέζικο ! Πέ- σας στόν λόγόν σας και νά μιμη- ρετέ τόν από τόν βάθος τού λόγόν σας.

—Ωλ ράιτ ! ξανάπε πάλι ό νε- αρός αξιωματικός προσπαθώντας νά μιμηθή την προφορά.

—Όσα ! απάντησε ό άγνω- στος. Και συνέχισε.

—Και μιά μέρα απ' αυτές θά φά- με μαζί κι' ελάω νά γνωρισθώ- θά κατεβήτε από τά δέντρα σας, όταν θά μ' άκούσετε νά φωνάξω. Στήν Ταλαβέρα ντε λά Ρένα θ' έλάτε τότε την καλωσύνη ν'

—Και όμως ! έπαινε ό άγνω- στος, και συνέχισε.

—Και μιά μέρα απ' αυτές θά φά- με μαζί κι' ελάω νά γνωρισθώ- θά κατεβήτε από τά δέντρα σας, όταν θά μ' άκούσετε νά φωνάξω. Στήν Ταλαβέρα ντε λά Ρένα θ' έλάτε τότε την καλωσύνη ν'

—Και όμως ! έπαινε ό άγνω- στος, και συνέχισε.

—Και μιά μέρα απ' αυτές θά φά- με μαζί κι' ελάω νά γνωρισθώ- θά κατεβήτε από τά δέντρα σας, όταν θά μ' άκούσετε νά φωνάξω. Στήν Ταλαβέρα ντε λά Ρένα θ' έλάτε τότε την καλωσύνη ν'

—Και όμως ! έπαινε ό άγνω- στος, και συνέχισε.

—Και μιά μέρα απ' αυτές θά φά- με μαζί κι' ελάω νά γνωρισθώ- θά κατεβήτε από τά δέντρα σας, όταν θά μ' άκούσετε νά φωνάξω. Στήν Ταλαβέρα ντε λά Ρένα θ' έλάτε τότε την καλωσύνη ν'

—Και όμως ! έπαινε ό άγνω- στος, και συνέχισε.

—Και μιά μέρα απ' αυτές θά φά- με μαζί κι' ελάω νά γνωρισθώ- θά κατεβήτε από τά δέντρα σας, όταν θά μ' άκούσετε νά φωνάξω. Στήν Ταλαβέρα ντε λά Ρένα θ' έλάτε τότε την καλωσύνη ν'

—Και όμως ! έπαινε ό άγνω- στος, και συνέχισε.

—Και μιά μέρα απ' αυτές θά φά- με μαζί κι' ελάω νά γνωρισθώ- θά κατεβήτε από τά δέντρα σας, όταν θά μ' άκούσετε νά φωνάξω. Στήν Ταλαβέρα ντε λά Ρένα θ' έλάτε τότε την καλωσύνη ν'

—Και όμως ! έπαινε ό άγνω- στος, και συνέχισε.

—Και μιά μέρα απ' αυτές θά φά- με μαζί κι' ελάω νά γνωρισθώ- θά κατεβήτε από τά δέντρα σας, όταν θά μ' άκούσετε νά φωνάξω. Στήν Ταλαβέρα ντε λά Ρένα θ' έλάτε τότε την καλωσύνη ν'

—Και όμως ! έπαινε ό άγνω- στος, και συνέχισε.

—Και μιά μέρα απ' αυτές θά φά- με μαζί κι' ελάω νά γνωρισθώ- θά κατεβήτε από τά δέντρα σας, όταν θά μ' άκούσετε νά φωνάξω. Στήν Ταλαβέρα ντε λά Ρένα θ' έλάτε τότε την καλωσύνη ν'

—Και όμως ! έπαινε ό άγνω- στος, και συνέχισε.

—Και μιά μέρα απ' αυτές θά φά- με μαζί κι' ελάω νά γνωρισθώ- θά κατεβήτε από τά δέντρα σας, όταν θά μ' άκούσετε νά φωνάξω. Στήν Ταλαβέρα ντε λά Ρένα θ' έλάτε τότε την καλωσύνη ν'

άκολουθήσετε ένα πρόσωπο πού θά σας ψιθύρισε στ' αυτί τόν όνομα τού κυρίου Ουδριπάνο Μορένο... Όταν άποκτήσετε την ελευθερία σας, μην ξεγράψετε και τούτο, σάς παρακα- λώ : νά πάρτε μαζί σας και τούς τέσσερες κοιμισμένους Σκώτους Γρεναδιέρους, οι όποιοι θά μπο- ρούσαν νά πούν πολλά πράγματα, όταν έπινηήσουν... Ύπολογαίε "Ε- κτωρ ντε Σαμπανελλ, θάχω την ευ- χαρίστησι νά σάς ξαναείδω !

Ο μαύρος όγκος άρχισε πάλι νά σέρνεται και σέ λίγα δευτερόλεπτα είχε εξαφανισθή.

Ο "Εκτωρ ντε Σαμπανελλ έμει- νε κατόπιν. Ή περιπέτεια αυ- τή είχε άρχισει μυστηριώδης σάν τή παραμύθια της Άννας Ράντκλιφ πού ήταν τότε της μόδας κι' έτε- λείωσε πύ χαριτωμένα απ' τόν διά- λογο μιάς κομωδιάς. Δεν μπορούσε νά καταλάβει τίποτε.

Ανακάμισε στό χρεβάτι του, με την πλάτη του άκοιμισμένη σέ ένα δέντρο γιά νά μπορεί νά σκε- φθή, μά παρ' όλα, όσα έβασε στόν νού του τόν μυστήριο δέ φαινότα- νε. Ήταν βυθισμένος σέ χάος.

Πούς μπορούσε νάταν αυτός ; άν- θρωπος πού ήξερε και τόν μυστικό τού Γάλλου στρατάρχη Ζουρντάν και τά άλλα μικρά μυστικά, τά δι- κά του, πού μόλις χθές είχαν γεννη- θή και πού ήταν ή πρώτη σελίδα έ- νός φτωχού έρωτικού μυητορήμα- τος ;

Αυτό τόν μαύρο πρόσωπο θά ήταν ίσως μάσκα, ή Ζουακίνα ή ίδια ίσως ; Μά ή φωνή ήταν πολύ άντρική και τόν άνάστημα έπίσης. Ή ιδέα τού Γενικού Ταχυδρόμου τού ήθε- έξαφνα στό μυαλό. Ο "Εκτωρ δεν την έδιωξε μακριά, όπως τίς άλλ- λες ύποθέσεις. Πράγματι, μπορεί νά ήταν αυτή ή αλήθεια. Μά τότε πούς ήταν αυτός ό άνθρωπος ; Αύ- τή ή λύση έκανε σκοτεινότερο τόν μυστήριο άντί νά τόν έξηγήσει.

Δυό φορές οι άνδρες της έφόδου έβλεπαν τόν γύρο τού στρατοπέδου και δυό φορές ό "Εκτωρ πήρε θάρ- ρος κι' άνασκήμασε τόν πανί της σκη- νής γιά νά φωνάξει με φωνή πού έτρεμε λίγο, τόν «Ωλ ράιτς» του, σέ σκοτεινή προφορά. Ο χαρο- κτήρας του δεν ήταν γιά νά παί- ξει τέτοιους ρόλους και θά προτι- μούσε ένα ρόλο πού ή άπάντησις εί- να δινότανε με τόν σταθμό... Μά ή έκλογή δεν ήταν δική του. Τό σκο- τάδι έπύκνωνε όσος, σιγά-σιγά. Κάθε φορά πού τόν βλέμμα του έ- κύτταζε τόν ούρανό, τόν έβλεπε και σκοτεινότερο μέσα από τά κλαδιά των δέντρων. Ήρθε τέλος ή σιγ- μή πού τόν ζωηρότερο σκίτημα των άστρων άνάγγειλε ότι τόν φεγγάρι είχε βασίλευσι πιά. Ήταν ή ώ- ρισμένη ώρα.

Ο "Εκτωρ έξήνησε τόν λοχία Μορέν και τούς δυό δεκανείς και τούς έξήγησε με δυό λόγια τί έ- πρεπε νά κάνη τόν άπόσπασμα. Σε μιά στιγμή, κατόπιν τού άνέβασμα σέ όλα τά δέντρα είχε άρχισει. Οι έλαφοί κυνηγοί μας είχαν όλοι καλά πιά και καλά μάτια και τόν άπαίρημα τελείωσε με θαυμαστή άρμονία και, τόν σπουδαιότερο, ό- λωσδιόλου άθρόονα.

Ο "Εκτωρ έμεινε ό τελευταίος στη σκηνή, γιά ν' απαντήσει στην περιουσία κωμική των σκοπών. Ο- μόνον τόν χόρως έκανον τίς φω- νές των σκοπών. Άξαφνα ή φωνή τού πρώτου, τού πύ προχωρημέ-

τά δέντρα είχαν πιά όλόκληρο φορτίο από άνθρώπινα φρούτα. Ή παραγγελίες τού μυστηριώδους ά- γνώστου είχαν έτελεσθή κατά γράμμα. Οι στρατιώτες μας είχαν κουνηάσει στην κορυφή των δέν- τρων και ήταν έντελώς άδύνατο με αυτό τόν σκοτάδι πού βασίλευε νά διακρίνη κανείς ένα άνθρωπο πλάσμα από κάτω.

Πρέπει νά σκεφθή κανείς, ότι ήταν έξαιρετική ή συγκίνησι τού άποσπάσματος. Κανείς, ούτε ό λο- χίας, δεν καταλάβαινε λέξη απ' ό- σα γινόντουσαν. Έκτός τού Πόρπ- α-Ριέν, ό όποιος εύρισκε πολύ έξυ- πνη και διασκεδαστική την ιδέα νά παίξουν έτσι τόν κρυφτό με τούς "Εγγλέζους, όλο τόν άπόσπασμα έ- κρινε τόν τόλμημα άποτυχημένο.

—Άν ήταν δυνατό, είχε πη ό λοχίας Μορέν, νά γαντζώνουμε σάν τούς παθίους από δέντρο σέ δέν- τρο, τριάντα πόδια ψηλά στόν αέ- ρα, θά ήταν σίγουρο πώς οι Σκω- τώες θά την πάθαιναν, μά διάβο- λε, έλα πού είμαστε βαρείς και δεν μπορούμε νά τόν κάνουμε. Κι' έτσι, σέ λίγο πού θά ξεμερώσει, δεν έ-

—Γρηγορείτε ! γρηγορείτε ! φώ- ναξε τρεις φορές ό ίδιος Σκώτος γρεναδιέρος, πού είπα τόν «τίς εί- σθε !

—Οί Γάλλοι ! φώναξε κι' ένας άλλος σκοπός πού πυροβόλησε πρὸς τόν μέρος της σκηνής τού "Αγιου "Ι- ουλιανού. Γρηγορείτε !

—Από τόν βάθος ένός σωρού έρι- πων πού άσφάλιζαν τόν δρόμο τού δονού, μιά σύντομη φωνή άκού- στηκε νά διατάζει :

—Είς άκροβόλιον ! κι' οικο- νομία από φυσίγγια σας... Πύρ !

Δώδεκα εκπαιδευμένοι άκού- στηκαν διαδοχικά, από τίς όποιες ένας άνθρωπος ψύχραμος θά ξε- χώριζε πέντε ταχυκίς και έξη ή έπτά πιστολιές.

Μά οι γενναίοι Σκώτοι Γρεναδιέ- ροι δεν ήταν ψύχραμοι. Είπε ή φω- νή στή γοαμμή μονάχα. Σ' ένα αλφειδιακό καείει από τούς άδην- τας αυτούς δεν άξίζει ούτε τόν θα- χυλά ενός Γάλλου βοηθητικού. Τούς χρειάζεται καλός ύπνος, καλό φαί και ό άπαιτούμενος καιρός γιά νά έτοιμασ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΤΟΛΜΗΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ!

Τζιμ Τόλμιπυ ημίσουσε τα κορίτσια! Τα εύρισκε άνοητα, επιπόλεια κι εγωίστικα πλάσματα. Μπορεί να πή γανείς πώς τα φοβόταν.

τόσο πολύ απέφυγε να μιλήσει στα δίχτυα τους. Άλλα απόψε δεν ήταν η κρυφή αυτή αντιπάθεια στα κορίτσια που τον έκανε ν' άρνηθη να συνδέσει την Γκέι, την κόρη του άρχηγου, ως τη πλησιέστερη πόλη, όπου η νέα ζητούσε να πάει, με τη συνοδεία του. Άγανακτισμένος για την τρελή επιμονή της νέας, είπε:

—Βρίσκετε λογικό, να διασχίσουμε τριάντα χιλιόμετρα έρημου, αδιάφορο αν είναι νύχτα ή μέρα, όταν ξέρετε, άρχηγι, πώς η συμμορία του Ζουάν Μαρτινέζ, τοιγυρίζει στην περιοχή του Χόες-Κόρν, και ζητεί ειδικαία να εκδικηθεί για τον φόνο των δύο συντρόφων τους; Αυτούς που ξεπαστρέψαμε πάνω δυο μέρες τώρα. Ξεχάσατε πώς ο Ζουάν ωρξίστηκε να εκδικηθεί;

—Αν φοβάσαι, Τζιμ! είπε η Γκέι σαρκαστικά, διαφέρει το ζήτημα! Με τα σωστά σου φαντάσματα πώς ο Ζουάν θα εκδικηθεί ένα κορίτσι που ταξιδεύει με... τον καλό της! Άλλά, φίλε μου, οι Μεξικανοί είναι ρομαντικοί λαός! Θα σε βασίσουν το ειδυλλιακό, νυχτερινό ταξείδιό μας! Χά! χά! γέλασε η νέα περιφρονητικά. Πηγαίνω μόνη μου, αν φοβάσαι!

—Έχει δίκιο η Γκέι, είπε ο γέρο-άρχηγός. Ο Ζουάν δεν θα καταδεχθεί να πειράξει ένα κορίτσι. Ωστόσο θα ήμουν πιο ήσυχος αν ένοιωθα πως κάποιος τη συνοδεύει.

—Τότε, είπε ο Τζιμ απότομα, θα ξεκαθάρω μόλις νυχτώσει. Μόνο μη πεις σε κανένα, Γκέι, πως πρόκειται να πάω στην πόλη.

Όσο περνούσε η ώρα, τόσο ο Τζιμ σκεπτόταν πώς είχε υποβάλει τον κίνδυνο. Κι όμως δεν μπορούσε παρά να θυμηθεί, από διάφορα περιστατικά που γνώριζε, πόσο απάνθρωποι και σκληροί ήταν αυτοί οι φυγάδες που τρομοκρατούσαν την περιοχή. Χωρίς άλλο δεν θα δίσταζαν και να σκοτώσουν κάποια την Γκέι, την αγαπημένη κόρη του άρχηγου, απλώς και μόνο για να εκδικηθούν.

Ήταν νύχτα βαθιά, όταν ο Τζιμ κι η Γκέι ξεκίνησαν για το Πάσο - Ρόμπλς. Οι δυο νέοι καβαλλάρησαν τ' αλογά τους.

—Έχε γεια, πατερούλη! φώναξε η Γκέι εθθυια. Θα πάω τους χαιρετισμούς σου στον Ζουάν Μαρτινέζ, αν τον συναντήσουμε!

Ο Τζιμ ρώτησε με τραχεία φωνή:

—Πήρες κανένα όπλο μαζί σου, Γκέι;

Η νέα γέλασε και τον ρώτησε πάλι μήπως φοβάται. Κι' ο Τζιμ άναρωτιόταν τώρα, γιατί λάβαινε τόσες προφυλάξεις, αυτός που ήταν άφοβος και μόλις πριν από δυο μέρες είχε ξεκάνει με το χέρι

του, σε μία συμπλοκή, έναν από τους ληστές.

Με μία βλαστήμια ο κάου-μπού σπικούσε τ' αλόγο του, κι' η Γκέι τον ακολουθούσε. Πέρασαν δυο-τρεις ώρες χωρίς ν' ανταλλάξουν ούτε μία λέξη. Έπαυει μάλιστα η νέα είχε προσπαθήσει να τον κάνει να μιλήσει, μα ο Τζιμ φουρκισμένος δεν άπαντούσε.

Μα ο Τζιμ δεν αποκρίθηκε κι' έβλεπε με μισή καρδιά να περνάει η νύχτα. Στάθηκε μάλιστα κι' άφοργαστηκε.

Γελώντας άμέριμνα η Γκέι τον ρώτησε μήπως τους κυνηγούσαν. Μα ο Τζιμ δεν άποκρίθηκε κι' έβλεπε με μισή καρδιά να περνάει η νύχτα. Στάθηκε μάλιστα κι' άφοργαστηκε.

Γελώντας άμέριμνα η Γκέι τον ρώτησε μήπως τους κυνηγούσαν. Μα ο Τζιμ δεν άποκρίθηκε κι' έβλεπε με μισή καρδιά να περνάει η νύχτα. Στάθηκε μάλιστα κι' άφοργαστηκε.

—Ας σταθούμε λίγο να ξεκουρασθούμε τα ζώα μας και να πιούμε λίγο νερό, από αυτήν την πηγή, πρότεινε ο Τζιμ. Οι δυο νέοι κατέβηκαν απ' τ' αλογά τους και άδραξαν κοντά σε κάτι δένδρα. Συγχρόνως η Γκέι έδωσε το δισάκι της στον Τζιμ.

—Θά πεινάς κι' εσύ, Τζιμ! Φάγε απ' αυτές τις τυρόπιτες που μου έτοιμασε επιτήδης η Φρανσέτα. Είναι όρεκτικώτατες!

—Κατάρα! θροντορόννησε τότε ο Τζιμ, όποτε έλεες της Φρανσέτας, πώς θα πηγαίναμε στην πόλη! Δεν ξέρεις πώς ο άδελφός της είναι ένας από τους συμμορτές; Εβχαίμαι, κορίτσι μου, να μη μετα-

νοίσης για την άπερισκεψία σου!

Η νέα δεν άπάντησε, μόνο κύτταζε τον Τζιμ με όκτο, σαν να τον λυπόταν για τον άδικαιόλογητό φόβο του. Ξαφνικά, το βλέμμα της νέας καρφώθηκε επίμονα σ' ένα θάμνο, και μονομιάς, προτού προλάβει ο Τζιμ να την άποδώσει, άρπασε το περιστροφικό του νέου από τη πέτσιν ζώνη του και σημάδευοντας στο σημείο εκείνο, πυροβόλησε. Κοντά στον θάμνο ένας πελώριος κροτάλης σπαρταρούσε.

Ο Τζιμ με άπερίγραπτο φόβο, φώναξε:

—Τί έκανες, Γκέι! Δεν μ' άφηνες να σκοτώσω το φειδι με μία πέτρα!... Ασφαλώς οι φυγάδες ξέρουν τώρα πού δρισκόμαστε!

—Είδες τί καλή σκοποβολή ξέρω! άπάντησε η νέα άμέριμνα. Όσο για τον περιφημο Ζουάν να, να, να!...

Και προτού προλάβει ο Τζιμ να της πάρη το όπλο, η νέα πυροβόλησε τρεις φορές στον άέρα.

—Είσαι τρελή! ούρλιαξε ο Τζιμ άρπάζοντας το περιστροφικό, στο όποιο είχε μείνει μονάχα μία σφαίρα.

Και το χειρότερο ήταν πώς από φόβο μήπως τον ερωτευθεί η Γκέι, ο Τζιμ είχε περιορισθεί να πάρη μόνο το περιστροφικό, χωρίς άλλες σφαίρες.

Συγχρόνως από μακριά άκουγόταν τώρα καθαρά ο καλπασμός των άλόγων που διευθυνόντουσαν προς το μέρος τους.

—Γρήγορα! φώναξε ο Τζιμ, καβαλλάρησε να φύγουμε! Ίσως ξεφύγουμε.

Η άπόστασι που τους χώριζε από

τους ληστές ήταν άρκετη και τα αλογά τους, ξεκούραστα τώρα έφευγαν με τρελό καλπασμό. Σε λίγο, πέρα στην κορυφή του λόφου φάνηκαν οι ληστές. Μία σφαίρα σφύριξε κοντά στους δυο νέους, χωρίς να τους άγγίξει, κατόπιν άλλη και άλλη. Ξαφνικά τότε το αλόγο της Γκέι παραπάτησε μέσα σ' ένα λάκκο και σωριάστηκε χάμω, τινάζοντας πάνω από το κεφάλι του τη Γκέι. Για μία στιγμή, ο Τζιμ νόμισε πως η νέα σκοτώθηκε. Σπείριψε άμέσως κι' έσπειρε κοντά της. Επνυώς η νέα ήταν μόνο ξαλομένη και τη βοήθησε να σηκωθεί.

—Γρήγορα! φώναξε ο Τζιμ άνέβα στ' αλόγο μου και φεύγα! Θα μείνω έγώ, να χτυπηθώ μαζί τους όσο μπορέσω. Έλα, φύγε, λοιπόν!...

—Αν θέλεις, να φύγουμε μαζί, άλλοιώς μόνον κι' έγώ! Θα ζήσουμε ή θα πεθάνουμε μαζί.

—Το να πεθάνουμε δεν είναι τίποτε! είπε ο Τζιμ. Άλλο φοβόμαι!... Άκουσε, Γκέι, πρόσθεσε ο νέος, οι άδελφοί πλησιάζουν! Πάρε το περιστροφικό μου, έχει ακόμα μία σφαίρα. Μην την μεταχειρισθείς παρά για να σκοτώσεις τον Ζουάν!...

Σ' ένα λεπτό οι δυο νέοι είχαν περικυκλωθεί, κι' ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι του Τζιμ, με τον υποκόπανο ενός όπλου τον έβριξε κάτω άναίσθητο.

Όταν μετά άρκετη ώρα, ο Τζιμ συνήλθε, άνοιξε τα μάτια του με άσπνο άσπνο άπορίας. Ωστε ζούσε Κι' άδρόμητα φώναξε:

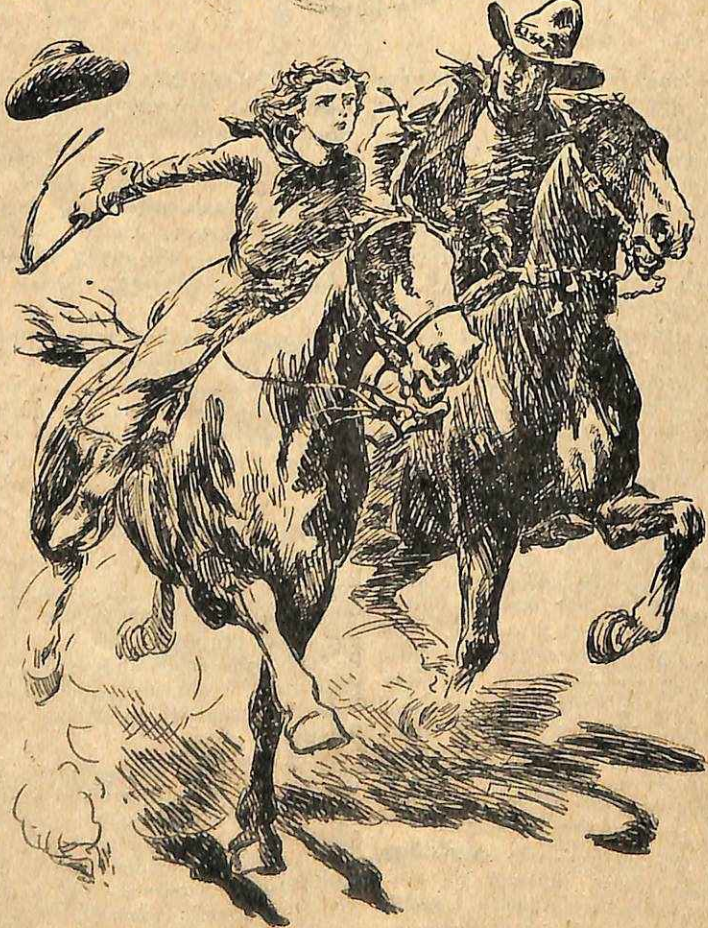
—Γκέι! Γκέι!...

Πέρα, μέσα στο σκοτάδι άκουσε τη Γκέι, ή οποία προσπαθούσε να του άπαντήσει, με άμέσως ή φωνή της πνίγτηκε στον λαμό της! Προφανώς κάποιος ληστής είχε κησάσει το στόμα της με το χέρι του. Τότε ο Τζιμ θέλησε να σηκωθεί, μα δεν μπόρεσε να σάλεψη.

Ήταν ξαλομένος, μπορούσαν άπάνω στην σέλλα του άλόγου του, με τα χέρια του δεμένα πισθάγκωνα, και τα πόδια του στερεωμένα στα καπούλια του άλόγου. Στο άκουσμα της φωνής του ένας ληστής ο Τόρες πλησίασε και είπε:

—Συνήλθες, επί τέλους, παλληκάρι μου! Άκουσε λοιπόν! Ο Μαρτινέζ δεν είναι μαζί μας, έλειπε, όταν λάβαμε την πληροφορία δώ! Μα δεν έπρεπε να χάσουμε στην ειδικαία να εκδικηθούμε! Έλα θα πάη στον Ζουάν! Κατάρα! πρόσθεσε ο ληστής άνάμεσα στα δόντια του, πάντοτε αυτός παίρνει την καλύτερη μερίδα!...

Ο ληστής κέντρισε τ' αλόγο του και προχώρησε. Με κόπο ο Τζιμ πάλι του και διέκρινε τη σιλουέτα καθάλα άπάνω σ' ένα από τα άσπνο ληστών. Τέλος φθάσανε σ' ένα σιδεντρο, άπάνω στην πλαγιά του βουνού, κι' οι ληστές στάθη-

Τα αλογά έφευγαν με τρελό καλπασμό...

Η ΚΟΥΚΛΑ

80

Τα δαχτυλά του έτρεμαν καθώς ο φίλος του άπλωσε τη σιγαροθήκη του κι' ή πρώτες ρουφηξιές του καπνού του φάνηκαν ήδονικές μέχρι πόνου.

—Καί σέ, Λένα; Πάινεις ένα σιγαρέττο; ρώτησε ο Φίλιππος Άντριάνοβιτς. Ο Ίβαν Μιχαηλόβιτς έβγαλε τους άμους του και είπε:

—Ω, πόσο είστε ευγενικός, θείε Φίλιππε! φώναξε ή μικρούλα κι' έπρόσθεσε άμέσως: —Μπαμπά, δεν έχεις καμιά άντιρρηση!

—Αφού αυτά σάς μαθαίνουν τώρα στο σχολείο, μπορείς να καπνίσεις. Μο- ναχα, έπρόσθεσε με τόνο ναυγελικό, —δεν κάνεις καλά, Φίλιππε, να την διαφεί- ρης... Δεν κάνεις καλά ήθικώς, γιατί, ως προς το άποτέλεσμα, δεν είναι τί σιγά- ρο σου που θα της κάνει κακό.

Κουρασμένος απ' τη μακριά αυτή φράσι, άκούμπησε στο παράθυρο. Το θρά- δυ άρχισε να σκεπάζη την πόλη. Έκλεισε τα μάτια για να χαρή καλύτερα την άπόλαυσι του καπνίσματος.

Ένωμεταξύ, ο Φίλιππος Άντριάνοβιτς κουβέντιαζε με τη Λενάσκα. Αυτός, ήξερε να μιλάη στη μικρούλα. Μιλούσε μάλιστα πολύ καλά, με φωνή πολύ γλυ- κιά, με ένα θλιμένο, πολύ θολό, με κινήσεις συγκρατημένες.

Αυτό ήταν δυσάρεστο στον Ίβαν Μιχαηλόβιτς, σαν μία φάλτσα νότα και προ- καλούσε στο πρόσωπό του μία πέρφωση γκριμάτσας. Μα τί μπορούσε να κάνει; Κι' όταν ο φίλος του τον ρώτησε:

—Μα έπιτρέπεις να πάρω τη Λένα να την πάω περίπατο με άμάξι;

Τι άλλο μπορούσε να του άπαντήσει, παρά:

—Φυσικά. Αυτό θα την διασκεδάση.

Έπειτα έπρόσθεσε, αλλάζοντας τόνο:

—Άλήθεια, Φίλιππε Άντριάνοβιτς, θα μπορούσες να μω όφησης μερικά οι- γαρέττα.

Η μικρούλα κι' ο γέρος θηήκαν έξω. Η νύχτα είχε πέσει, γρήγορη. Τ' άστέ- ρια είχαν έγρη κιάλας στον ούρανό. Βάδιαν στην άρχη σιωπής, άναπνέοντας με γοργάει τον άέρα που ήταν τώρα πιο δροσερός από τον κυλούσε σαν κύμα στα στήθη τους. Έν' άμάξι πέρασε. Ο Φίλιππος Άντριάνοβιτς φώναξε στον άμαξά:

—Ήταναι, μω άπου θέλεις και μην άνηψεις για την τιμή.

Κύλησαν άνάμεσα από την πόλη. Οι μινωάδες έμοιάζαν σαν ανάλαφροι γκρι- ζοί Ισκιόι κάτω από το λαμπρό θλιέμμα των άστρων. Το σελινόφως σκέπαζε μ' ένα στρώμα από άσπρη τα φύλλα των κήπων, ρυάκια, γαέδον έξω έλαμπαν άδύναμα στη μέση των δρόμων. Η ξερή θερμότης των άνασταλτικών νυχτών είσχωρούσε στο σώμα της μικρούλας. Άνάμεσα απ' τ' ανάλαφρο φρέμα της ένοιωσε την γλυ- κύπτιά της, που την πλημμύριζε με μί' έθελι παραχή, μα τόσο δυνατή, ώστε την έμπόδιζε να έγκραταλώθη στην άπροσδόκητη χαρά του περιπάτου.

Ο Φίλιππος Άντριάνοβιτς είχε άκουμπήσει το χέρι του στον ώμο της και τη χάιδευε επί ώρα. Κάθε τόσο, ένα δαχτυλό του γλύστρωσε στην γυμνή έπιδεμί- δα του λαμού της. Τότε ή Λένα έκλεινε τα μάτια της, με μί' άλλοκοτη έπιθυμία να γελήσει και να κλάη συγχρόνως.

Εξάφνα ο Φίλιππος τη ρώτησε:

—Μικρούλα μου, θάθελες να φύγης από δώ;

Τό είπε αυτό μ' ένα τόνο δειλάς, με ύφος άφιρημένο.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ

73

κόμα τον άνασκήκωσε. Μέσα σ' αυτή την τρελή πτήσι στην όποία ο Μωρύ είχε ριψοκινδυνεύσει να συντριβή το άεροπλάνο, είχαν προτερπάσει το φραγμό του έχθρου. Η τύχη τον είχε σκεπάσει με τα φτερά της. Ο Μάρνης έλαμπε γαλάζιος. Σε λίγες στιγμές θα τον περιούσαν, θα σωνόντουσαν.

Μα έξαφνα μία κραυγή πετάχτηκε από το στόμα του Κλώντ κι' ο Ζάν, χωρίς να την άκούση, είχε το συναισθημα πώς ή καρδιά του άδειάζε. Κατεβύνοντας από τον Γαλλικό ούρανο, φάνηκαν μπροστά τους τρία μονοπλάνα με μαύρους σταυρούς. Ήσαν το δεύτερο άπόσπασμα της έξθρηκίης περιπόλου και τώρα τα καταδιωκτικά που τους είχαν έπιτεθή πρώτα, ξανάρχιζαν την έπιθεση. Το διάστη- μα, γεμάτο έχθρους, θάμπωσε το νέο. Πισαμένοι άνάμεσα από δυο γραμμές ευ- κινήτες και φοβερές, δεν μπόρεσαν να ξεφύγουν.

Ο Μωρύ προσπαθούσε να θρή ένα πέραςμα σ' αυτό τον ιπτάμενο φραγμό που μετεκινείτο με τις γοργές και τακισμένες κινήσεις του κεραυνού, μα σε κάθε έξορμησι του μηχανήματος τους, τους άπαντούσε μία σκληρή παράταξι των έχθρικών άεροπλάνων μπροστά τους.

Ο Έριμπγιόν, παθητικός, περιέμενε το τέλος του τρομαχτικού αυτού παιχνι- διού.

Πόσο θα θαστούσε;

Δεν τ' ήξεραν ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος, μα κι' οι δυο κατάλαθαν επί τέλους ότι θα πέθαιναν.

Τότε ένας σπασιός τινάξε τον Κλώντ. Ήθελε να μάθω. Το κάκου είχε σκη- ματίσει μί' άφιρημένη πεποίθησι, τώρα που σήμαινε ή σπαρταχτική στιγμή του τέλους, ή άμφιβολία ύφονόταν άδυσώπητη και άβρανε κάθε λογική. Είχε στην υπέρτατη έκείνη στιγμή, την έλπίδα ότι ο φίλος του δεν τον είχε προδώσει και ότι ή γυνάικα του θα τον έκλαψε, πιστή.

Δεν μπόρεσε να πεθάνω χωρίς να πάρη μαζί του μία πεποίθησι της άδω- τής ή μία όμολογία της προδοσίας. Με μία κίνηση, γύρισε προς τ' ο Ζάν, ο ο- πόιος, όρθιος, περιέμενε το θλιέμμα του.

Η πρώτες σφαίρες σχημάτιζαν γύρω απ' το κεφάλι τους ένα πύρινο αλάκι μ' ένα μέτρο υπεράνθρωπο το ρυθμό του αίματος των. Κι' όλ' αυτά έμπαναν μέσα στην ψυχή τους, που την είχε άνοίξει ο θάνατος και τη γέμιζαν με την ίδια μοιραία πνιή.

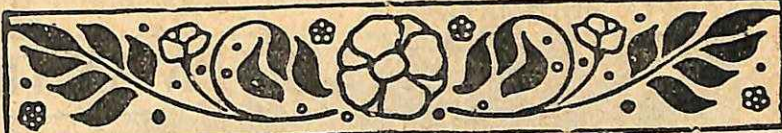
Δεν ήσαν πειά παρά ένα πλάσμα και μία σκέψι.

Αυτό που τον ρωτούσαν τα θλιέμματα του Μωρύ, ο Έριμπγιόν το κατάλασε χωρίς δυσκολία. Ο θάνατος θα έξαφάνιζε το πλήρωμά τους κι' ο Κλώντ άπαι- τούσε να μάθω την άλήθεια. Κι' ο Ζάν παραδέχτηκε πως δεν είχε το δικαίωμα να κόψη τίποτε στον άνθρωπο που θα καταποντιζόταν συγχρόνως μ' αυτόν στο διά- στημα.

Μά, πριν να χαθούν, φοβήθηκε το μίσος τους. Λαγταρούσε ο θάνατός τους να είναι έδελεχτικός και το πλήρωμά τους να μπη σ' αυτό συμφυλιωμένο. Τσπεινά, μπρος στο άσάλευτο θλιέμμα του Κλώντ, ένωσε τα χέρια του.

Έπειτα, μανιασμένα, άρπασε τα πολυδάλα του κι' άρχισε να ρίχνει.

Με μία αυτόματη κίνηση, ο Μωρύ έγύρισε στο πλάι το άεροπλάνο για ν' ά- ποφύγη ένα καταδιωκτικό που άνέβαινε σκορπίζοντας φωτιά γύρω του. Ολόγυρά τους χόρευε τ' άδηφάγο κοπάδι. Μονάχα το ύποσυνειδητό του Μωρύ δούλευε για να παλεύη έναντίον τους.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΓΓΛΕΖΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

(Πώς κοροϊδεύουν οι Άγγλοι τους Σκωτσέζους και τους Αμερικανούς)

Το παρακάτω ανέκδοτο, το οποίο διηγείται ένας Άγγλος τερατολόγος, είναι χαρακτηριστικό του τρόπου με τον οποίο οι Άγγλοι ειρωνεύονται τους Σκωτσέζους για την παρομοιάση φιλανθρωπία. —Ακουσα, άρχισε να διηγείται στους φίλους του ο Άγγλος αυτός, ότι στο Άμπερτιν, πόλη της Σκωτίας, όλοι οι άνθρωποι έχουν γρανίτινο χαρακτηρισμό. Γι' αυτό, άλλωστε και η πόλη ονομάζεται «Γρανιτίνη πόλη».

Πράγματι, σε μια τελευταία μου επίσκεψη στο Άμπερτιν, ανέτηληφθη πως αυτή η φήμη είναι αληθινή. Όλοι οι δρόμοι εκεί είναι από γρανίτη, τα σπίτια από γρανίτη και όλοι οι άνθρωποι από γρανίτη. Και στα μωρά, τα οποία μόλις γεννηθούν διακρίνονται και αυτά για τον γρανίτινο χαρακτηρισμό τους και την γρανιτίνη δύναμή τους, δίνουν και παίρνουν μόνον μπαλλίς από γρανίτη γιατί κάθε άλλο παιχνίδι σπάσει στα χέρια τους.

Στο σπίτι που ζευγαίω, είχα μια σπιτοναοκομική, η οποία φυσικά ήταν από γρανίτη και εκείνη... Μια μέρα, λοιπόν που πήγα για ψάρεμα, ο γιος της θέλησε να μου κάνει παρτίδα. Εγώ, δεν έφερα καμιά αντίρρηση: Έτοίμασα το ψάρι που θα έπαιρνα μαζί μου — λίγο ζαμπόν και τριτοροσφό — τα καλάμια μου και τις πετονιές. Ο μικρός συνοδός μου, έξι ήλιοι μου προεισήνεσε τα σκοινιά του δολώματος, τα οποία είχε ξεχάσει μαζί με τις κότες από τον γειτονικό κήπο.

...Ψάρεψαμε δεκαεφτά μπατονιόνια. Ο μικρός έφαγε όλο το ψάρι και μουσάπισε το καλύτερο καλμά. Πάει καλά... Όσοσο, όταν επιστρέψαμε σπίτι, πρόσφερα τα δεκατέντε ψάρια στην γρανιτίνη σπιτοναοκομική μου, και τα υπόλοιπα δύο την παρακάλεσα να μου τα τηγανιστεί για να τα φάω με το τσάι μου.

...Πράγματι μου τα τηγάνισα και με χρώσε δυο πέννες για το λάδι πουρίζε μες στο τηγάνι. —Ο ίδιος Άγγλος διηγείται και το παρακάτω ανέκδοτο: —Όταν κάποτε διοικούσαν στο Μοντρεάλ του Καναδά για εμπορικές υποθέσεις, γνωρίστηκα με έναν Σκωτσέζο. Μια μέρα λοιπόν περάσαμε έξω από μια καθολική εκκλησία. Εγώ έβγαλα άμέσως το καπέλλο μου. Το ίδιο έκανε και ο φίλος μου.

...Έπειτα από λίγο, όταν φτάσαμε στο πάρκο, τον ρώτησα: —Δεν τώξερα πως είσαι καθολικός; —Απεναντίας σε νόμιζα για διαμαρτυρόμενο... Δεν φαντάζεσαι πόση χαρά αισθάνθηκα όταν είδα να βγάξης το καπέλλο σου την ώρα, που περνούσαμε απ' αυτή την εκκλησία.

—Την εκκλησία; μου απάντησε με απογοήτευση ο Σκωτσέζος. Κρίμα! Και εγώ νόμιζα πως ήταν η... Τσάπετα του Μοντρεάλ!

...Έκτος απ' τους Σκωτσέζους, οι Άγγλοι αισθάνονται μεγάλη επιχαρίστηση να κοροϊδεύουν και τους Αμερικανούς. Τα παρακάτω ανέκδοτα είναι αρκετά χαρακτηριστικά:

Μια φλύαρη Αμερικανίδα, γεροντοκόρη, σε μια κομμική συγκέντρωση στο Λονδίνο, είχε αρκαζάσει γι' αρκετές ώρες έναν νεαρό διπλωμάτη και του διηγόταν τις περιεργές συμπτώσεις, η οποίες παρατηρούνται στην Αμερική:

—Σκεφθήτε, κύριε, άρχισε να του εξηγεί, ότι κάποτε σε μια πολύ γνωστή μου κυρία, στη Νέα Υόρκη, συνέβη να προστάξουν από την πλάτη της το κομμάτι του σουτιέν, έσπασε ξαφνικά το χέρι της!

Ο νεαρός διπλωμάτης εξακολούθησε να την κυτάζει απαθείστα κοιτώντας το κεφάλι του.

—Ενώ μια άλλη κυρία, εξακολούθησε... ακατάσχετη ή Άμερικανίδα, έσπασε το χέρι της και κίνησ στην προσπάθειά της να ξύσει την πλάτη της!

—Συμφωνώ απόλυτως, της είπε τότε ο νεαρός Άγγλος διπλωμάτης ευγενέστατα. Κι' εγώ γνώρισα μια Αμερικανίδα, η οποία... έσπασε το σαγόνι της καθώς προσπαθούσε να συγκρατήσει τη... γλώσσα της!

νέας αυτή τη φορά. Η σφαίρα πέτυχε το άλογο και το φτωχό ζώο σωριάστηκε κάτω, ενώ η Γκέϊ σβέλτα κι' ελαφρά σηκωνόταν δοθή. Με απερίγραπτη αγωνία ο Τζιμ παρακολούθησε τις κινήσεις του ληστού.

Ο Ζουάν έψαχνε στη ζώνη του. Ίσως για να γεμίσει πάλι το όπλο του...

Στο σύντομο αυτό διάστημα μια σκέψης πέρασε από το μυαλό του Τζιμ και με αστραπαία ταχύτητα την εφάρμοσε: Μ' όλο το βάρος του σώματός του στήριχθηκε επάνω στη σέλλα κι' άμέσως με μια απότομη κίνηση οίχθηκε στο πλάι. Η σέλλα μετακινήθηκε από τη θέση στο πλευρό του αλόγου. Τότε με μια απότομη κίνηση του κεφαλιού του χτύπησε το πλευρό του αλόγου. Το ζώο ξαφνιασμένο σηκώθηκε ορθό στα πίσω πόδια και με όρμη τινάχτηκε μπροστά. Μ' όλο το βάρος του έπεσε επάνω στο ανθρώπινο ληστή, προτού προφθάσει να φραχθεί και τον σώριασε κάτω άναίσθητο. Ψύχραση και τολμηρή ή Γκέϊ οίχτηκε μπροστά και χρεμάστηκε από το χαλινάρι του άγριμένου αλόγου. Με κόπο το συγκράτησε κι' ελαφρά στο χέρι του.

Με μια φωνή θριάμβου ο Τζιμ φώναζε: —Γρήγορα, Γκέϊ, πάρε το μαχαίρι και κόψε τα δεσμά μου! Θά...

Μα ο Τζιμ δεν πρόδωσε να τελειώσει. Μια ειρωνική φωνή άκούστηκε δίπλα τους, πίσω από τους θάμνους:

—Μη διάβασαι, κοπέλα μου! Έγχεις ακόμα να λογαριασθής με τον Ζουάν Μαρτινέζ. Ώστόσο σ' ευχαριστώ που ξεπάστρεψες αυτόν τον προδότη. Χά! χά! Ο Τόρρες νόμιζε πως θα με γελάσει! Έμένα τον Ζουάν Μαρτινέζ! Και τώρα, κορίτσι μου, κατέβα από τ' άλογο και πήγαινε να σταθής εκεί κοντά στους θάμνους, δίπλα από τους θάμνους, πάλι να σε εφορήσω πρώτα με αυτόν εδώ!

Ο Τζιμ γόγγυζε μ' απέριπια! Η τελευταία σφαίρα, αυτή που προοριζόταν για τον Ζουάν, είχε χρησιμοποιηθεί για να σκοτώσει τον Τόρρες. Και τώρα η νέα ήταν άνημπούρα!

—Φύγε, Γκέϊ Τρέζε! Είπε η τελευταία έλπις, που σου μένει!

Άλλα η νέα δεν σάλεψε. Άλε-ναντίας πλησίασε κι' ο Τζιμ, ενώ ήταν απελπισμένος, δεν μπόρεσε παρά να τη θαυμάσει και μια απεραντη αγάπη πλημμύρισε την καρδιά του.

Άλλα δεν είχε καιρό να σκεφθεί, περισσότερο! Γιατί την ίδια στιγμή ο Ζουάν με τη σκέψη πως η νέα θα διέφυγε, έξαλλος όρμησε έναντι της για να τη χτυπήσει με το κοντάρι του όπλου του. Ο Τζιμ το ανέτηλφθηκε και φώναζε:

—Σκόψε, Γκέϊ!... Σκόψε!... Η νέα έσκυψε κι' απέφυγε το χτύπημα. Συγχρόνως όμως ο ληστής πυροβόλησε έναντιον του Τζιμ. Άλλα η σφαίρα πέρασε ξυστά στο μάγουλό του, χωρίς να τον πειράξει. Μανιασμένος ο Ζουάν πυροβόλησε πάλι, έναντιον της

ΓΙΑ ΝΑ ΕΝΘΥΜΗΘΕ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ίδου ένα παλιό θεατρικό πρόγραμμα, αθηναϊκό για την ακρίβεια:

Σήμερα, Πέμπτη, ο Παπακωνσταντίνου... Τραγούδια εις πρό- ξεις πέντε... μετά φώνων!

Η ΚΟΥΚΛΑ

Η ΚΟΥΚΛΑ (*)

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

I

Η Λεντόκα, που διάβαζε σ' ένα φθαρμένο τόμο του Μάρκ Τουαϊν τα κατορθώματα του Τόμ Σόλγουερ, έξοπασε έκθαλα σ' ένα δροσερό γέλιο. Μια άμεσως γύρισε πίσω φεδωμένα σε νέχε κάνει καμιά άταξία. Η αόστηρτης του παλιού σπιτιού, το μεγάλο γυμνό γραφείο, τα ψηλά παρθένα χωρίς κουρτίνες, απ' όπου ο ήλιος φερόσε τη φλογερή του ανάδα, θύμιαν στη μικρή κόρη, ότι το γέλιο άπαγορευόταν. Νόμιζε μάλιστα πως άκουσε τη φωνή του Ίδαν Μιχαήλ, το πατέρα της, που της έλεγε:

—Μην κάνεις τόσο γέλιο, Λένα. Πάνε πια ή μέρες της χαράς. Τα χείλη της μικρούλας μαζεύτηκαν σ' ένα θάλερο μωφασμό. Ύψωσε τους ώμους της με μια κίνηση που άφησε να φανή τ' άναίστητο σχήμα τους, κάτω απ' το μπαστεμένο φόρεμά της, και συνέχισε την άκνυια της.

Ήταν ένα φλογεμένο καλοκαιριτικό άποσπασμα στο Ρωσικό Τουρκιστάν: η πολιτεία Τσικεντ κοιμόταν κάτω απ' το καύμα του ήλιου. Μια φλογερή πνοή άφείανε από το δρόμο, όπου η σκάνη σηκωνόταν σε σήνεφα. Καμήλες με μελαγχολικά μάτια, τραβηγμένες από Σάδρους, που είχαν έρθει από τις στέπες, περιόδαν μπρος απ' τις θρόβδες, έκκλησιές, των όποιων οι θόλοι ήσαν έσκιες, δίσκουρου φωτός και μπροστά στα τζάκια των όποιων οι μινερέδες, από θεία δα- χτυλά, έδειχναν τον οδρανό στους πιστούς.

Μια μεγάλη μύδια σκόρπιζε στο δωμάτιο το μεθυμαμένο δούλιαμά της, τόσο που φανόταν ότι έρωκόταν παντού συγχρόνως. Η Λεντόκα άρχισε να πασκο- λαιθεί το πέταγμα της. Μικρή κηλίδα, μούρη κι' άστραφτερή συγχρόνως, η μύδια, άρμυδσε προς το τσάκι, περνούσε από σφαίρα πλάι σ' αυτή της μικρούλας, χτυπούσε στους τοίχους, άναμυδούσε σ' ένα ήχητικό στροφογύρισμα. Ού την έ-

παίρνε κανείς για ένα παρόδο στολίδι, ένα κοιματάκι ήλιου και χόματος υπερβεβέλιον, μια τρελή στανόνα χαράς μέσα στο πένθιμο δωμάτιο. Το μεταλλικό τραγούδι του έπτόμου σκόρπιζε μέσα στο αόμα της μικρούλας έν' άδιάφορο μούδιασμα. Έκλεισε τα μάτια της και, χωρίς μια κίνηση, παρα- μένη απ' τη ζέση, ενώ τα κοντά μαλλά της ίσκιωναν το μέτωπό της, ζήλασε με- σα της την τύχη της μύδιας.

—Είσαι πρόδοχαρη, έού, σέφτηκε, μπόρείς να κάνεις ότι θέλεις. Δεν είσαι άναγκασμένη να κουβαλάς κουβάδες νερό από το πηγάδι, στο σπίτι πρωί και έφράς. Προς εικόνα δεν ηγαίνεις στο σχολείο. Και σ'υά-συά, η Λεντόκα φανταζόταν πως ήταν κι' αυτή έλευθερη κι' άε- ρινη, ότι η καθημερινές δουλιές του νοικοκυριού δεν ήπρηχαν πια, ότι δεν έκα- νε άλλο παρά να πετάει, να μπαίνει μέσα στα σπύρια, να ξαναθάινει, να τραγου- δάει στον ήλιο.

Βήματα που πλησίαζαν στην πόρτα κ' ένας σιγανός θήλας διάκοναν αυτό το όνειρο. Η Λεντόκα σηκώθηκε τη σιγνή άκριάς που ένας ψηλός κι' άδύνατος άδρας, έλαφρά γυρτός, παρουσιάζόταν στην πόρτα του δωματίου. Ήταν ο πα- τέρας της. Δυο μεγάλες ρυτίδες πλαισίωναν το αόμα του κι' έδιναν στα χείλη του μια έικρασι θλιμμένης εύδοθρίας. Είχε πρόσωπο αόστηρό, μάτια γαλάζια, πολύ άνοιχτά, που φανόντουσαν από τυφλά κάτω από τις πυκνές μούρες θωφερίδες του. Μια κοινή γενειάδα έκρυβε το πηγούνι του. Σ' έ όλο του το κορμί, είχε φι- νέτος, μια έπισης και κάτι άστατο, κάτι κακοφτιασμένο, κάτι άπροσάριστο, που δεν θα μπόρεσε να καθορισθεί και που έγνοήτους χτυπούσε στα μάτια.

Φίλησε τη μικρούλα στο μέτωπο. Έκείνη, νιώδοντας τον ήδωτα που μου- σκεσε το πρόσωπο του πατέρα της, τραβήχτηκε πίσω.

—Είσατε κουρασμένος, μπαμπά; ρώτησε. Ο Ίδαν Μιχαήλ, όστις έβριζε με μια κίνηση πόσο η έρώτησι ήσαν μάταιη και σωριάστηκε σε μια πούλυθρόνα. Πέντασε τα πόδια του, άκούλησε στα πόδια του τα ίσνια του χέρια, που έτρεμαν κ' ήσαν γεμάτα μεγάλες και, με τα χείλη μισά- νοιχτά, άπόμενε άκνήτης. Φανόνταν τόσο συντριμμένος, όποτε η μικρούλα τον ρώτησε:

—Θέλετε νερό;

—Ναι, δός μου.

Πήγε κ' έφερε απ' την κουζίνα ένα ποτήρι νερό και το τώδωσε. Ο Ίδαν Μιχαήλ, όστις τώφερε άπληστα στα χείλη του, με, άφού ήπια την πρώτη γουλιά, έίπε με άηδία:

—Είπε ζεστό.

—Ξέρεις, μπαμπά, παρατήρησε η μικρούλα με μεγάλη σοδαρότητα, ότι δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά. Πουλήσανε την παγωνέρα κι' ο πάγος στοιλίζει χι- λιάδες ή λίτρα.

Ο Ίδαν Μιχαήλ, όστις χαμονέλασε θλιμμένα και έίπε:

—Είσαι δώδεκα χρόνων, Λένα, δεν είν' έτσι;

—Ναι, μπαμπά.

—Δώδεκα χρόνων και έέρεις τόσο πρόγραμμα...

—Εως έαφινός όστις τον πλημμύρισε αόστη, που, συνήθως, μετά την άνα- ρή έργασία του στο Σ ο β ν α ρ κ ο ζ (*) ξεγυλόσε την κόρη του για να έγκας-

(*) Σ ο β ν α ρ κ ο ζ, Σοβιετική διαίτησις.

(*) Έκτος από το μεθυμαμένο «Ήρας των Αίθερων», στο βιβλίο αυτό θα συμπεριλάβουμε και με- ρικά διηγήματα του Ίωσήφ Κεσκέ, σχετικά με τη Ρωσική Έπανάσταση, όστις όποτε ο τόμος που θα σχηματισθεί να είναι άρκετά όγκώδης, κι' έκτος αότου, ν' άποκτήσουν οι άναγνώστες μας παράρτημα- ϊδα του έργου του διαίτησις Γάλλου συγγραφέως.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ ΠΕΦΤΕΙ ΜΕΓΑΛΟ...

ΟΥ είνε πολὺ δυσάρεστο νὰ ξαναπαίσω τὴν ἱστορία τῆς ἀγαπημένης μου γυναίκας, τῆς Κατερίνας. Καὶ τίποτε δὲν θὰ μπορέσω νὰ σταματήσω τὰ πικρὰ ἐκεῖνα δάκρυα... Θὰ κλαίω ὅλο τὸ βράδυ... Ἡ ἐγκαρία ὅμως εἶνε τώρα μοναδική, οἱ μηχανικοὶ ξαναῆρθαν καὶ τοῦ ἑκατον ἄλλη μιὰ φορὰ τίς προτάσεις τὸν, τοὺς χρειάζεται τὸ οὐκ ὀπίσθετο τοῦ παλικοῦ σπιτιοῦ... Τὶ πόνο, νὰ εἶνε κανεὶς ἀναγκασμένος ν' ἀκούη τόσο θλιβερὰ πρᾶγματα...

— Ἀκουσε, καλὴ μου Κατερίνα, τῆς λέει, ἐπὶ τέλους κυριαρχώντας τὸν πόνο του, ξαναεἶδε σήμερον τὸν κ. Λοπαλίσκο. Μαντεύεις γιὰ τί πρᾶγμα μιλῶσαμε... Δὲν ἦθε δέβαινα ὁ πολυάσχολος αὐτὸς ἄνθρωπος ὅτι θὰ θάμνηται τὰ λουλούδια μου. Τὶ λές, νὰ τοῦ πουλήσωμε τὸ σπίτι;

— Κάνε, ὅπως καταλαβαίνεις, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνη μὲ ἕναν βαδὸν στεναγμό.

Ξέρετε τὴν τρομερὴ ἀνάγκη, δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ μὴ ξαναφέρῃ στὸν νοῦ της ὅλη τὴν εὐτυχιμένη ζωὴ της μέσα στὴ γλυκεῖα ἐκεῖνη γωνίτσα. Ἀλλοτε εἶχαν ὅλα τὰ κτήματα δόλωνα. Ἀλλὰ ἡ μιὰ συμφορὰ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη τοὺς τὰ πήρε ὅλα καὶ σήμερον δὲν μποροῦν οὔτε τὸ πατρογονικὸ σπιτάκι τους νὰ κρατήσουν. Ὅλα τέλειωσαν! Ὑστερὰ ἀπὸ τόσους κόπους θὰ περνοῦσαν πολλὴ θλιβερὰ τὰ γεράματα τους!

Νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι της, μέσα στὸ ὅποιο ἄκουσε τόσα γέλια, ἔνοιωσε τόσες χαρὲς, ἐκεῖ πού περᾶσε τὰ ὀρεινότερα τῆς χρονίας, τῆς φαινότανε σάν ν' ἄφηνε κατὰ πόδι τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ της, ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν καρδιά της.

Ἐκεῖ μέσα γεννήθηκε ὁ Ἀλβέρτος, ἐκεῖ μέσα μεγάλωσε, νοσταλγικὴ ἐλπίδα τῆς οἰκογενείας. Σ' αὐτὸν εἶχαν ἐλπίσει ὅλοι τοὺς κ' ἀπ' αὐτὸν περιμέναμε μὲ πεποίθησι νὰ ξαναδώσῃ στὴν οἰκογένειαν ὅλα τὰ πάλαι πλούτη της, πού ἡ προηγούμενες γενεὲς δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν. Ὁ Ἀλβέρτος ὅμως εἶχε ἄλλα ὄνειρα. Δὲν ἀγαποῦσε τὴν ἐξοχή, δὲν τὸν τραβοῦσε ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς κ' ἔβγαλε μηχανικός. Μένει τώρα σὲ μιὰ μικρὴν πολιτεία κ' ἔκανε δικὴ του οἰκογένεια, μὴν ἄλλη οἰκογένεια, μὲ ἄλλες παραδόσεις κ' ἄλλους πόθους κ' ἐλπίδες.

— Κάνε ὅπως καταλαβαίνεις!... Ὅπως καταλαβαίνεις! Δὲν εἶνε ἀρκετὸ νὰ τὸ λές αὐτό, τῆς ἀπάντησε ὁ γέρος μὲ τὸν γλυκύτερο τόνο. Σκέπτομαι κ' ἐγὼ ὅπως ἐσύ, τὸ ξέρεις καλὰ αὐτό, τὸ σπίτι ὅμως πέφτει μεγάλο γιὰ μᾶς τοὺς δύο. Κι' ἐπειτα, ἡ ἀλήθεια εἶνε σκληρὴ, μὰ πρέπει νὰ λέγεται:

ταί: ἡ οἰκογένειά μας τέλειωσαν, δὲν μᾶς μένουν ἄλλα χρήματα γιὰ νὰ ζήσουμε κ' ἔτσι, ἀγὰ ἡ γοηγορα, θ' ἀναγκαστοῦμε νὰ φύγουμε, χωρὶς τότε νὰ μποροῦμε νὰ βοῦμε κ' ἀγοραστή, ἐνὸς τώρα...

Σταμάτησε, γιατί ἕνας στεναγμὸς τὸν ἐπνίγε. Πίεσε ὥστόσο τὸν ἑαυτοῦ καὶ μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ. — Ἐνὸς τώρα παρουσιάστηκε ἀγοραστής ἀνέλπιστος. Ἡ πρώτη μας σκέψις ἦταν νὰ μὴ δεχτοῦμε συζήτησιν καὶ τοῦ ζήτησῃμε μίαν ὑπερβολικὴ τιμὴ. Καὶ ὅμως τὴν δέχθηκε αὐτὴ τὴν τιμὴ πού ζήτησαμε! Ὡστε, ὅπως βλέπετε, τὰ πρᾶγματα παρουσιάζονται ἀπλοῦστα: ἡ θ' ἀκούσαμε τὴν καρδιά μας καὶ θὰ μείνουμε δῶ ὡς ὅπου νὰ σώσουμε καὶ τὴν τελευταία μας πεντάρα, ἡ θὰ λογιζοῦμε καὶ θὰ ἐπωφεληθούμε ἀπ' αὐτὴ τὴν μοναδική, τὴν ἀνέλιπ, στὴν ἐγκαρία...

— Ἀχ! φώναξε ἡ γοητὴ γιὰ νὰ μὴ δώσῃ μιὰ καθαρὴ ἀπάντησι στὸ θλιβερὸ ἐρώτημα, ἀν' ὁ Ἀλβέρτος τὸ ἀγαποῦσε τὸ σπιτάκι μας κ' ἤθελε νὰ ζήσῃ κοντὰ μας, τὰ πρᾶγματα θὰ ἦσαν πολλὰ διασπορευμένα. Ναι! δὲν θὰ ὁρισκόμαστε

σήμερα σ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ σημεῖο πού φτάσαμε. Θὰ μπορούσε κείνος νὰ σώσῃ τὴν κατάστασι, νὰ κρατήσουμε τὸ στερεὸ μας καταφύγιο, στὴν ἡλικία πού ὁρισκόμαστε πεισήμερα!...

Ἐκεῖνος ἀνασάκωσε θλιβερὰ τοὺς κοκκαλιάρικους ὤμους του. Ὁ πόνος του ἦτανε διπλός: θλιβότανε καὶ γιὰ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτοῦ, μὰ, περισσότερο ἀκόμη γιὰ τὸν πόνο τῆς καίμενης τῆς γοητῆς. Κι' ὅλα αὐτὰ τ' ἀνοφέλευτα λόγια, κατ' ὁρθοναν νὰ κάνουν ἀκόμη πὺθ' ὁ θλιβερὸς, νὰ μακρύνουν τὴν συζήτησι. Μήπως δὲν ὑπέφερε, δὲν πονοῦσε περισσότερο αὐτὸς μὴνὰ μὲ τὴν ιδέα ν' ἀφήσῃ ὅλες ἐκεῖνες τῆς πέτρες, πού ἡ καθενὰ τους ἦταν καὶ μιὰ ἀνάμνησι γι' αὐτὸν, ἐκεῖνη τὴ γῆ, πού κάθε σπασμὸς τῆς ἦτανε ποτισμένη θαλαμὴ μὲ τὸν ἰδῶτα τῆς ὑπομονῆς του;

Σηκώθηκε καὶ πήγε νὰ κυττάξῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸν κῆπο, πού ἦταν γεμάτος μυριόχρωμα λουλούδια. Ἡ μέλισσα πετοῦσαν ἀπὸ τὸ ἕνα ἄνθος στὸ ἄλλο, ἐξένοιαστε γιὰ τοὺς καίμους τῶν ἀνθρώπων. Ἐνὰ δυνατό ἀρώμα, μέσα στὴ θέσῃ τοῦ μεσημεριοῦ, τὸν χτύπησε

στὴν μύτη, καθὼς πλησίασε στὸ παράθυρο.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ξεχάστηκε κ' ἀνάσανε ἡδονικὰ τὴ γλυκεῖα πνοή, τὸν μυροβόλο χαριτωμένο πού τοῦ ἔστειλε ὁ ἀνθισμένος κῆπος του. Ξεχάστηκε ὁλόκληρα... Καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ξαναεἶδε τὴν χαμένη γλυκεῖα ὀπτασία: ξαναεἶδε τὸν Ἀλβέρτο, μ' ἕνα σχοινάκι στὸ χέρι, νὰ κυνηγᾷ τὴν ἀδελφὴν του, τὴν Μυρέττα. Πρόσχαρῃ ἐκεῖνη τοῦ ἔφευγε πηδώντας σάν τὸ ξαρκάδι, ὁ Ἀλβέρτος θύμωνε πού δὲν μπορούσε νὰ τὴν φτάσῃ κ' ὁ κῆπος ὅλος ἀντιχόουσε ἀπ' τὰ κρυστάλινα εὐτυχιμένα γέλια τοῦ παιχιδιάρικου χορτασιοῦ πού χανόταν μονομῶς σάν τὴν σάιτα πίσω ἀπὸ κάποιους θάμνους.

Τὰ λουλούδια ἐξακολουθοῦσαν νὰ χαρίζουν τὸ ἀρώμα τους κ' οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι θάμνοι ἦσαν πάλι φορτωμένοι ἀπὸ πρᾶσινα φύλλα καὶ ζωηρόχρωμα λουλούδια. Ἡ Μυρέττα ὅμως ἦταν, χρονία τώρα, πεθαμένη κ' ὁ Ἀλβέρτος, ἄχ ναί! κ' ὁ Ἀλβέρτος τοὺς εἶχε ξεχάσει. Ἐκανε δυὸ τοὺς σπιτικὸ καὶ τοὺς ἔβλεπε τοὺς δυστυχισμένους τοὺς γέροντες, τοὺς ἔβλεπε!...

Μέσα στὴν νάρκη του ἐκεῖνη, στὴ μεσημεριανή ζέση καὶ τὸ δυνατό ἀρώμα πού τὸν ἔβριζε, δὲν ἤξερε νὰ ξεχωρίσῃ τοὺς πόνο ἦταν δυνατότερος μέσα στὴν καρδιά του: ὁ θάνατος τῆς Μυρέττας ἢ ἡ λησμονία τοῦ Ἀλβέρτου;...

Ἐνας βαρὺ στεναγμὸς τῆς γοητῆς τὸν συνέφερε στὴν πραγματικότητα, σκληρὴ κ' αὐτὴ καὶ μαύρη, ὅπως κ' ἡ θλιβερὴ σκέψις του...

— Πάω μιὰ στιγμὴ ὡς τὸ ποτάμι, τῆς εἶπε γυνώντας κοντὰ της. Μιὰ λεῖνα ἔχει μιὰ μεγάλη κουρᾶ καὶ φοβάμαι μὴν πέσῃ στὸ νερό. Πάω νὰ ἴδω, ἂν μποροῦμε νὰ τὴν γλυτώσουμε ἢ μήπως πρέπει νὰ τὴν κόψουμε.

Ἡ γοητὴ ἀπὸ κεί μέσα, νὰ βγῇ ἔξω... Μὰ καὶ γι' αὐτὴν δὲν εἶνε καλύτερα νὰ τὴν ἀφήσῃ μονάχη στὴν μελαγχολία της; Κι' ἀλήθεια, μὲ τὴν ἔβλεπε κείνος, σηκώθηκε κ' ἡ γοητὴ κ' ἄρχισε νὰ ξεχνιέται λιγάκι μὲ τῆς διαφορὲς μικροδοσιεῖς τοῦ σπιτιοῦ, ὅπως κάθε μέρα.

— Ἀχ! Ἄν μπορούσε νάρθῃ ὁ Ἀλβέρτος μου!...

Πιστεῖτε σ' ἀλήθεια πὺθ' ἡ παρουσία τοῦ γιου τῆς θὰ μπορούσε νὰ τὰ σώσῃ ὅλα; Ἡ, σάν μητέρα, πιάναται μέσα στὴν ἀπελπισία της ἀπ' αὐτὴ τὴν θεοποίησι τοῦ λατρευτοῦ παιδιοῦ της; Σαρκαστικά, ἡ γοητὴ Κατερίνα γυνάει καὶ κυττάζει πίσω της. Ὁ γιὸς της, εἶνε καὶ στὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ἀπαντώντας τὴν πρόσκλησι τῆς φωνῆς της, καὶ μὲ ἕνα χαμόγελο τῆς λέει μὲ ἀπλόηται:

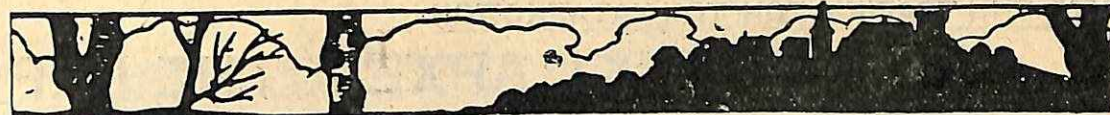
— Νάμαι, μαννοῦλα μου!

Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ περιγράψῃ ἐκεῖνο τ' ἀγκάλασμα τῆς ἀπελπισμένης μητέρας; Τὰ λόγια, τὰ τρυφερότερα, τὰ πὺθ' χαϊδευτικά λόγια, ἔβγαναν ἀναρροὰ ἀπ'

Τοῦ ἔφευγε, πηδώντας σάν ξαρκάδι...

ΤΟΥ ΠΟΛΛΟΥ Ἡ ΕΡΒΙΕ

ΟΤΑΝ Ο ΕΡΟΣ ΘΕΛΕΙ

ΕΡΩΤΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΟΝ ΚΑΙ ΑΣΤΟΝ

Ἡ ρωμαντικὴ Ἰσπανίδες πριγκίπισσες. Μιὰ Ἰνφάντα πού ἀγαπάει ἕναν καμπεύρη. Ἡ ἀπαγωγή τῆς θείας τοῦ Ἀλφόνσου ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ διευθυντὴ τῆς Μαδρίτης. Ὁ νεαρὸς ποιητὴς καὶ ἡ κόρη τοῦ γαιοκτημονος. Πὺθ' γιὰ νὰ ἐκδινηθῇ τὸν πατέρα της, κατάρρωσε ν' ἀγαπήθῃ ἀπὸ μιὰ πριγκίπισσα, κλπ.

Τὸ εἰδύλλιο τοῦ πριγκίπου τῆς Σουηδίας Σίγκβαρντ καὶ τῆς ἀστὴς Ἑρίκας Πάντζερ καὶ ὁ εὐτυχιμένος γάμος τοὺς ἀπέδωσε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα ὅτι ὁ ἔρως μπορεῖ καὶ ὑπερηδᾷ ὅλα τὰ ἐμπόδια. Ἡ ἱστορία εἶνε γεμάτη ἀπὸ παρόμοια εἰδύλλια, τὰ ὅποια κατὰ γενικὴ κανόνα κατέληξαν σὲ ἀτυχίες.

Παρακάτω σὰς ἀναφέρουμε μερικὰ, τὰ ὅποια στὴν ἐποχὴ τοὺς προσέτρεψαν μεγάλῃ ἀσθησὶ καὶ θόρυβο.

Ἡ Ἰνφάντα Ἑλβίρα, κόρη τοῦ Δὸν Κάρλου τῆς Ἰσπανίας, ἐγκατέλειπε τὸν πριγκίπου μέγαρό της, εὐθὺς μόλις τῆς ἔβλεπε τὸ μάτι ἕνας καμπεύρης καὶ ἀσθενικός Ἰταλὸς καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος παρρησιαστικὰ μεταξὺ τῶν καλεσμένων σ' ἕνα χορὸ τοῦ πατέρα τῆς.

Γιὰ τὴν ρωμαντικὴ πριγκίπισσα, ὁ τυχερὸς αὐτὸς θνητὸς ἦταν ὁ ἰδεώδης τύπος ἀνδρὸς καὶ δὲν ἐδίδασκε νὰ τὸν ἀκολουθῇ σὲ κοινὰ στὸ ἐξωτερικόν.

Μιὰ ἄλλη Ἰσπανίδα πριγκίπισσα ἡ Ἰνφάντα Ἰσαβέλλα, μεγάλῃ θεῖα τοῦ ἡδ' ἐκπύου βασιλέως Ἀλφόνσου, ἀπῆλθε κ' αὐτὴ μὲ μεσαιωνικὴ γραφικότητα.

Ὁ Ρωμαῖος τῆς ἦταν ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς τῆς Μαδρίτης Γκουέρο.

Μιὰ σκοτεινὴ νύκτα, ὁ τελευταῖος ἐφάπτετο μέσα σ' ἕνα λιβάδι στὸ Ἑγκιέν, κοντὰ στὸ Παρίσι, ὅπου βρισκόταν ἡ ἀγαπημένη του, περιωρισμένη ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς σὲ μιὰ ἐξοχικὴ ἐστία.

Ἡ Ἰσαβέλλα, ἡ ὁποία ἦταν συννενομένη μαζί του, μόλις ἄκουσε τὸν θόρυβο τοῦ ἀμαξιοῦ γλίσσας ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτὸ καὶ μὲ μιὰ σπουδαία σάλια καὶ σὲ λίγο βρισκόταν μὲς στὸ ἀμάξι, πλάι στὸν ἀγαπημένο της.

Τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς περιπέτειας, κατέφυγε στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἐτέλεσε τοὺς γάμους του. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἐνοσίς του δὲν τοὺς ἔκανε εὐτυχισμένους. Πολλὴ γοηγορα ἄρχισαν νὰ μαλώνουν κ' ἔτσι δὲν ἄφησαν νὰ ζοῦσαν.

Ἀκόμα πὺθ' ρωμαντικὴ ἦταν ἡ ἀπαγωγή τῆς ἀδελφῆς τῆς Ἰσαβέλλας, τῆς πριγκίπισσας Ἰωσήφινας:

Κάποιος σενιόρ Γκουέλ Ὑ Ρέντε, ποιητὴς, ἀμσθος δημοσιογράφος μὲς ἐφημερίδας στὴν Ἀβάνα καὶ ἀποικὸς στὴν Κούβα, εἶχε τὴν τολμὴ νὰ ζητήσῃ σὲ γάμο τὴν κόρη ἑνὸς πλούσιου ἰθαγενεῖς ἰδιοκτητῆ ἀπεραντῶν φυνειδῶν καπνοῦ.

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ διαβή-

ματος ἦταν ὁδυνηρὸ γιὰ τὸν τελευταῖο:

Μόλις ἄρχισε νὰ τραυλίσῃ τῆς πρώτης λῆξης στὸν πατέρα τῆς λατρευτῆς του, ἐκεῖνος τοῦδεῖε τὴν πόρτα.

Αὐτὴ ἡ... ὑποδοχὴ τοῦ κόστους πολὺ, καὶ ὁ Γκουέλ Ὑ Ρέντε ὀργίστηκε νὰ δείξῃ στὸν κόσμῳ τὴν ἀξία του.

— Ἐμένα πού μὲ διώχνετε τόσο ἀπάνθρωπα, πρόφτασε νὰ πῇ στὸν πατέρα τῆς ἀγαπημένης του, θὰ μάθετε μιὰ μέρα ποὺς εἶμαι. Θὰ ξετρελλάνω τὴν πὺθ' ὁμορφὴ πριγκίπισσα.

Σὲ λίγες μέρες, ὁ Γκουέλ Ὑ Ρέντε, ἐπιβίβαστηκε στὸ πρῶτο πλοῖο πού ἀναχωροῦσε γιὰ τὴν Εὐρώπη καὶ σ' ἕνα μῆνα ἔφτασε στὴν Μαδρίτη.

Ἡ ἔξη χρονία πρὶν γίνῃ αὐτὴ ἡ ἀπαγωγή, ἡ πριγκίπισσα Ἑλισάβετ, ἔγγονη τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας, ἔφριξε τὴν προτιμήσῃ τῆς σ' ἕνα νεαρὸ ἀξιωματικὸ τοῦ πεζικοῦ, τὸν Ὀττο φὸν Σέφριντ.

Οἱ συγγενεῖς τῆς πριγκίπισσας ἀδίκῃ προσπαθῶσαν νὰ τὴν κάνουν ν' ἀλλάξῃ γνώμη κ' ἔτσι, τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ δρατενεύσουν οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι καὶ νὰ καταφύγουν στὴν Γενεύη, ὅπου ἐτέλειαν τοὺς γάμους τῶν.

Μιὰ ἄλλη αὐστριακὴ, ἡ πριγκίπισσα Ἑλβίρα, παντρεύτηκε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο ἕνα βασιλικὸ διπλωμάτη, ἐνὸ ἡ γυναικα τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας Ἑλισαβέττα κλέφτηκε μ' ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ πυροβολικοῦ, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ ἔκ' τὸν δασκῶν, ἀντελήφθη ὅτι ὁ γάμος του ἦταν ἀτυχής, ἀποκτόνησε.

Μιὰ ἄλλη ἀπαγωγή, ἡ ὁποία ὅμως κατασφύριξε τὴν τελευταία στιγμὴ ἐπιχειρήθηκε ἀπὸ τὴν Μεγάλῃ Δουκίνα Ὀλγα, κόρη τοῦ Νικολάου Ι' τῆς Ρωσίας, καὶ τὸν ὑπολογιστὴ Μαριαντόσκι.

Ἐνὸ ὅλα εἶχαν κανονισθῇ μεταξὺ τῶν, τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ ἐρωτευμένος ἀξιωματικὸς ἔλασε τὸν πατέρα τῆς ἀγαπημένης τῆς ἀδυναμία του... Ἡ πριγκίπισσα τότε, γιὰ νὰ τὸν ἐκδινηθῇ γιὰ τὴν προσβολὴν παντρεύτηκε τὸν πριγκίπα τῆς Βυττεμβέργου.

Ἐπίσης ὁ Λουδοβίκος Μαυριάν, ὁ ὁποῖος τυχερίστηκε στὴν πλατεῖα τῆς ἀγορᾶς, στὴν Βουδαπέστη, ἀπὸ τ' αὐτοκατορικὰ στρατεύματα γιὰ τὴν συμμετοχὴν του στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1848, μπόρεσε νὰ σώσῃ τὴν ζωὴ του, ἂν δολοφονοῦντο ὅλα τὰ ἐγκαταλελειμμένα τὰ καὶ νὰ δρατενεύσῃ μὲ τὴν ἀρχιδουκίνα Μαρία, ἡ ὁποία ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΠΙΘΗΚΟΣ

Πρὸ σαράντα χρόνων ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς Γκάρνερ εἶχε ἀνακονίσῃ, ὅτι εἶχε καταρτίσει ἕνα γλωσσάριο μὲ 378 λέξεις τῶν πιθήκων κ' ὅτι θὰ τὸ ἐξέδιδε γιὰ νὰ μποροῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ συνεννοῦνται μὲ τοὺς προγόνους τῶν. Ἀλλὰ ἔξωθεν ὁ κ. καθηγητὴς γάθηκε ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα ἶχνος.

Ἐπὶ τοὺς ὅρους ἔκανε τὴν ἐμφάνισιν του στὴν Νέα Ὑόρκη κάποιος ἀγριάνθρωπος, ὁ ὁποῖος διατεινέται ὅτι γεννήθηκε κ' ἔζησε ἀνάμεσα σὲ πιθήκους κ' ὅτι ἔχει στὴν κατοχὴν τοῦ γλωσσάριου τοῦ περιφημοῦ καθηγητοῦ Γκάρνερ, ὁ ὁποῖος πέθανε σὲ μιὰ Ἀφρικανικὴ Ζούγκλα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὀνομάζεται Γκόγκο Γκάρνερ καὶ ὁρίζεται πὺθ' εἶνε γιὸς τοῦ καθηγητοῦ Γκάρνερ καὶ τῆς κυρίας Γκάρνερ, μὲς χαριτωμένης... πηχίνους...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ Κ' Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΟΥ

Ὁ Μέγας Ναπολεὼν συνήθιζε νὰ ὑποδέχεται τὸν ἀγαπημένο του γιὰ τὸ Κορβιζάο, φωνάζοντάς του τὰ στερεότυπα αὐτὰ λόγια:

— Καλημέρα, φοβερὸ τσαλατάει... Πόσον κόσμο σκότωσες σήμερον!...

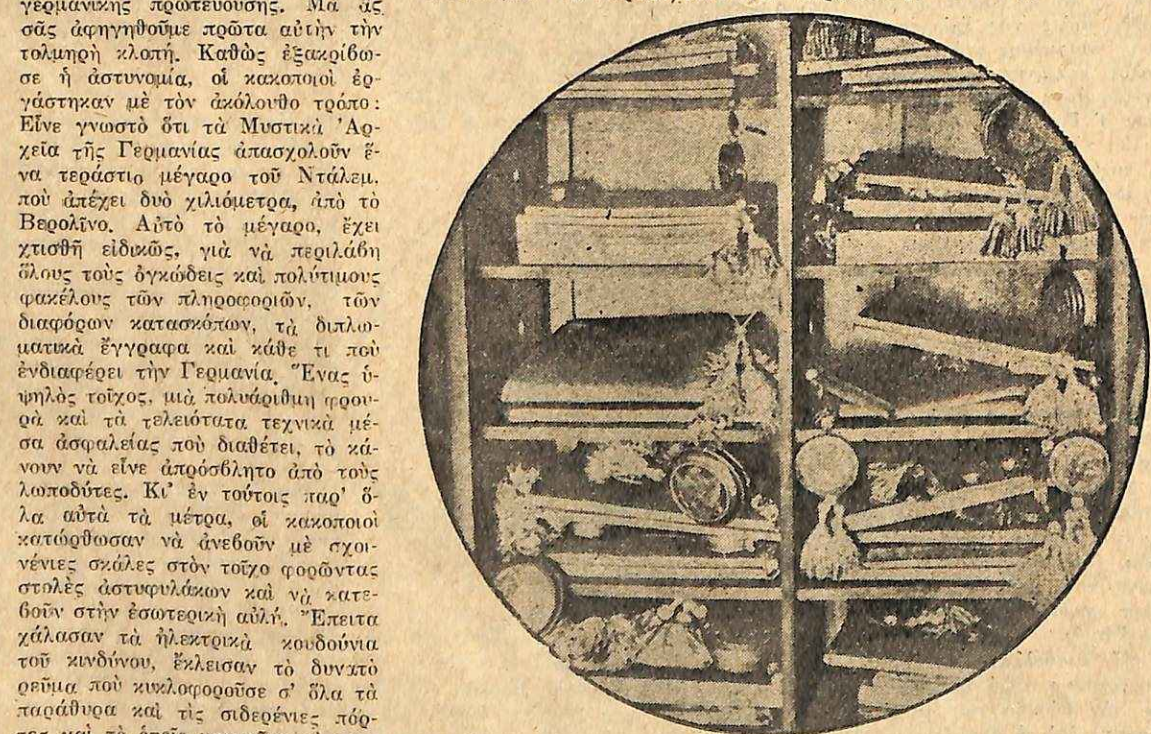
ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΑΡΧΕΙΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Μία συνταρακτική κλοπή στο άρχειο του Ντάλεμ. Οι μυστηριώδεις φάκελοι των διαφόρων κρατών. Τα μυστικά της ιδιωτικής ζωής των ξένων προσωπικοτήτων. Πώς έγιναν άφαντοι οι φάκελοι της 'Αγγλίας. Το σατανικό «κλόπερ» της 'Χ. 13,

ΔΩ και λίγες μέρες, ή ίσως και κανείς, έφημε- ρίδες δημοσί- εψαν μία συν- ταρακτική είδη- σι, την οποία τους είχαν τη- λεγραφήσει οι ανταποκρι- α- ί τους, στο Βε- ρολίνο. Τα «Μυστικά 'Αρχεία» της Γερμανίας είχαν λεηλατηθεί, κυρι- ολεκτικώς, από μία σπειρα επιαν- δύνων άπατεώνων, ή οποία κατώρ- θωσε να κλέψει πολλά έγγραφα, μεγάλης σημασίας. Αυτή ή κλοπή όμως έδωσε άφορμή να γραφούν ένα σωρό άρθρα και ν' αποκλυ- φθί ή τόπος, με τόν όποιο εργά- ζεται ή Μυστική 'Υπηρεσία της γερμανικής πρωτεύουσας. Μα ής σās άφηγηθούμε πρώτα αυτήν την τολμηρή κλοπή. Καθώς εξακριβώ- σε ή αστυνομία, οι κακοποιοί ερ- γάστηκαν με τόν άκόλουθο τρόπο: Είπε γνωστό ότι τα Μυστικά 'Αρ- χεία της Γερμανίας άσασχολούν έ- να τεράστιο μέγαρο του Ντάλεμ, πού απέχει δύο χιλιόμετρα, από τό Βερολίνο. Αυτό τό μέγαρο, έχει χτισθί ειδιώς, για νά περιλάβη όλους τούς δγκώδεις και πολύτιμους φακέλους των πληροφοριών, των διαφόρων κατασκόπων, τή διπλω- ματικά έγγραφα και κάθε τι πού ενδιαφέρει την Γερμανία. Ένας ύ- ψηλός τοίχος, μία πολυάριθμη φρου- ρά και τή τελειότητα τεχνικά μέ- σα άσφαλείας πού διαθέτει, τό κά- νουν νά είνε άπρόσβλητο από τούς λωποδύτες. Κι' έν τούτοις παρ' ό- λα αυτά τή μέτρα, οι κακοποιοί κατώρθωσαν νά άνεβούν με σχοι- νένιες σκάλες στόν τοίχο φερόντας στήλες άστυφυλάκων και νή κατε- βοήν στήν έσωτερική αΐλή. Έπειτα χάλασαν τή ήλεκτρική κινδούνια τού κινδύνου, έλκισαν τή δυνά- ρειά πού κινελοροούσε σ' όλα τή παράθυρα και τίς σιδερένιες πό- ρτες και τό όποιο μπορούσε νά σκο- τώσει μαζί δέκα άνθρώπους κι' έ- πείτα με τίς ίδιες σχοινένιες σκά- λες άνέβηκαν σ' ένα από τή πα- ράθυρα τού κτιρίου. Από εκεί πέρασαν από ένα τζάμι πού τό έκο- ψαν άδρόμια, μία σολίνα άσφυξι- ογόνων. Οι φύλακες πού φρουρού- σαν άγρυπνοι αυτά τή πολύτιμα άρ- χεία δέν άργησαν νά ξυλιθθούν και νά πεθάνουν από άσφυξία. Οι λω- ποδύτες άνενόηχτοι πειά φόρεσαν τίς ειδιές μάσκες κατά τόν άσφυ- ξιόγονόν, έκοψαν τή σείδερα τού παραθύρου και κατέβηκαν στήν αΐ- θουσα...

Ένα από τή ντυλαπία τού 'Αρχείου, μέσα στό όποιο υπάρχουν σφραγι- σμένες όλες ή συνθήκες, πού έχει συνάψει άνά τούς αιώνας ή Γερμανία. οι κακοποιοί είχαν εργασθί τόσο έ- μυστημονικά και με τόσες προφυλά- ξεις, ώστε δέν είχαν άφήσει κα- νένα ίχνος τους. Και ή 'Υπόθεσις των Μυστικών 'Αρχείων της Γερ- μανίας παρέμεινε σκοτεινή και μυστηριώδης χωρίς νά πάμν ν' άσα- σολή τούς άστυνομικούς, οι όποιοι πιστεύουν ότι δέν ν' άργήσουν νά τή διαφωτίσουν.

Μά τί είνε λοιπόν αυτά τή «Μυ- στικά 'Αρχεία ; Η πιδ σατανική κι' ή πιδ καταληκτική συλλογή σκανδάλων, διπλωματικών ύποθέ- σεων, συνθηκών, έγγραμμάτων και κατασχέρσεων. Όλες ή προσωπικά- τίτες της Εύρώπης και της 'Αμε- ρικής έχουν εκεί τό φάκελό τους. Κάθε τέτοιος φάκελος είνε μία λεπτομερής άφήγηση της ζωής έ- νός πολιτικού άνδρός, της δράσεώς του, των έρωτικών περιπετειών του

και της πιδ παραμικρής λεπτομέ- ρειας της ιδιωτικής ζωής του.

Τά «Μυστικά 'Αρχεία» ιδρύθη- καν τό 1410 από τήν τότε γερμανι- κή κυβέρνησι, ή οποία είχε άπο- φασίσει νά συγκεντρώσει όλα τ' ά- πόκρυφα έγγραφα των ύποθέσεων της χώρας καθώς και των άλλων κρατών της Εύρώπης και νά τή τακτοποιήσι, ώστε νά τή έχη πρό- χειρα σέ κάθε στιγμή. 'Οργάνωσε λοιπόν μία ειδική υπηρεσία με τούς καλύτερους μυστικούς πράκτορες της Γερμανίας, οι όποιοι πέντε ό- λόκληρα χρόνια άσασχολήθηκαν στήν τακτοποίησι αυτών των «Μυ- στικών 'Αρχείων». Όλα αυτά τή έγγραφα είχαν τοποθετηθί σ' ένα διαιμέρισμα των άνακτόρων, τό ό- ποιο φυλαγόταν νύχτα και μέρα από έμπιστους κι' άφασιωμένους στρατιώτες. Μά τή χρόνια περνού-

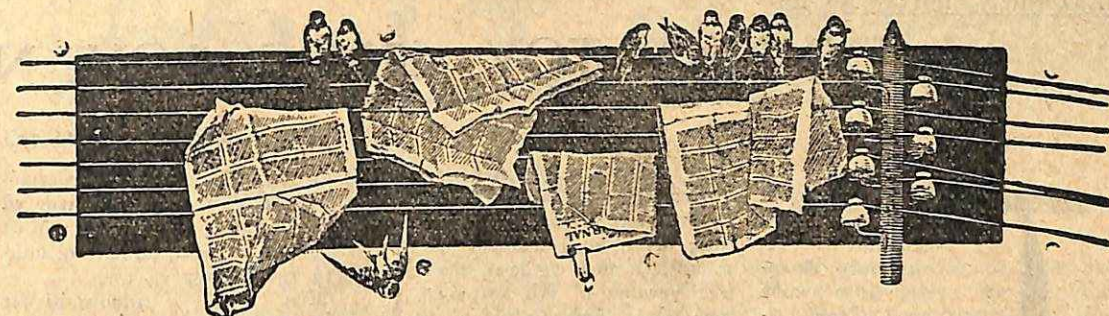
στό Ντάλεμ ένα ειδικό κτίριο, τό όποιο νά είνε άπρόσβλητο από τούς κακοποιοίς και τούς ξένους κατα- σκόπους.

Και πράγματι αυτά τή νέα «'Αρ- χεία της Μυστικής 'Υπηρεσίας» είνε σήμερα τόσο καλά όργανωμένα και με τόση προσοχή έχουν τακτο- ποιηθί τή διάφορα έγγραφα, ώ- στε σ' ένα λεπτό της ώρας μπορεί νά βρη κανείς ό,τι τού χρειάζεται. Αυτά τή «Μυστικά 'Αρχεία» διευθύ- νονται από πέντε άνώτερους διπλω- ματικούς υπαλλήλους τού Ράιχ, οι όποιοι, κατά τόν πόλεμο, είχαν ά- ποδειχθί ότι ήσαν οι «άσσοι» των μυστικών πρακτόρων και άσασχο- λούν διακόσιους άστυνομικούς, οι ό- ποιοι έχουν μορφωθί ειδιώς γι' αυ- τήν τήν υπηρεσία !

Τό μυστηριώδες κτίριο τού Ντά- λεμ είνε συγχρόνως κι' ένα σπου- δαίο μουσείο, στό όποιο φυλάγον- ται ιστορικά έγγραφα μεγάλης ση- μασίας, άμνηστών άξίας. Έκει μπο- ρεί νά δη κανείς όλην τήν ιστο- ρία της έξωτερικής πολιτικής της Γερμανίας από τού 1600 μέχρι ση- μερα. Μά αυτός δέν είνε ό λόγος πού ιδρύθησαν τή «Μυστικά 'Αρ- χεία». Η αΐτια ήταν ότι έπρεπε νά τακτοποιηθούν όλα τή έγγραφα της γερμανικής κατασκοπείας σ' ό- λες τίς χώρες τού κόσμου. Όλοι οι κατασκόποι της Μυστικής 'Υπη- ρείας από τήν άρχή της ιδρύσεως αυτού τού παραδόξου όργανισμού μέχρι σήμερα, εργάστηκαν υπεράν- θρωπα για τόν πλουτισμό του. 'Υ- πάρχουν άκεί πέρα έπιτελικόι χά- ρτες μεγάλου ενδιαφέροντος, σχέδια διαφόρων όργανωματικών έργων, αντίγραφα των έπιστημονικών έ- φημερέσεων, συνθηματικοί κώδικες, διάφορες μυστικές συμβάσεις ξέ- νων κρατών, καθώς κι' ή έρωτική έπιστολή πολλών μεγάλων προσο- πικότητων πού άπευθύνονταν σέ κόμησες και βαρωνέσες, ή όποιες όμως δέν ήσαν τίποτε άλλο από κατασκόποι.

Ένας τέτοιος φάκελος είνε ά- φιερωμένος στόν όνο Χένρυ Θόμ- φσον, τόν πρεσβευτή μιας μεγάλης ξένης δυνάμεως πού έδω και δέκα ένα ξενοδοχείο τού Μπάρντς από μιας άποδεικνύει ότι ό σερ Θόμψον νά σκοτωθί. Είχε πέσει θύμα μιας σατανικής φίλης του της 'Ελσας Τάουμπεργκ, της μυστηριώδους ηγεσίας με τήν όμορφιά της, ώ- στε έκείνος άνέπαυτος της, ώ- τού όλα τή μυστικά της χώρας του. Μία μέρα ό ξένος πρεσβευτής έλα- διαπραγματευθί τήν άγορά μιας έ- φημερέσεως ενός νέου άσφυξιόγονου άερίου, τού όποίου ή κατασκευή- κες ιδιότητες ήσαν πολύ μεγαλει- οτές από των γνωστών έργλημα- τικών άερίων.

Πράγματι, ό σερ Χένρυ Θόμ- ψον συναντήθηκε με τόν έφευρέτη,

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τό κρανίο τού Σέλλεϋ και ό λόρδος Βύρων. Πώς έγινε τό κάψιμο τού νεκρού τού μεγάλου ποιητού. Η...μετροφορσύνη τού Ντ' Αινουάντιο. Ο Βάγνερ και τή λιμπρέττα των ά- γνωστών. Η γενναιοδωρία τού Μεγάλου Πέτρου. Ο Έρως και ή ψήλεια τού Χάινε, κλπ.

Καθώς είνε γνωστόν, τό τέλος τού μεγάλου 'Αγγλου ποιητού Σέλ- λεϋ ήτο τραγικότατο. Ο με- γαλοφυής ποιητής πνίγηκε νεώτα- τος κοντά στό Βιαρρέτζιο της 'Ι- λίας.

Όταν πληροφορήθηκε τόν πνι- γμό τού όραίου και μεγαλοφυούς ναδέλφου του και συμπατριώτου του ό λόρδος Βύρων, έπευσε νά παρακαλέσθ τόν στενότερο φίλο τού Σέλλεϋ, τόν Τρελόνν, νά τού δώσθ τό κρανίο τού μεγάλου νε- κρού. Ο Τρελόνν όμως, έπειδή ή- ξερε ότι ό Βύρων είχε τήν μακα- ρία συνήθεια νά πίνη κρασί από ένα άνθρωπινο κρανίο, πού τό χρη- σιμοποιούσε ως κύπελλο και φοβού- μενος μήπως χρησιμοποιήσει για τόν ίδιο σκοπό και τό κρανίο τού Σέλλεϋ, άπέρριψε με άγανάκτησι τήν πρότασί του.

Έτσι άκέραιο τό σώμα τού Σέλ- λεϋ παρέδόθηκε στή φωτιά σύμφω- να με τήν τελευταία του έπιθυμία.

Νά πώς διηγείται ό Τρελόνν τό κάψιμο τού νεκρού τού Σέλλεϋ :

«...Η θερμότης τού ήλιου και της φωτιάς ήταν τόσο δυνατή, ώ- στε γύρω από τή φωτιά ή άποσ- σφαίρα έσπινθόριζε και φλογίζο- ταν. Τό σώμα έλκωνε διαρκώς κι' ύστερα από λίγο φάνηκε ή καρδιά έντελώς άκαλυπτή. Συγχρόνως τό μεταπωκό όστούν τού κρανίου, τι- νάχτηκε πρὸς τή έπάνω και, καθ- ώς τό πύσω μέρος τού κεφαλιού σπνριζόταν έπάνω στή σιδερένια σχάρα, φαινόταν τό σπάνιο έκείνο μυαλό νά δαήν και νά κολλάει. 'Από τή δαήν λίγα μόνα, τού σα- γονιού και τού κρανίου, δέν άποτε- φρώθηκαν. Μά έκείνο πού κατέλει- ξε όλος ήταν ότι ή καρδιά τού ποιητού έμεινε άπείραχτη έντελώς άπείραχτη !...»

Πρὸ είκοσιεπταετίας, ό μέγας κομμωτικός έκκεντρώος 'Ιταλός ποιητής Γαβριήλ Ντ' Αινουάντιο, πήγε σέ μία πόλιν της Λομβαρδίας. Οι κάτοικοι της πόλεως αυτής τόν ύποδέχθηκαν με τρελλό ένθουσα- σμό και στό τέλος πήραν τό θάρ- ρος νά τόν παρακαλέσουν νά τούς κάνη μία διάλεξι για τήν ιταλική φιλοσοφία.

Η διάλεξις αυτή έγινε τήν άλ- λη μέρα κι' ό καθόλου... έγκαϊνός ποιητής είπε, μεταξύν των άλλων.

—Η 'Ιταλία τρέις μόνο μεγά- λους ποιητές άνέδειξε μέχρι σημε- ρα. Ο Ένας άπ' αυτούς είνε ό Πε-

τράρχης, ό άλλος ό Καρδουτσι... Όσον άφορά τόν τρίτο, πρόσθεσε κάποις ντροπαλά, ή μετροφορσύνη μου ν' έμποδίζει νά πώ τό όνομά του !

Μετροφορσύνη, μία φορά !...

Όταν ό Βάγνερ έμεινε στό «Πα- λάσο Βεντραμίν», τό όραιοτερο ίσως μέγαρο της Βενετίας, τού έ- στειλε κάποις συμπατριώτης του ένα λιμπρέττο και μαζί μία έπιστο- λή, με τήν όποία τόν πληροφορού- σε, ότι τό λιμπρέττο του ήταν πολύ καλό κι' ότι θά έκανε άμάρτημα άν δέν τό μελοποιούσε.

Ας δοήμε, λοιπόν, τήν άπάντη- σι πού τού έστειλε ό Βάγνερ :

«Έλασθα τό ποιήμά σας, τό έδιάβασα και τό θρήκα καλό. Όχι όμως τόσο καλό, ώστε νά με κάνη νά έγκαταλείψω τήν

ματιζό του και τόν ρώτησε :

—Πώς σου φάνηκε τό βιβλίο πού σου έστειλα ;

—Υπέροχο, Μεγαλειότατε ! τού ά- ποκρίθηκε ό άξιωματικός, αλλά πε- ριμένο τήν συνέχισα.

Ο Μέγας Πέτρος έστειλε τήν ίδι μέρα στόν άξιωματικό του κι' άλλο ένα βιβλίο γεμάτο κι' αυτό με χαρτονομίσματα, αλλά συγχρόνως έφρόντισε νά γράψθ στήν τελευ- ταία σελίδα :

«Δεύτερος και τελευταί- ος τόμος...»

Μία μέρα ρώτησαν τόν περιφη- μο σφό της αρχαιότητας Θαλή τόν Μιλήσιο :

—Παύ διαφορά ύπάρχει μεταξύ ζωής και θανάτου, διδάσκαλε ;

—Καμία ! άποκρίθηκε έκείνος. Καί τή δύο είνε όμοια.

—Μά, άφού πιστεύεις σ' αυτό, γιατί δέν θέλεις νά πεθάνεις ; τόν ρώτησε τότε ένας από τούς μαθη- τές του.

—Γιατί και τό νά πεθάνω και τό νά έω είνε τό ίδιο κατά τήν γνώμη μου !

... Ο Χάινε άγαπούσε μ' όλη τήν δύναμη της φλογερής καρδιάς του «πών κάρν», κάψε όλόγυρά του στό τέλος κάρν κι' αυτή καθώς γράφει γι' αυτόν ό 'Αγγελος Βλά- γος... αλλά ήταν ζηλότυπος. Φο- δάται μίπως τού άπιστήση ή λα- τρευτή του Ματθίλδη ή «όραιοτε- ρη κόρη της Γαλλίας». Μία ιδέα της ζηλοτυπίας τού Χάινε μπορεί νά πάσθ κανείς διαβάζοντας τήν ά- κέλουλη έπιστολή, τήν όποία έγρα- ψε ό ποιητής από τή Γερμανία, στήν άγαπημένη του :

«Μένε πάντα στή φωλιά σου, άρσά σου περισσότεράκι, και μη φανείσαι στόν κόσμο, για νά πην καταλάβθ κανείς, τίς εί- σαι στό Παρίσι χωρίς έμένα !

... Κάποτε ό Μέγας Πέτρος, έπει- δι έδω κάποιον από τούς άξιωμα- τικούς του ύπερβολικά μεγαλόφω- το, άποφάσισε νά τόν πληροφορήσθ και νά τόν μελοποιήσθ τό ό- ποιο όμως, όπως και τή προη- γούμενα 2984, δέν θά μελοποι- ηθί ποτέ από έμένα.»

Κάποτε ό Μέγας Πέτρος, έπει- δι έδω κάποιον από τούς άξιωμα- τικούς του ύπερβολικά μεγαλόφω- το, άποφάσισε νά τόν πληροφορήσθ και νά τόν μελοποιήσθ τό ό- ποιο όμως, όπως και τή προη- γούμενα 2984, δέν θά μελοποι- ηθί ποτέ από έμένα.»

Κάποτε ό Μέγας Πέτρος, έπει- δι έδω κάποιον από τούς άξιωμα- τικούς του ύπερβολικά μεγαλόφω- το, άποφάσισε νά τόν πληροφορήσθ και νά τόν μελοποιήσθ τό ό- ποιο όμως, όπως και τή προη- γούμενα 2984, δέν θά μελοποι- ηθί ποτέ από έμένα.»

—Καλά κάνει και ζητάει τόσα, γιατί έξέρει ότι έχει ένα φίλο, ό ό- ποιός θέλει και μπορεί νά δινθ τό- σα πολλά !

... Ο Χάινε άγαπούσε μ' όλη τήν δύναμη της φλογερής καρδιάς του «πών κάρν», κάψε όλόγυρά του στό τέλος κάρν κι' αυτή καθώς γράφει γι' αυτόν ό 'Αγγελος Βλά- γος... αλλά ήταν ζηλότυπος. Φο- δάται μίπως τού άπιστήση ή λα- τρευτή του Ματθίλδη ή «όραιοτε- ρη κόρη της Γαλλίας». Μία ιδέα της ζηλοτυπίας τού Χάινε μπορεί νά πάσθ κανείς διαβάζοντας τήν ά- κέλουλη έπιστολή, τήν όποία έγρα- ψε ό ποιητής από τή Γερμανία, στήν άγαπημένη του :

«Μένε πάντα στή φωλιά σου, άρσά σου περισσότεράκι, και μη φανείσαι στόν κόσμο, για νά πην καταλάβθ κανείς, τίς εί- σαι στό Παρίσι χωρίς έμένα !

... Κάποτε ό Μέγας Πέτρος, έπει- δι έδω κάποιον από τούς άξιωμα- τικούς του ύπερβολικά μεγαλόφω- το, άποφάσισε νά τόν πληροφορήσθ και νά τόν μελοποιήσθ τό ό- ποιο όμως, όπως και τή προη- γούμενα 2984, δέν θά μελοποι- ηθί ποτέ από έμένα.»

ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΟΥΚΑΡ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΟ !...

Δυό φίλοι του βοήκα τον Μπόμπ καθιεμένο στην άκρη του πεζοδρομίου. Έξω άπ' τήν πόρτα τού σπιτιού του, σέ κακά χάλια : Με τόνα μάτι μαυρισμέ- νο και βαλγμένα τή δύο μπρο- στίνα δόντια του.

Οι φίλοι του τον πιάουν άπ' τή μπράτσα και τον βοηθούν νά σηκωθί.

—Έλα, Μπόμπ, τού λένε. Δέν έχεις τίποτα. Έλα νά σέ πάμε σπíti σου... στήν γυναικοδύλα σου. Θά σέ περιποιηθί άμέσως και θ' αναλάβω...

—Όχι ! Όχι, για τόν Θεό ! Όχι σπíti... Από κεί έρχομαι ! φωνάζει με τρόμο ό Μπόμπ.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως Ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός εί- δους και πάσης γλώσσης, κα- θώς και όλόκληρες βιβλιοθη- κες. Γράφεται : «Οικογένειαν», Λέκα 7, Αθήνας.

... Ο Χάινε άγαπούσε μ' όλη τήν δύναμη της φλογερής καρδιάς του «πών κάρν», κάψε όλόγυρά του στό τέλος κάρν κι' αυτή καθώς γράφει γι' αυτόν ό 'Αγγελος Βλά- γος... αλλά ήταν ζηλότυπος. Φο- δάται μίπως τού άπιστήση ή λα- τρευτή του Ματθίλδη ή «όραιοτε- ρη κόρη της Γαλλίας». Μία ιδέα της ζηλοτυπίας τού Χάινε μπορεί νά πάσθ κανείς διαβάζοντας τήν ά- κέλουλη έπιστολή, τήν όποία έγρα- ψε ό ποιητής από τή Γερμανία, στήν άγαπημένη του :

«Μένε πάντα στή φωλιά σου, άρσά σου περισσότεράκι, και μη φανείσαι στόν κόσμο, για νά πην καταλάβθ κανείς, τίς εί- σαι στό Παρίσι χωρίς έμένα !

... Κάποτε ό Μέγας Πέτρος, έπει- δι έδω κάποιον από τούς άξιωμα- τικούς του ύπερβολικά μεγαλόφω- το, άποφάσισε νά τόν πληροφορήσθ και νά τόν μελοποιήσθ τό ό- ποιο όμως, όπως και τή προη- γούμενα 2984, δέν θά μελοποι- ηθί ποτέ από έμένα.»

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΡΝΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ

Δεν μπορεί ν' άρνηθῃ κανείς πῶς ἡ ἔρμηνεία του εἶναι πρωτότυπες καὶ χαρακτηριστικές.

Ἀρραβωνιαστικὸς Ἀρραβῶν. — Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς εἶναι τὸ «Βασιλόπουλο» τοῦ παλαιούτου πῶς τὰράζει τὸν ἴστυ τῶν κοριτσιῶν. Εἶναι ἕνας ἰδιανικός νέος ὅλο προτεργίματα καὶ χωρίς κανένα ἐλάττωμα. Ὅταν ὁμοῦ γίνῃ σὺνυγος, ὅλα τὰ προτεργίματά του μεταμορφώνονται εἰς διὰ μαγείας σὲ ἀνυπόφορα ἐλαττώματα. Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶναι ὅτι ὁ δυστυχὴς δὲν ἀλλάζει διόλου: ἀπλῶς μόνο χάνει τὴν αἴγλη τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ... Κι' ὁ σὺνυγος, ὡς γνωστόν, εἶναι πάντα ἕνα τρομερὸ τέρας, πῶς ἀπᾶσι καὶ ἀπὸ τὸ τέρας τοῦ Ἀλφ - Νέξ. Ἀν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς εἶναι γνῶς τροπεύεται, εἶναι ἀξιολάρετος. Ὁ περιορισμένος ἀρραβωνιαστικὸς εἶναι ὁ Κασανόβας: ἀρραβωνιάστηκε 74 φορές καὶ δὲν παντρεύθηκε καμμιὰ. Ἀκούστε τώρα πῶς παρομοιάζουν οἱ Ἀμερικανοὶ τοὺς ἀρραβωνιαστικούς καὶ τ' ἀρραβωνιάσματα: «Οἱ ἀρραβωνιαστικοὶ εἶναι τὸ ἀντίθετο τοῦ μπουτλιαρισμένου κρασιῦ: Ὅσο πὺ πολὺ παλινῶνουν τόσο πὺ πολὺ... ξινίζουν». Ἡ ἀρραβωνιαστικὰ εἶναι ὅταν τὸ τῶμα σὶς δύο ἡ ὅρα τὴ νύχτα: Βιάζεται πάντα νὰ πᾶ σὶν... ἀποθήκη. (Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση ἡ ἀποθήκη εἶναι ὁ γάμος). «Τ' ἀρραβωνιάσματα εἶναι ὅταν ἕνας δρόμος πῶς τὸν περνοῦν μαζί οἱ ἀρραβωνιαστικοί: Ἐκεῖνὴ θέλει πάντα νὰ εἶναι ὁ δρόμος πολὺ, παραπολὺ μικρὸς. Ἐκεῖνος, τὸν θέλει ἀτελείωτος. Τὶ κομωδία!...

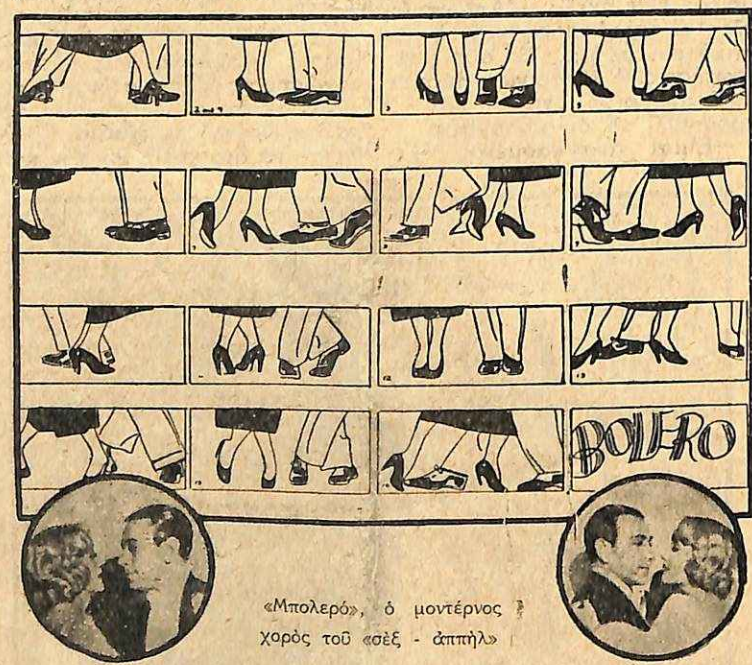
Γκάρμπο — (Γκρέττα). — Ἡ διασημότερη ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου σὶν ἐποχὴ μας. Ὁ σκηνοθέτης Ροῦμπερ Μαμαλιάν τὴν χαρακτηρίζει μὲ διὸ στίχους ἀπὸ τὴ «Θεία Κομωδία» τοῦ Δάντη: Dell arte Sua non fir cose create se non eterne ed Essa eterna (dura). («Ὅ,τι δημιουργεῖται εἶναι αἰώνιο, ὅπως θὰ ζήσει καὶ Ἐκεῖνὴ αἰώνια»). Ὁ Ἀμερικανὸς γλύπτης Μ. Μ. Φόργουσον ἐκτίμησε μὲ μέρη ἕνα ὑπέροχο ἄγαλμα τῆς Γκρέτας Γκάρμπο σὲ μὴ μοιραίας δρᾶσι καὶ παρακάλεσε κάποιον φίλον νὰ τοῦ δοθῇ ἕνα νῆμα γι' αὐτὸ τὸ ἔργο του. «Ἐγὼ θὰ ἔγραφα στὴ βάση τοῦ ἀγάλματος: Ἡ Μάρλεν Ντίτριχ, τοῦ ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ ποιητὴς φίλος του...»

Ἐνας ἀπονοδὸς ἐκθῶς τῆς Γκρέτας Γκάρμπο εἶπε: «Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο εἶναι μὴ ἡθοποιὸς ποὺ δὲν προσθέτει οὐτε ἀφαίρει τίποτα

ἀπὸ τὸν κινηματογράφο». Ἀντιθέτως ἕνας φανατικὸς θαυμαστής τῆς εἶπε: «Ἄν δὲν ὑπῆρχε ἡ Γκρέτα Γκάρμπο θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπινοήσουμε!»

Κι' ἕνας Ἀγγλὸς δημοσιογράφος, ὁ Μᾶξ Ρόττενμαν, ἔγραψε τὸ ἀκόλουθο... μικροσκοπικὸ ρομάντο μὲ τοὺς τίτλους τῶν ἔργων τῆς εἰρηστιάς τῶν μοιραίων γυναικῶν: «Μία φορὰ, ἦταν μὴ γυναικί, ὁμορφὴ σάν «Ἀγριο Ὀρχοειδὲς» ποὺ ἔγινε κατὰ τὸν πόλεμον μὴ «Μάτα - Χάρι», παραδόθηκε σὶν ἄσωτα καὶ πῆγε νὰ ζήσει σ' ἕνα «Γκράντ Ὀτέλ», ὅπου ἔλεγε σ' ὅλους: «ὅπως μεθύνει, ὡς τὴν μέρα ποὺ δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι ἦταν, οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ, ἡ «Βασίλισσα Χριστίνα».

Εὐχολία — Εὐχολία — Ὅποια δεσποινὶς σὰς δώσει ἕνα φίλ καὶ ἕνα ραντεβού, ὅστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα ἀπὸ τὴν γυναικί ποὺ κάνατε, θὰ σὰς τῇ πάντα: «Δὲν εἶμαι τόσο εὐχολή,

«Μπολερό», ὁ μοντέρνος χορὸς τοῦ «σὲξ - ἀπὴλ»

ὅσο φαίνομαι!»

Ὁ Λιονέλ Μπάρνορμ εἶπε, μὴ μέρα, γιὰ τίς εὐκόλες μοντέρνες γυναικίς: «Ἀκόμα καὶ ἡ μοντέρνα γυναικί διαρεῖται σὶς δύο συνηθισμένες κατηγορίες: τὴν εὐκόλη γυναικί καὶ τὴν δύσκολη. Ἡ δύσκολη γυναικί σὰς λέει διαρκῶς ὅτι ἔπ' ἕνα ὁλόκληρο μῆνα καὶ σὸ τέλος σὰς λέει τὸ ναί... Ἡ εὐκόλη δὲν σὰς λέει τίποτα, μὰ ὅστερα ἀπὸ δύο μέρες σὰς ρωτᾷ: «θὰ παντρευθῶμε, ἀγάπη μου;»

Εὐτυχία. — Δὲν πρέπει νὰ εἴμαστε ἀπιστοδοῦ, σάν ἐκεῖνον τὸν φιλόσοφον ποὺ λέει: «ἡ εὐτυχία διαρκεῖ ὅσο διαρκεῖ ἡ ἀστυαχία, ὅτι εἴμαστε εὐτυχισμένοι». Οἷτε πάντα τόσο αἰσιόδοξοι σάν ἐκεῖνον ποὺ τραγουδοῦσε ἀπὸ τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ ἐγὼ ἦταν εὐτυχισμένος καὶ εἶχε γεννηθῇ!

Θὰ μπορούσατε νὰ φαντασθῆτε, ὅτι καὶ ἡ «ἄσπας» τοῦ σπῆρ εἶναι καὶ φιλόσοφοι; Ὁ Κανόνα, παραδειγματὸς χάριν, λέει πάντα: «ἡ εὐ-

χία εἶναι ὅπως ἡ γυναικί τῶν ὀνειρών μας: τὴ ζητᾶμε πάντα, μὰ ποτὲ δὲν τὴν βρίσκουμε».

Ζήλεια. — Λέμε ζήλεια ἐκεῖνὴ τὴ μανία ποὺ ἔχουν οἱ ἄνδρες νὰ πιστεύουν ὅτι τοὺς ἀπατοῦν ἡ γυναικίς τους, ὅταν δὲν εἶναι ἀλήθεια. Τὴν ἴδια μανία, ἄλλωστε, ἔχουν καὶ ἡ γυναικίς.

Ὑπάρχουν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν πλέξει τὸ ἐγκώμιον τῆς ζήλειας. «Ἡ ζήλεια εἶναι τὸ ἀλάτι τοῦ ἔρωτος» (Πομπαντούρ). «Ἐγὼ ἀγαπῶ τοὺς ζηλειάρηδες» (Νιὸν ντὲ Λανζλό). «Δὲν εἶμαι ζηλειάρη, μὰ θὰ ἦθελα νὰ ἦμουν!» (Μεγάλη Αἰκατερίνη).

Ξέρτε ποῦς λαὸς εἶναι ὁ πῶς ζηλειάρης ἀπ' ὅλους; Κατὰ τὴ στατιστικὴ ἐνὸς Γάλλου δημοφίλου, εἶναι ὁ Ἰσπανικὸς. Κι' ἀλήθεια, ὁ Γάλλος δημοφίλος λέει ὅτι μόνον σὶν Καστίλλια, μέσα σ' ἕνα μῆνα ἔγιναν 78 δίκες, γιὰ «τραγωδίες ζήλειας».

Ὁ λιγώτερο ζηλειάρης λαὸς, ὡς

λῶντας: «Ξέρτε τί θὰ κάνει ἡ ντὲ Μοντεσιάν ὅταν θὰ πάη πειὰ ν' ἀρῇ σὶν βασιλέα; Ὁ ἀνοῖξῃ ἕνα καλτσάδικο!»

Εἶναι ἀρὰ γε γνωστὸ, ὅτι καὶ ἡ καλτσὴ ἔχουν τὴν συνθηματικὴ γλῶσσα τους. Ὅλες δηλαδὴ ἡ καλτσὴ ἔχουν... σημασία. Ἀκούστε τῆς:

Κάλτσες μὲ μπαζέττα: εἶμαι εὐτυχισμένη.

Κάλτσες βερικοκίαι: πόθος φίλου.

Κάλτσες μεταξωτές: κρυφὸς καὶ μυστὸς.

Κάλτσες κοντές:... ἂν μ' ἄφηνε ἡ μαμά μου...

Κάλτσες τετωμένες: σὲ περιμένω μ' ἀγωνία.

Κάλτσες ζωωμένες: Δὲν με μέλει...

Καὶ ὁ δὶ α. — Ὅταν γίνεται λόγος γιὰ ἔρωτα, γίνεται λόγος καὶ γιὰ τὴν καρδιά, γιὰ τὴν καρδιά μὴ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ἕνα σωρὸ ὁμοίαν πράγματα, ὅπως: «σοὺ ἔδωσα τὴν καρδιά μου», «ἡ καρδιά μου τρέφει γιὰ σένα», «μοὺ σπρίγεται ἡ καρδιά». Στὰ ἀσθηματικὰ μυστηριώδη οἱ συγγραφεῖς μιλοῦν γιὰ τὴν καρδιά σάν νὰ πρόκειται γιὰ κανένα λαστιχέριο τῆς: «... ἡ καρδιά του φούσκωσε ἀπὸ τὴν χαρὰ» — «Ἡ καρδιά του ράγιζε ἀπὸ τὸν πόνο» — «ἡ καρδιά του τινάχτηκε μέσα σὸ στήθος του» κ. λ. π.

Ὅταν βάψετε τὸ χερί σας σὶν τὴν καρδιά γιὰ νὰ συγκινήσετε ἕνα κορίτσι, μὴ ξεχνᾶτε ὅτι εἶναι πάντα ἀριστέρα.

Κόρτε — Κορτάρο. — «Κάνω κόρτε σὲ μὴ γυναικί — γράφει ὁ περίφημος Σταντῆλ — σημαίνει ὅτι χάνω τὸν καιρὸ μου μὲ τὸν καλύτερον τρόπο». Κι' ὁ Μορὶς Ντοναί, ὁ ἐπίσης διάσημος Γάλλος θεατρικὸς συγγραφεὺς λέει σ' ἕνα ἔργο του: «Μὴ γυναικί εἶναι εὐτυχισμένη, ὅταν ἔχει ἕνα καινούργιον φόρεμα, μὰ φίλη γιὰ νὰ τὴν κακολογή καὶ ἕνα ἄνδρα ποὺ τῆς κάνει κόρτε».

Τὸ κόρτε εἶναι τὸ ὀρεκτικὸ τοῦ ἔρωτος.

Μπολερό. — «Μοντέρνος» χορὸς. Ἡ τελευταία «κρεασιὸν» τοῦ Χάλλινγκτον. Τὸ «Μπολερό» εἶναι παλὸς χορὸς, μὰ ἔγινε πάλι τῆς μῦδας, χωρίς σὶν γοητεία καὶ σὸ ἀνατανίστητο «σὲξ - ἀπὴλ» τῆς Καρόλ Λομπάρντ, καθὼς καὶ σὶν περὶφημον δονζονασιμὸ τοῦ «ὡραίου» Τζῶρτζ Ράφλ, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους γόνιτες τῆς ὀδῆς.

Τὸ «Μπολερό» εἶναι ὁ χορὸς τοῦ πάθους, τῆς ἐρωτικῆς τρέλλας καὶ τῆς ἡδονῆς.

Εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν χορὸς τοῦ «σὲξ - ἀπὴλ».

ΤΖΟΡΤΖ ΚΕΝΝΕΤΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΜΕ ΤΙΣ ΠΑΝΤΟΥΦΛΕΣ ΤΟΥ!

Ἡ παιδικὴ ψυχὴ τοῦ Ναπολέοντος. Ἡ ἀγάπη του καὶ ἡ καλὸς τὴν πρὸς τοὺς ὑπηρετῆς. Ἐνας τρυφερὸς σύζυγος. Τὰ παιγνίδια τοῦ αὐτοκράτορος μὲ τὴν Ἰωσηφίνα καὶ τὰ πειράγματά του πρὸς τὴν ἰσχυρίαν τῶν τιμῶν. Τὶ ἔρωτες ὁ Ναπολέων. Ἡ γενναϊοδωρία του πρὸς τοὺς φίλους του. Οἱ λογαριασμοὶ τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ αὐστηρὸς ἐλεγχὸς τῶν ἐξόδων, κτλ.

Μέγας Ναπολέων δὲν θὰ ἦταν πραγματικὰ ἕνα μεγάλος ἄνθρωπος, ἂν δὲν ἦταν καὶ ἀφελὴς, ἂν δὲν εἶχε παιδικὴ σχεδὸν ψυχὴ. Εἶναι παρατηρημένο ὅτι οἱ οἱ διὰ μοι ἄνδρες, ὅποιοι καὶ ἂν ἦν ὁ κύκλος τῆς δράσεώς τους, ἵπτησαν σὶν ἰδιωτικὸν τους βίον ἀπλῶς, λιτοδίατοι, ἀφελεῖς. Καὶ προκειμένου γιὰ τὸν Ναπολέοντα, τὸν κατὰ πᾶν ἄνδρα ποὺ ἔχουν τὸν ἰδιωτικὸν βίον, πῶς ἔπρεπε ἐπὶ πολλὰ χρόνια ὁ παντοδύναμος κύριος τῆς Εὐρώπης, ἡ λεπτομέρεια τῆς ἰδιωτικῆς τοῦ ζωῆς, πῶς μὴ τὸν παρουσιάζουν ὅχι σάν ἕνα σκληρόκαρδο στρατιωτικὸ ἢ ἀνάγκητο πολιτικὸ, ἀλλὰ σάν ἕνα ταπεινὸ καὶ ἀγαθὸ οικογενειακό, παρέχουν ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον...

Ἀς παρακολουθήσουμε, λοιπόν, τὸν Μεγάλον Ναπολέοντα σὸ σπῆρ του, μὲ τῆς παντοφλῆς του καὶ τὸν σκούφο του, ἂς δοῦμε πῶς περνοῦσε τῆς ὥρας του, ὅταν δὲν ἦταν ἀπασχολημένος μὲ κρατικὰς ὑποθέσεις.

Μόλις ὁ Μέγας Ναπολέων τελείωνε τὴν ἐργασίαν του σὸ γραφεῖο του — καὶ εἶναι εὐκόλο νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὸ ὄγκον ἐργασίας θὰ εἶχε ὁ κατακτητὴς τῆς Εὐρώπης — σηκωνόταν ἀπὸ τὴν ἀπλὴ καρέκλα ποὺ τοῦ χρησιμοῦσε γιὰ πολυὺ χρόνια καὶ ἀρχίζε νὰ διασχίζῃ τ' ἀτελείωτα διαμερίσματα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Κερμαϊκού, γιὰ νὰ πᾶ νὰ δοθῇ τὴν ἡμέραν του, τὴν αὐτοκράτορος Ἰωσηφίνα, καὶ νὰ ἔξουραστὴ κοντὰ τῆς.

Ὁ Κορσικανὸς προχωροῦσε τραγουδώντας φάλσα διάφορα λαϊκὰ τραγουδιὰ... Ἀν συναντοῦσε κανένα ὑπηρετὴ ἢ θαλαμηπόλο σὶν διαδρόμους, δὲν περνοῦσε ἀπὸ μπροστὰ του μὲ ἀνέγκον ὕψος. Ἀπεναντίας, σταματοῦσε, τὸν χαιρετοῦσε εὐγενέστατα — ἀποκαλοῦσε ὅλους τοὺς ὑπηρετῆς του κυρίους... — καὶ τὸν ρωτοῦσε πῶς εἶναι σὶν ἡμέραν του! Ἡ καλὸς αὐτὴ δὲν ἦταν φανταστικὴ καὶ ἐπιπλαστική. Ὁ Ναπολέων εἶχε μάθει σὸ πατριάρχικον σπῆρ τοῦ πατρὸς του, σὶν Κορσικῇ, νὰ θεωρῇ τοὺς ὑπηρετῆς ὡς πιστοὺς συντρόφους, νὰ τοὺς ἀγαπᾷ, ὡς μέλη τῆς οἰκογενείας. Ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ θὰ προσελάμβανε ἕνα ἄνθρωπον σὶν ἰδιωτικῇ ἡμερᾷ του, ἔνδιεφετο γι' αὐτὸν σάν νὰ ἦταν συγγενὴς του. Κανεὶς δὲν μπορούσε ὅχι νὰ τὸν διακρίνῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς νὰ τοῦ κακομῆλῃ!

Πρέπει νὰ ἔχετε ἰντ' ὕψος σας, εἰπε κάποτε ὁ Ναπολέων σὶν Ντιρόν, τὸν ἀδελφόν του, ὅτι μπορεῖτε νὰ κάνετε, ὅσο θέλετε συστά.

Καταπληκτικὴ, ὁμοῦ, καὶ ἀντασθητικὴ ὑπῆρχε ἡ παιδικὴ ἀφελεία τοῦ ἔδειξε ὁ Ναπολέων μετὰ τὴν στέψη του ὡς αὐτοκράτορος τῆς Γαλλίας. Ἐκινε σάν τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰ του! Φώναζε, γελοῦσε, περνοῦσε, ἔτριβε τὰ χερί του... — Πῶς σοὺ φάνηκε ἡ τελετὴ; ρωτοῦσε τὴν Ἰωσηφίνα. Δὲν ἦ-

σεις καὶ παράτονα στοὺς διαφόρους τίτους ποὺ ἔχονται ἐδῶ μέσα. Σὰς ἀπαγορεύω, ὁμοῦ, νὰ μιλήσετε μὲ ἀπότομον ὕψος ἔστω καὶ σὶν τελευταίῳ ὑπηρετῇ. Αὐτὸ θὰ προσέβαλλε ἄνετα προσωπικῶς καὶ ὅχι ἐκεῖνον... Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ἔχουν ὀρίσμενοι ἄνθρωποι τὴν δύναμιν νὰ διακρίνουν τοὺς ὑπηρετῆς τους... Δὲν συλλογίζονται ὅτι εἶναι πιθανὸν νὰ μὴ μποροῦσαν αὐτοὶ νὰ δοῦν ἄλλοι δουλεία; ...

Καὶ ὅταν τύχαινε ν' ἀρροστήση κανέναν ὑπηρετῆς, ὁ Ναπολέων φρόντιζε νὰ ζητᾷ τακτικὰ νέα γιὰ τὴν κατάστασίν του...

Μὰς παρέσχε ὁμοῦ ἡ ἀγάπη τοῦ Ναπολέοντος πρὸς τὸ ὑπηρετικὸ καὶ ἐξῆλθε, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἐπρόκειτο νὰ πᾶ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἰδιωτικὴν τοῦ ζωῆς, πῶς μὴ τὸν παρουσιάζουν ὅχι σάν ἕνα σκληρόκαρδο στρατιωτικὸ ἢ ἀνάγκητο πολιτικὸ, ἀλλὰ σάν ἕνα ταπεινὸ καὶ ἀγαθὸ οικογενειακό, παρέχουν ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον...

Ἀπὸ τὴν στιγμή, ποὺ ὁ Ναπολέων ἔμπαινε σὸ δωμάτιόν τῆς Ἰωσηφίνας, λησιμονοῦσε τὸν αὐτοκράτορα γιὰ νὰ γίνῃ πρόθυμος καὶ περνοῦσε πρὸς τὴν ἀπλὴ καρέκλα ποὺ τοῦ χρησιμοῦσε γιὰ πολυὺ χρόνια καὶ ἀρχίζε νὰ διασχίζῃ τ' ἀτελείωτα διαμερίσματα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Κερμαϊκού, γιὰ νὰ πᾶ νὰ δοθῇ τὴν ἡμέραν του, τὴν αὐτοκράτορος Ἰωσηφίνα, καὶ νὰ ἔξουραστὴ κοντὰ τῆς.

Ὁ Κορσικανὸς προχωροῦσε τραγουδώντας φάλσα διάφορα λαϊκὰ τραγουδιὰ... Ἀν συναντοῦσε κανένα ὑπηρετὴ ἢ θαλαμηπόλο σὶν διαδρόμους, δὲν περνοῦσε ἀπὸ μπροστὰ του μὲ ἀνέγκον ὕψος. Ἀπεναντίας, σταματοῦσε, τὸν χαιρετοῦσε εὐγενέστατα — ἀποκαλοῦσε ὅλους τοὺς ὑπηρετῆς του κυρίους... — καὶ τὸν ρωτοῦσε πῶς εἶναι σὶν ἡμέραν του! Ἡ καλὸς αὐτὴ δὲν ἦταν φανταστικὴ καὶ ἐπιπλαστική. Ὁ Ναπολέων εἶχε μάθει σὸ πατριάρχικον σπῆρ τοῦ πατρὸς του, σὶν Κορσικῇ, νὰ θεωρῇ τοὺς ὑπηρετῆς ὡς πιστοὺς συντρόφους, νὰ τοὺς ἀγαπᾷ, ὡς μέλη τῆς οἰκογενείας. Ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ θὰ προσελάμβανε ἕνα ἄνθρωπον σὶν ἰδιωτικῇ ἡμερᾷ του, ἔνδιεφετο γι' αὐτὸν σάν νὰ ἦταν συγγενὴς του. Κανεὶς δὲν μπορούσε ὅχι νὰ τὸν διακρίνῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς νὰ τοῦ κακομῆλῃ!

Πρέπει νὰ ἔχετε ἰντ' ὕψος σας, εἰπε κάποτε ὁ Ναπολέων σὶν Ντιρόν, τὸν ἀδελφόν του, ὅτι μπορεῖτε νὰ κάνετε, ὅσο θέλετε συστά.

Καταπληκτικὴ, ὁμοῦ, καὶ ἀντασθητικὴ ὑπῆρχε ἡ παιδικὴ ἀφελεία τοῦ ἔδειξε ὁ Ναπολέων μετὰ τὴν στέψη του ὡς αὐτοκράτορος τῆς Γαλλίας. Ἐκινε σάν τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰ του! Φώναζε, γελοῦσε, περνοῦσε, ἔτριβε τὰ χερί του... — Πῶς σοὺ φάνηκε ἡ τελετὴ; ρωτοῦσε τὴν Ἰωσηφίνα. Δὲν ἦ-

σεις καὶ παράτονα στοὺς διαφόρους τίτους ποὺ ἔχονται ἐδῶ μέσα. Σὰς ἀπαγορεύω, ὁμοῦ, νὰ μιλήσετε μὲ ἀπότομον ὕψος ἔστω καὶ σὶν τελευταίῳ ὑπηρετῇ. Αὐτὸ θὰ προσέβαλλε ἄνετα προσωπικῶς καὶ ὅχι ἐκεῖνον... Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ἔχουν ὀρίσμενοι ἄνθρωποι τὴν δύναμιν νὰ διακρίνουν τοὺς ὑπηρετῆς τους... Δὲν συλλογίζονται ὅτι εἶναι πιθανὸν νὰ μὴ μποροῦσαν αὐτοὶ νὰ δοῦν ἄλλοι δουλεία; ...

Καὶ ὅταν τύχαινε ν' ἀρροστήση κανέναν ὑπηρετῆς, ὁ Ναπολέων φρόντιζε νὰ ζητᾷ τακτικὰ νέα γιὰ τὴν κατάστασίν του...

Μὰς παρέσχε ὁμοῦ ἡ ἀγάπη τοῦ Ναπολέοντος πρὸς τὸ ὑπηρετικὸ καὶ ἐξῆλθε, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἐπρόκειτο νὰ πᾶ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἰδιωτικὴν τοῦ ζωῆς, πῶς μὴ τὸν παρουσιάζουν ὅχι σάν ἕνα σκληρόκαρδο στρατιωτικὸ ἢ ἀνάγκητο πολιτικὸ, ἀλλὰ σάν ἕνα ταπεινὸ καὶ ἀγαθὸ οικογενειακό, παρέχουν ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον...

Ἀπὸ τὴν στιγμή, ποὺ ὁ Ναπολέων ἔμπαινε σὸ δωμάτιόν τῆς Ἰωσηφίνας, λησιμονοῦσε τὸν αὐτοκράτορα γιὰ νὰ γίνῃ πρόθυμος καὶ περνοῦσε πρὸς τὴν ἀπλὴ καρέκλα ποὺ τοῦ χρησιμοῦσε γιὰ πολυὺ χρόνια καὶ ἀρχίζε νὰ διασχίζῃ τ' ἀτελείωτα διαμερίσματα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Κερμαϊκού, γιὰ νὰ πᾶ νὰ δοθῇ τὴν ἡμέραν του, τὴν αὐτοκράτορος Ἰωσηφίνα, καὶ νὰ ἔξουραστὴ κοντὰ τῆς.

τὰν ὥρα; Εἶδες τί καλὰ φορέματα φοροῦσαν ἡ κυρίες; Ὅμοια, σὰς εἶπα πρὶν ἐνὸς ἔβδομα τὸ στέμμα σὸ κεφάλι μου;

Καὶ ὁ Ναπολέων ἐπανελάβε, ἐλθωνέμενος τὸν σοβαρὸ τόνον μὲ τὸν ὅποιον εἶχε μιλήσει σὶν καθεδρικὸν νῆον:

«Ὁ Θεὸς μοὺ ἔδωσε αὐτὸ τὸ στέμμα. Ἀλλοῖμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ τὸ ἀγγίξῃ!...»

Ὅλοι, ὅσοι γνώρισαν ἀπὸ κοντὰ τὸν Κορσικανὸν, ὁμολογοῦν τὴν μεγάλη καλὸς τῆς καρδιάς του, τὴν παιδικὴ ἀφελεία τῆς ψυχῆς του. Καὶ ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ Ναπολέοντος ὡς στρατηλάτου καὶ ὡς οικογενειακοῦ εἶναι τόσο καταπληκτικὴ, ὥστε ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικότερα γνωρίσματα τῆς μεγάλης αὐτῆς φυσιογνωμίας.

Μὰ ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε καὶ ἄλλα χαρακτηριστικά. Τὰ δὲν διόλου λαίμαργος. Τὰ συνηθισμένα του φαγητὰ ἦσαν: αὐγὰ τηγαντὰ, φασόλια σαλάτα, λίγο τυρὶ παμεζάνα καὶ δύο δάχτυλα νερομένο κρασί. Τὸ μενού αὐτὸ ἦταν ἐν χρήσει μόνον σὸ Παρίσι. Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐκστρατειῶν — καὶ ὁ Ναπολέων περᾶσε τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ζωῆς του σ' ἐκστρατείας — ἔτρωγε σούπα, χρέας βραστὸ καὶ λαχανικά, χωρίς κρασί καὶ φρούτα.

Ὁ Ναπολέων διέθετε μόνον ἕνα δωδεκά λεπτὰ ἔστω καὶ λίγα φράγκα! Εἶχε δώσει διαταγὴν σὶν ἀδελφῇ του νὰ τοῦ δύνῃ καθε μῆνα λεπτομερῆ λογαριασμὸν τῶν ἐξόδων τοῦ «σπιτιοῦ» — τῶν ἀνακτόρων δηλαδὴ... Καὶ καθε πρῶτῃ τοῦ μηνός, ὁ Μέγας Ναπολέων ἄφηνε τοὺς στρατιωτικὸς χάρτας καὶ τὰ κείμενα τῶν συνθηκῶν μὲ ἄλλα κατὰ καὶ ἔπρεπε σὶν μελέτῃ τῶν λογαριασμῶν, ζητώντας νὰ ἐξεκρίβωσῃ μὴπως ὁ μπακάλης ἢ ὁ ράφτης τὸν προσπαθοῦσαν νὰ τὸν πλῆξουν!...

Εἶχε δώσει διαταγὴν σὶν ἀδελφῇ του νὰ τοῦ δύνῃ καθε μῆνα λεπτομερῆ λογαριασμὸν τῶν ἐξόδων τοῦ «σπιτιοῦ» — τῶν ἀνακτόρων δηλαδὴ... Καὶ καθε πρῶτῃ τοῦ μηνός, ὁ Μέγας Ναπολέων ἄφηνε τοὺς στρατιωτικὸς χάρτας καὶ τὰ κείμενα τῶν συνθηκῶν μὲ ἄλλα κατὰ καὶ ἔπρεπε σὶν μελέτῃ τῶν λογαριασμῶν, ζητώντας νὰ ἐξεκρίβωσῃ μὴπως ὁ μπακάλης ἢ ὁ ράφτης τὸν προσπαθοῦσαν νὰ τὸν πλῆξουν!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ-ΤΟΥ ΦΕΚΙ

NAMEΣΑ στους ταπεινούς θανάτους του «Ελδοράδος», ενός αριστοκρατικού νικητή του κέντρου της Μοναρχίας, ένας κοντός και μελαγχολικός άνθρωπος με συνθηματικό μοτίβο, που είχε κινήσει από μέρες τώρα την προσοχή.

Ήταν πάντα μόνος, έχοντας τα μεσάνυχτα κι έφηνε τελευταίος. Το αριστερό του χέρι ήταν καμμένο κι άτροφο και γι' αυτό τα γρακούνια του κέντρου τον είχαν βγάλει Μούκιο Σκεβόλα, όπως τον παλιό ήρωα της Ρώμης. Ήταν ένας σκοτεινός και μυστηριώδης άνθρωπος. Έπανε διαρκώς, χόρευε δυο-τρεις φορές με καμιά μπαλαρίνα κι έπειτα ξαναγύριζε σιωπηλός στην θέση του.

Εγώ, εκείνο τον καιρό, ήμουν επιθεωρητής της κοσμικής αστυνομίας: ένας ντέκεντ δηλαδή, που γενόταν με φράκο στα κέντρα της Μοναρχίας, πασακίζοντας τους διεθνείς κακοποιούς.

Ο άνθρωπος αυτός, ο Μούκιος Σκεβόλας, με είχε σκανδαλίσει. Έκείνο μάλιστα που μου είχε κάνει μεγάλη εντύπωση ήταν τα χείλη του: πελώρια, παχειά, άποφουσιτικά, που τον έκαναν να μιλάει σαν γουρούνη, όταν τα τέντωνε να πηδή τη σαμπάνια του...

Τι μυστήριο έκρυβε αυτός ο παράξενος γλεντζές; Η περιέργειά μου είχε φτάσει στο κατακόρυφο! Ένα βράδυ, τέλος, το σκοτεινό αυτό αίνιγμα πήρε ξαφνικά μια τραγική λύση.

Εκείνο το βράδυ, είχε ξρθεί στο «Ελδοράδος» ένας νέος επαγγελματίας χορευτής. Μόλις τον είδε λοιπόν ο Μούκιος Σκεβόλας, πεσάχτηκε από την θέση του και χύμηξε να τον αρπάξει από τον λαιμό για να τον πνίξει, με ειδικούς πρόσδεσες ο «μαίτη» και τους χώρισε.

—Είσαι ένας άνθρωπος! φώναξε σαν λυσσασμένος ο Μούκιος Σκεβόλας, ενώ ο χορευτής άρπαξε από το χέρι την ντάμα του και την ώδηγησε στο βάθος του κέντρου.

—Πουάστε, κύριε! τον παρακάλεσε ο «κούκος». Μη κάνετε φασαρία εδώ μέσα!...

—Πολύ καλά! του απάντησε ο Μούκιος Σκεβόλας. Θα τον περιμένω έξω... τον παλιό άνθρωπο!...

Και βγήκε από το «Ελδοράδος». Τί θα συνέβαινε λοιπόν; Άνοιξα καλά τα μάτια μου και περίμενα να δω τη συνέχεια του καυγά στον δρόμο, έτοιμος πάντα να επέμβω στην κατάλληλη στιγμή.

Τα εξημερώματα ο χορευτής βγήκε από το κέντρο. Μά μάλιστα τον Μούκιο Σκεβόλα, στο πεζοδρόμιο, στάθηκε αναποφάσιτος.

—Κάθαρμα! του φώναξε τότε εκείνος. Έλα πιο κοντά αν σου

δαστάει!

—Άφησε τις ανοησίες, Πιέρ, θα σου εξηγήσω... ψιθύρισε δειλά ο χορευτής.

—Δεν θέλω να ακούσω τίποτα, παληοκλέφτη! του φώναξε, μ' ένα ουρλιασμα λύσας ο Μούκιος Σκεβόλας και ξαφνικά, τον έφτυσε στο πρόσωπο.

Ο χορευτής, με μια σπαρακτική κραυγή πόνου, έφερε το χέρι του στο αριστερό μάτι, σαν να ήθελε να το συγκρατήσει για να μη χυθεί. Έπειτα, τρίζοντας τα δόντια του, έκανε να δμηρήσει πάνω στον Μούκιο Σκεβόλα. Εκείνη τη στιγμή επενέβη και τον άρπαξε από το χέρι.

—Άφηστε με! ουρλιαξε ο χορευτής. Αυτός ο κακούργος μου έβγαλε το μάτι!...

—Μα πώς, με τί για τ' όνομα του Θεού; τον ρώτησα άπορρώντας.

—Με τ' σφαίρες του!

—Με ποιές σφαίρες του; Δεν τον είδα να βγάλει το πιστόλι του.

—Το πιστόλι του είναι το στόμα του: τα χείλη του!...

στέναξε ο χορευτής.

Δεν καταλάβαινα τίποτα. Μου έρχόταν να τρελλαθώ!

—Και τώρα είμαστε πάλι! σάρκασε ο Μούκιος Σκεβόλας κι έκανε να φύγει.

Μά δεν πρόφτασε. Μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά του και του πέρασα γρήγορα τις χειροπέδες.

Έπειτα τον ώδηγησα στο γειτονικό αστυνομικό τμήμα. Σ' αυτό το μεταξύ, ένα γρακούνι είχε μεταφέρει τον χορευτή, που ουρλιαξε από τους πόνους, στον Σταθμό των Πρώτων Βοηθειών. Η απόφαση του χειροδότη εκεί πέρα ήταν τραγική: ο χορευτής είχε χάσει το μάτι του, από κάποια παράξενη σφαίρα!

Ο δύστηνος, ύστερ' από μισή ώρα, ήρθε στο τμήμα, μ' έναν επάδευση στο πρόσωπο και κλαίγοντας με λυγμούς, μιάς άρηγήθηκε την ακόλουθη ιστορία κι έτσι μ' έδωσε τη λύση αυτού του σκοτεινού αίνιγματος:

Ο χορευτής λεγόταν Άντρέ Μπλάνσο κι είχε γνωρίσει, εδώ κι ένα χρόνο, στο Λονδίνο, τον Μούκιο Σκεβόλα, του οποίου το πραγματικό όνομα ήταν Πιέρ Ραβίνσκυ. Η γνωριμία τους είχε γίνει σ' ένα νυχτερινό κέντρο του Πικαντί λ λ ν, όπου ο Ραβίνσκυ, τότε μεσάνυχτα, παρουστάζεε ένα πρωτότυπο έργο και παράξενο «νούμερο». Είχε μαζύ του μια δαστάει!

μορφη Γερμανίδα, την Έλσα Κράμπ, μια πρώην χορεύτρια που του χρησιμοποιε ως στόχος. Ο Ραβίνσκυ ήταν τότε πασίγνωστος στο Λονδίνο ως «άνθρωπος - τουφέκι». Έκτελοσε δέ το «νούμερο» του ως εξής:

Τα μεσάνυχτα, παρουσιάζονταν στους θαμώνες του κέντρου, έκανε μια υπάλληλος κι ύστερα στεκόταν στη μέση της πίστας του χορού. Η όμορφη Έλσα, μ' ένα άστραφτερό φειδίσιο μαγιώ στεκόταν απέναντί του, σε απόσταση πέντε μέτρων και κρατούσε στο χέρι της ένα μικρό δίσκο από χρωματιστό τσιγαρόχαρτο: αυτός ήταν ο στόχος.

Ο Ραβίνσκυ τότε πετούσε από το στόμα του, σαν να «πυροβολούσε» μικρές χρωματιστές σφαίρες από μια παράξενη και σκληρή ύλη στα και τριπούσε πάντα, γλάθειτα, το κέντρο του στόχου. Τα πελώρια χείλη του έπαιρναν το σχήμα μιάς κанныς τουφεκιού και προκαλούσε σ' όλους τον θαυμασμό και την κατάντηξη με τη δύναμη της «εμπνευσμένης» και με τη μεγάλη επιδεξιότητά του.

Ο Άντρέ Μπλάνσο όμως ήταν χορευτής σ' εκείνο το κέντρο, Γνώρισε λοιπόν τον Άνθροπο - τουφέκι κι ένοιωσε μια τρυφερή συμπάθεια για την όμορφη Έλσα Κράμπ. Η σχέση τους κράτησαν τρεις δολιχικούς μήνες κι όπως ήταν φυσικό, αυτή η άμοιρα συμπάθεια δεν άργησε να μεταβληθεί σ' έναν φλογερό έρωτα. Ο Άντρέ κι η Έλσα κοιμόντουσαν όσο μπορούσαν από τον Ραβίνσκυ, μ' ένα βράδυ, είχαν ξεχάσει να κλειδώσουν την πόρτα του καμαρινού κι ο Ραβίνσκυ, μπαίνοντας τυχαίως μέσα τους είδε να φιλιούνται.

Μ' ένα ουρλιασμα θηρίου όρμησε πάνω στο χορευτή, έτοιμος να τον πνίξει με το μοναδικό χέρι του, που έσφιγγε σαν σιδερένια τανάλια, με το Μπλάνσο κατάρρωσε να λυρωθεί με τη βοήθεια της Έλσας, να του καταφέρει στο πρόσωπο μια δυνατή γροθιά που τον άφησε αναίσθητο και να φύγει με την όμορφη Γερμανίδα.

Ο Ραβίνσκυ από τότε άρχισε να ψάχνει για να βρή τους φργάδες και μια μέρα έμαθε, ότι είχαν καταβήγει στο Παρίσι. Παράτησε, λοιπόν το Λονδίνο και κατέβηκε στη Μοναρχία, με την ελπίδα, ότι θα συναντούν σε κάποιο τόν άσπονδο έχθρο του. Είχε καταστρώσει σχέδια την εκδικήσή του: θα

του έβγαζε το ένα μάτι και θα τον έστειλε πίσω στην άπιστη Έλσα μονόφθαλμο!

Κι όπως είδατε, είχε κατορθώσει να εκδικηθεί τον Μπλάνσο.

—Είμαι δέβαιος, ότι τώρα θα σε παρατήση κι' έσένα ή Γερμανίδα! του είπε, την ώρα που τον τραβούσαν για να τον κλείσουν στο κρατητήριο οι αστυφύλακες.

Και δεν γελάστηκε. Η Έλσα Κράμπ παράτησε γρήγορα τον μονόφθαλμο χορευτή κι' έρωτεύθηκε έναν άλλο.

ΜΟΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η αυτοκτονία είναι το φοικτότερο άμάρτημα, κατόπιν του οποίου δεν μπορεί κανείς να μετανοήσει, γιατί το έγκλημα κι' ο θάνατος επέρχονται ταυτοχρόνως.

Σίλλερ

Το παράδειγμα της κακίας είναι χειρότερο κι' απ' αυτήν την ίδια την πράξη.

Κικέρων

Κάθε κακία είναι πάντα γέννημα κακίας αδυναμίας.

Ρουσό

Ενώ ποταμοί αμάτων άπαιτούνται για να εξιλεωθούν τα σφάλματά μας, απέναντι των ανθρώπων, απέναντι του Θεού ένα δάκρυ μετανοίας είναι αρκετό.

Σατωμπεριάν

Αν ήξερα πώς ο σκούφος μου γυροφέρει, ότι σκέπτομαι, θα τον έριχνα στο τζάκι να καί!

Χός

Ποτέ δεν είμαστε τόσο δυστυχείς ή τόσο ευτυχείς, όσο νομίζουμε. Ο άνθρωπος πάντα βλέπει με μεγεθυτικό φακό και την ευτυχία του και την δυστυχία του.

Βολταίρος

Η ύστεροφημία μοιάζει με τον ορειό άνεμο που πνέει ύστερα από ένα ναυάγιο.

Βοναπαρτί

Εκείνος που έχει λίγα ελλοττώματα είναι τελειότερος από εκείνον που έχει μεγάλα προτερήματα.

Μούρερ

Λόγω πληθώρας ύλης, η συνέχεια του αναγνώσματος

ΕΝΑΣ ΈΛΛΗΝ ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΗΣ ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ.,

αναβάλλεται για το προσεχές.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» - «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Ένας μετά τον άλλον καταρθάνουν στα γραφεία μας οι τυχεροί του Μεγάλου Λαχείου «Μπουκέτου» — «Οικογενείας» και παραλαμβάνουν τα δώρα των, καθεύτοντες τα κερδίζοντα λαχεία των και επιδεικνύοντες την ταυτότητά των. Μέχρι της προίως της παρελθούσης Παρασκευής, 24 Αυγούστου, ημέρας που πέφτει το «Μουκέτο» προς έκταψιν στα παρτέλια μας, προσήλθον εις τα γραφεία μας και παρέλαβαν τα δώρα τους οι εξής τυχεροί:

Ο κ. Δ. Πεννηντάκης, δόδς Γραντίων 18 Ένταυθα, κάτοχος του αριθμού 28.317, κέρδισε ένα τάπητα αξίας 8.000 δραχμών, τον όποιον και παρέλαβεν. Ο κ. Παναγιώτης Ντοροβιάς, Χαλάνδριον, κάτοχος του αριθμού 33.269, κέρδισε ένα ύφασμα γυναικείο, αξίας 1.500 δραχμών, τον όποιον και παρέλαβεν. Η Ανίς Είρη η νη Κα 66 α δία, Κεφαλληνίας 40, κάτοχος του αριθμού 70.994, κέρδισε ένα γυναικείο καπέλλο, αξίας 1.000 δραχμών, τον όποιον κατ' εντολήν μας ανέλαβε να έτοιμάση ο επί της δόδς Κλειτίου 8 Οίκος Γυναικείων Πύλων Άδελφών Κοντούς-όγλου.

Κατά την 2αν κλήρωση του Δεκατενθημέρου Λαχείου μας, η όποία θα γίνει την 5ην Σεπτεμβρίου και όραν την μ. μ. εις τα Γραφεία μας, θα δοθούν ως δώρα τα εξής:

Ο 1ος αριθμός θα κερδίση δραχμής 500.

Ο 2ος αριθμός θα κερδίση 1 γυναικείο φέτρ του Καταστήματος Άδελφών Κοντούς-όγλου, αξίας δραχμών 200 ή ένα άνδρικών υποκάμισον της αυτής αξίας.

Ο 3ος αριθμός 25 ξυριστικές λάμες Radium, Και ο 4ος αριθμός μίαν σειράν Ήμερολογίων του «Μπουκέτου».

Επίσης οι αριθμοί οι λήγοντες στα δύο τελευταία ψηφία του 1ου αριθμού, θα κερδίζουν από ένα Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου», του έτους που θέλουν οι κερδίζοντες, ή ένα βιβλίον της Βιβλιοθήκης μας, του «Μπουκέτου», της αυτής αξίας με το Ήμερολόγιον.

Οι κερδίζοντες αριθμοί της 2ας κληρώσεως θα δημοσιευθούν στο φύλλο της 13 Σεπτεμβρίου ε. έ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ

Μερικοί Άμερικανοί πολίτες κατήγγειλαν ως άπαιεμένα, κάποιον υπνωτιστή, όνομαζόμενον Μπλανσάρ. Ο υπνωτιστής, μετά την άπαγγελία του κατηγορητηρίου και τις καταθέσεις των μαρτύρων, σηκώθηκε από το έδωλό του και έπε στον πρόεδρο του δικαστηρίου:

—Κύριε πρόεδρε, ένα μόνον μέσον υπάρχει να σας αποδείξω την αθωότητά μου... Να σας υπνωτίσω... Λέγεσθε;

—Πώς!... Εύχαριστώ, μάλιστα!... αποκρίθηκε ο πρόεδρος.

Ο υπνωτιστής ταράχτηκε, αλλά σε λίγο άρχισε να κινή τα χέρια του κατά τον γνωστό «υπνωτιστικό» τρόπο!

Ο δικαστής, ένας γέρος με κατάλευκα μαλλιά, έβγαλε τα ματογυάλια του και σιγά - σιγά άρχισε να γέρνει το κεφάλι του και τέλος, μέσα στη νεκρική ήσυχία του δικαστηρίου, προσοπίσθηκε πώς υπνωτίσθηκε. Ο υπνωτιστής γύρισε τότε φθαιμενικής πείας, και έδειξε στο κοινόν τον άπνωτισμένο δικαστή. Πριν όμως ξαναγυρίσει πίσω, σήμωσε το κεφάλι του ο πρόεδρος του δικαστηρίου, έβαλε τα γυαλιά του και με μια φωνή τόσο βροντερή, που σκέπαζε τα άνοητα θυρωρόδη γέλια του άκουσθηρίου, έπτε:

—Πολύ καλά, Μπλανσάρ. Και τώρα πήγαινε δώδεκα μήνες φυλάκη!

Ο δύστηνος υπνωτιστής, όταν άνοιξε την καταδίκη του, έμεινε σπένος όπως βοικώταν, κι' έπειτα από λίγες στιγμές έξοπασε σε άσάτητα, μα και άπαισία, φριχτά γέλια. Είχε τρελλαθί!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ Ο ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ

Για να κτισθί ο θρυλικός ναός της Αγίας Σοφίας, χρειάστηκαν 7 1/2 χρόνων προετοιμασίες σχεδίων και συγκεντρώσεως ύλικου, και 8 1/2 χρόνων έντατική εργασία κατόπιν, για την οικοδόμησι κι' αποπεράτωσή του.

Την ημέρα των εγκαινίων του ναού, τόσο ένθουσιάστηκε ο αωτοκράτορ Ιουστινιανός απ' τη μεγαλοπρέπεια του χριστιανικού αυτού άριστοεργήματος, ώστε διέταξε κι' έσφαξαν 1000 βώδια, 10.000 πρόβατα, 600 ελάφια, 1000 χοίρους, 10.000 κόττες, και 10.000 άλλα κατοικίδια πουλιά - χήνες, πάπιες κλπ. - και τ' ά μούρα δωρεάν στο λαό της Κωνσταντινουπόλεως, μαζί με 40.000 μεδμινους σ' του!...

Ο κ. Παναγιώτης Ντοροβιάς, εκ Χαλάνδριου, όστις κέρδισε ένα γυναικείον ύφασμα αξίας 1.500 δραχμών

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΡΕΚΛΑΜΑ

“ΜΙΑ ΓΡΟΘΙΑ ΣΤΟ ΜΑΤΙ”!...

Η εξωφρενικές ρεκλάμες του Νέου Κόσμου. Τι είναι η «γροθιά στο μάτι». Η θαρπενθεύσα χήρα Σμιθ. Η εκπληκτική ρεκλάμα των πιστολιών Πιμπάμ. Πώς ρεκλαμάρονται τα μαγιώ στο Νέο Κόσμο. Οι εξωφρενισμοί των εμπορικῶν καταστημάτων. Το ρεκόρ της πιο πρωτότυπης διαφημίσεως, κλπ. κλπ.

Ηνωμένες Πολιτείες, τα πιο ασπασμένα και τα πιο αφάνταστα ρεκόρ. Οι Αμερικανοί, για να ρεκλαμάρουν ένα είδος, ένα κατάστημα, μια επιχείρηση, δεν διστάζουν να καταφύγουν στις πιο εκπληκτικές εκκεντρικότητες, με μια αφέλεια και μια ελευθερία, που δεν την συναντάει κανείς στην Ευρώπη. Γι' αυτήν λοιπόν την «αποτέλεσμα» ρεκλάμα, τη ρεκλάμα που χαλάει κόσμο και προκαλεί πάταγο, οι «γροθιές» έχουν μια πολύ χαρακτηριστική έκφραση. Την λένε: «Μια γροθιά στο μάτι»!...

Και τώρα, για να δῆτε αν αυτές οι ρεκλάμες είναι ή όχι πραγματικές γροθιές στα μάτια του κόσμου, θ' αναφέρουμε διάφορα παραδείγματα, παρμένα από την καθημερινή ζωή του Νέου Κόσμου.

Εδώ και λίγο καιρό, οι διαβάτες της 47ης οδού της Νέας Υόρκης, είδαν να προχωρή μια κηδεία, με μια μουσική μπάντα επί κεφαλής. Αυτό το θέαμα βέβαια δεν παρουσίαζε τίποτε το εξαιρετικό. Ήταν κοινό. Το περίεργο όμως ήταν ότι πίσω από την νεκροφόρα προχωρούσε ένα άνοιχτο αυτοκίνητο, μέσα στο οποίο καθόταν μια πολύ όμορφη κυρία, βουτηγμένη σε βαρύ πένθος. Η δυστυχισμένη γυναίκα έκλαιγε και χτυπούσε από τη λύπη της, που ράγιζε την καρδιά και του πιο σκληροκαρδου διαβάτη. «Απειρο λοιπόν πλήθος κόσμου συγκεντρώθηκε γύρω από το άνοιχτο αυτοκίνητο της «παρηγορητικής» και παρακολούθησε με συμπόνια αυτή την συγκινητική σκηνή. Ή μάλλον τότε έξελεσε ένα εντυπωσιακό φινάλε κ' η πένητη ποιητή της κηδείας σταμάτησε. Κι' άμέσως πάνω από τη νεκροφόρα τετιώθηκε μια πελώρια μαύρη ρεκλάμα, που έγραφε με μεγάλα άσπρα γράμματα:

«Η κυρία Σμιθ κλαίει μ' απόγνωση τον άνδρα της, που πέθανε. Μά η καρδιά της θα ήταν πιο ανάλαφρη, αν ο σύζυγός της είχε συλλογισθεί ν' ασφαλίσει τη ζωή του στην Ασφαλιστική Έταιρεία «Η Ζωή»!...».

Βλέπετε; Αυτό είναι μια γροθιά στο μάτι!...

Η ιδέα της κηδείας, ωστόσο, δεν είναι και τόσο πρωτότυπη, γιατί εφαρμόζεται συχνά στις Ηνωμένες Πολιτείες από τους ανεκδιήγητους μπρεσσάρους της ρεκλάμας.

Τόν περασμένο μήνα, παραδείγματος χάριν, οι αναρίθμητοι πελάτες ενός μεγάλου εμπορικού καταστήματος της Ουάσιγκτον είδαν ξαφνικά δυο νοσηρόμους του στα-

θμού των Πρώτων Βοηθειών, να κατεβάζουν από τη μεγάλη σκάλα ένα φορτίο. Πάνω στο φορτίο ήταν ξαπλωμένη μια όμορφη νέα, με χρυσά μαλλιά κ' αγαλματώδες σώμα, λιτόθυμη. Ο κόσμος έτρεξε, φυσικά, γύρω από το φορτίο, για να ιδεί την λιτόθυμη νέα και να μάθει τί είχε συμβεί. Όταν λοιπόν άρχισε πεία να γίνεται ένας τρομακτικός συνωστισμός, ένας υπάλληλος του καταστήματος ανέβηκε πάνω σε μια καρέκλα, χτύπησε δυο τρεις φορές τα χέρια του, για να προσελκύσει την προσοχή του κόσμου, έχει σημειώσει στην εποχή μας, στις

«Κυρίες και κύριοι! Αυτή η πελάτισσά μας λιποθύμησε, μόλις είδε πόσο φτηνά πουλάει τα πανιά στο δεύτερο πάτωμα. Τρέξτε διες και δλοι ν' αγοράσετε, πριν εξαντληθούν!...»

«Άλλη «γροθιά στο μάτι»...»

«Ένα άλλο τέχνασμα, φυσικά! Αμερικάνικο, είναι και το ακόλουθο. Από τη γωνιά ενός δρόμου ξε-

προβάλλει ένας άνθρωπος, που τρέχει σαν τρελλός. Από πίσω τον κυνηγάει με λύσσα ένας πόλισμαν. Ο κόσμος φυσικά στέκεται κατάληκτος και παρακολουθεί αυτή τη δραματική σκηνή. Στη μέση του δρόμου, ο καταδιωκόμενος αλλάζει τακτική και τρέχει προς το απέναντι πεζοδρόμιο. Μά δεν προφταίνει να φτάσει ως εκεί πέρα. Ο πόλισμαν βγάζει το πιστόλι του και τον ξαπλώνει νεκρό πάνω στην ασφάλτο. Ο ξαφνικός πυροβολισμός έχει τρομοκρατήσει όλο τον κόσμο και τον έχει καρφώσει στη θέση του. Ο πόλισμαν τότε, με μια θεατρική χειρονομία, σηκώνει ψηλά το πιστόλι του, για να το δουν δλοι, και φωνάζει:

«Ευτέλους, τον σκότωσα! Μά μονάχα όταν τον πυροβόλησα μ' ένα πιστόλι μάγκας Πιμπάμ!...»

Αυτή τη στιγμή ο σκοτωμένος» σηκώνει το κεφάλι του και φωνάζει κ' αυτός δυνατά:

«Αχ! Αν δεν είχες ένα πιστόλι Πιμπάμ, δεν θα με σκότωνες!...»

Ο κόσμος βέβαια, αρχίζει να μουρμουρίζει, πειραγμένος από την εκροσίδια, μα τί μπορεί να κάνει πεία; Έφαγε κά- λας τη «γροθιά στο μάτι». Και, μα την αλήθεια, πολύ δύσκολα ξεχνάει πεία

τα πιστόλια Πιμπάμ!... Αυτή η ρεκλάμα στην Ευρώπη θα πήγαινε βέβαια χαμένη, μα στην Αμερική έχει το σκοπό της. Έχει πέρα, όπως είναι γνωστόν, οι «γκάγκστερς» απειλούν κάθε τόσο την ζωή του κόσμου, κ' έτσι ο Αμερικανός πολίτης είναι υποχρεωμένος σε πολλές περιπτώσεις να υπερασπίζεται τον εαυτό του.

Μια άλλη τώρα ρεκλάμα, έντυπωσική όσο δεν μπορείτε να φαντασθείτε, που γίνεται στους μεγάλους χορούς ή στα μεγάλα νυχτερινά κέντρα, είναι και η εξής:

Μια όμορφη κυρία, με μια υπέροχη κομψή τουαλέττα, κάνει την εισαγωγή σ' ένα μεγάλο νυχτερινό κέντρο, γεμάτο από εθνικό κόσμο. Όλων η ματιάς γυρίζει προς το μέλος της: Είναι μια σαγηνευτική καλλονή!...

Η όμορφη κυρία κάθεται σ' ένα τραπέζι και παραγγέλλει μια μπιρίτσια σαμπάνια. Πίνει δυο-τρία ποτήρια, χορεύει με διαφόρους κα-

μειώθη εδώ και πενήντα χρόνια και μέχρι σήμερα δεν κατεργρήθη ακόμη από κανένα άλλο βιομήχανο κ' έμπορο. Έπειτα συντρέχουν και πολλοί άλλοι λόγοι, που το κάνουν ακατόρθωτο στην εποχή μας:

Πρώτ' απ' όλα χρειάζεται ένας εγκληματίας, καταδικασμένος σε θάνατο, κ' ένας απαγορισμός μαρτυρά στον κόσμο, όπως γινόταν εδώ και πενήντα χρόνια, πριν εισαχθεί η ηλεκτρική καρέκλα, στις Βόρειες Πολιτείες της Αμερικής.

Πρό πενήντα χρονών, λοιπόν, στο Κάνσας - Σιτυ, καταδικάστηκε σε θάνατο ο εγκληματίας Βάντερ. Πριν όμως κρεμασθεί, ρωτήθηκε, όπως είναι η συνήθεια, αν είχε να διατιπώσει καμιά επιθυμία. Ο Βάντερ τότε έγραψε ένα γράμμα και το έστειλε επείγοντως στη διεύθυνσή του. Ύστερ' από λίγη ώρα, παρουσιάστηκε στο κελί ένας αξιωματικός κύριος, κ' έναν δερματέντο χαρτοφύλακα κάτω από την αμασάλη. Μίλησε λοιπόν ιδιαίτε- ρως με τον Βάντερ κ' όταν έφυγε, ο μελλοθάνατος ήταν χαρούμενος.

«Εξασφάλισα τους δικούς μου! Έλεγε κάθε τόσο, κ' έτριβε τα χέρια του από την ευχαρίστηση. Τό πρώτ', όταν ανέθηκε στο ι- κριώμα, ο δήμιος του πέρασε το σχοινί στο λαιμό κ' ύστερα τον ρώτησε:

—Ποιά είναι η τελευταία επιθυμία σου;

—Νά πω κάτι στον κόσμο..., του απάντησε ο Βάντερ.

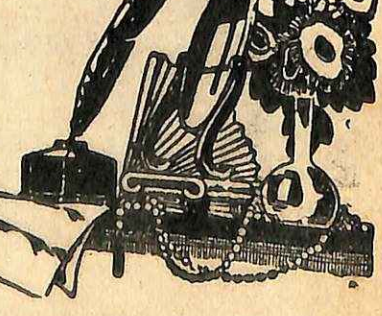
Και σηκώνοντας τα χέρια ψηλά, φώναξε στο πλήθος, που είχε συγκεντρωθεί για να παρακολουθήσει την εκτέλεσή του:

—Κυρίες και κύριοι, πριν πάω στον άλλο κόσμο, θέλω να σας πω ότι η σοκολάτα Τρόμπμαν είναι η καλύτερη σοκολάτα του κόσμου!...

«Ε, τί λέτε τώρα; Με μια τέτοια «γροθιά στο μάτι» σωρίζεται κανείς καταγής ενόκ - άουτ»!...

ΖΑΝ ΛΑΣΣΕΡ

Τό ρεκόρ όμως του εξωφρενισμού και της πρωτότυπης ρεκλάμας το έχει δίχως άλλο ένας Αμερικανός βιομήχανος, ο μίστερ Πέτερ Τρόμπμαν. Τό ρεκόρ αυτό έση-

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τά καλλυντικά, ή μέδα, τὸ σπῆτι, ή κουζίνα, κλπ.)

αποτελέσει ὅλη ἓνα μῦμα.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

«Ένα δωμάτιο, στο οποίο περνάμε το μισό διάστημα της ζωής μας, είναι η κρεβατοκάμαρα. Κι' όμως, δση προσοχή δίνουμε στο σαλόνι και στα άλλα δωμάτια της υποδοχής, τόσο παραμελούμε τις κρεβατοκάμαρές μας.

Μια κρεβατοκάμαρα, για ν' αναπαύεται με τους δρους της υγιεινής, πρέπει να είναι το πιο εύα- ρο και το πιο εύχωρο δωμάτιο του σπιτιού. Έπιπλα χρειάζονται ελάχιστα. Πρέπει να καθαρίζονται και να ξεσκονίζονται εύκολα. Αποφεύ- γετε τα ταπεινα, αδιάφορα έπιπλα.

Αν δεν υπάρχει λοιπόν και πρέ- πει να πλένεσθε μέσα στην κρεβ- ατοκάμαρα, τότε στρώνετε στο πά- ναμα μπρος στον νυκτερά ένα φαρδύ μπουσμά και σκεπάζετε τον τοίχο επίσης μ' ένα μπουσμά ή μ' ένα ύφασμα αδιάβροχο. Ώστόσο, είναι προτιμότερο να μην πλένεται εύκολα. Για την κρεβατοκάμαρα γιατί τα καθήκοντα πλυσίματα δη- μουνογούν μια διαρκή έγρυσία.

Τα χαλιά της κρεβατοκάμαρας δεν πρέπει να είναι καρφωμένα, ού- τε πολύ μεγάλα για να βγαίνουν δύσκολα. Για την κρεβατοκάμαρα αρκεί ένα μικρό χαλάκι μπρος στο κρεβάτι κ' άλλο ένα μπρος στην τουαλέττα.

Οι μπρεντέρες, κατά προτίμηση, πρέπει να γίνονται από λεπτό βαμ- βακερό ύφασμα ή κρετόν ή λινόμει- τας. Οι βαρείς μπρεντέρες από βελ- λούδο ή δαμάσκηνο, πρέπει να ξε- στρακασθούν από την κρεβατοκά- μαρα. Γενικά η κυριότερη φροντίς κάθε νοικοκυράς είναι όχι πώς να έ- χη μια κρεβατοκάμαρα βολική ή κα όμοια, αλλά κυρίως μια κρεβ- ατοκάμαρα υγιεινή.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥζίΝΑ ΣΑΣ
ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΣΑΛΤΣΑ

Μια πολύ ωραία σάλτσα, με την οποία μπορείτε να γαρνίσετε θαν- μάσια ένα βραστό κοτόπουλο ή κρέ- ας βραστό, ή πατάτες, ή ρύζι βρα- στο, είναι η εξής:

Βάζετε μια κουταλιά βούτυρο στην κατσαρόλα. Μόλις λυώσει, προσθέτετε τρεις κουταλιές αλεύρι. Ανακατεύετε καλά, χωρίς ν' αφή- σετε να κοκκινίσει. Σιγά - σιγά και γυρίζοντας διαρκώς, ρίχνετε τρία ποτήρια ζουμί. Όταν αρχίζει να φουσκώνει, τραβάτε την σάλτσα από τη φωτιά και ρίχνετε μέσα ένα μικρό μάζσο σέλινο, μαϊντανό και λίγα κορόττα φιλοκομμένα. Κατό- πιν βγάζετε το σέλινο, κάνετε ένα αγγούλινο με δυο ή τρία αυγά και πολύ λίγο λεμόνι και δένετε την σάλτσα σε πολύ αδύνατη φωτιά.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ο κ. Γεώργιος Εδθ. Εδθου και η δεσποινίς Μαρία Μ. Λαθι ήρραβωνίσθησαν. Εύχόμεθα ταχέ- αν στέψιν.

Η ΜΟΔΑ
ΩΡΑ που αρχί- σαν ή πρώτες τες δροσιές, έ- νε καιρός να συλλογιστούμε για κανένα έ- λαφρό κάλυμ- μα, που να το ρίχνουμε πάνω από τα άραχνο- ύφανα καλο- καιρινά φορέ- ματά μας, τα βράδια ή τ' απογεύ- ματα, που κάνει σχετική ψύρα.

Τα καλοκαιρινά πανωφόρια δεν φορέθηκαν φέτος τόσο πολύ. Μεγα- λύτερη πέραση είχαν ή ζακέτες και μάλιστα ή ζακέτες τριανά - κόρη, που μπορούσαν φαιάριτα να χρησιμοποιηθούν και ως παλτοудάκια. Άλ- λά και ή κάπ και ή κοντές ζακετού- λες φορέθηκαν πολύ και αν τὸ βε- στιάριό σας δεν είναι συμπληρωμένο, θα σ' ας συνιστούσα να ετοιμάσετε για τις δροσερές βραδιές του Σε- πτεμβρίου και του Οκτωβρίου μια ζακετούλα, που να μπορείτε να την βάσετε μ' όλα σας τα φορέματα.

Η ζακέτα αυτή πρέπει να είναι έντελως σκέτη, έντελως ίσια και με πολύ λίγο σαντρέ στη μέση, χωρίς γιανιά, κατά προτίμηση, με ορθό- αρκεία μεγάλα, με τσέπες ή χωρίς τσέπες, με μανίκια κολλητά ή ρα- γιλάνα.

Για την εποχή και με τα βαμβα- κερά σας φορέματα, πολύ πρακτι- κές είναι ή ζακετούλες από τισού έ- πόν. Θα τις διαλέξετε μονόχρω- μες, Σκωτσέζικες ή ριγώτες. Τις Σκωτσέζικες θα τις διαλέξετε με φόντο μπλε ή γκρι και με πολύ φι- να χρωματιστή ρίγα. Τις ριγώτες θα τις διαλέξετε από ύφασμα με ο- χι πολύ φαρδιές ρίγες, σ' έτι χρώ- ματα σ' άρεσουν. Πάντως όμως να φροντίσετε να είναι ένα χρώμα που να ταιριάζει με τα φορέματά σας ή τουλάχιστον μ' εκείνα που φορεί- τε συχνότερα. Με τα άσπρα και τα μπλε φορέματα πηγαινούν όλα τα χρώματα.

Αν την θέλετε την ζακέτα σας πιο λουσάτη, θα την κάνετε από μαροκαίν λευκό ή από λεπτό κου- κουλάκι ή από κορπ μαλλιμέτα- ξο. Θα την προτιμήσετε άσπρη, δεν θα της βάλετε δε ούτε τσέπες, ού- τε ζώνη. Μια τέτοια ζακέτα φοριέ- ται φαιάριτα με οποιοδήποτε με- ταξωτό φόρεμα και σχηματίζει ένα θαυμάσιο απογευματινό άνδραμύ, αν φορεθεί με μαύρη μαλλιμέταξη μπλούζα ή ένα άσπρο ζαμπό ή μια έσαρπ άσπρομυση.

Άλλος, αν εσθε πιο πρακτικές και συλλογισθε και τον χειμώνα που έρχεται, την ζακετούλα σας θα την κάνετε μάλλινη. Η δεσποινίς και ή νεαρές κυρίες θα την κάνουν από έλαφρύ μάλλινο, σ' έρωμα λευκό ή σ' ένα ζοηρό χρώμα: κίτρινο, πράσινο, μπλε μαρέν. Θα της βά- λουν τσέπες κολλητές και, προς το παρόν, θα την φορούν χωρίς ζώνη. Άργότερα θ' αγοράσουν μια διαοί- χρομυ φούστα από μάλλινο ύφασμα κ' έτσι θα έχουν ένα θαυμάσιο φθι- νατορινό ταγιεράκι.

Η λιγότερο νεαρές κυρίες θα

προτιμήσουν ένα έλαφρό μάλλινο ύφασμα, μπλε ή γκρι ή Σκωτσέζι- κο. Αυτές τις ζακετούλες άργότερα τις συμπληρώνετε με μια φαιάια φούστα. Θα την πάρετε μονόχρω- μη και θα διαλέξετε μια μπλούζα στο χρώμα της Σκωτσέζικης ρίγας. Αν πάλι έχετε κανένα Σκωτσέζικο φόρεμα από την περασμένη άνοιξη, θα προτιμήσετε να πάρετε μια ζα- κέτα στο χρώμα του φόντου του φο- ρεμάτος και άργότερα θα την συν- δνάσετε μαζί.

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ
ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Από τὸ Παρίσι πληροφορούμεθα πώς: ... Συνηθίζονται πολύ ή βαρείες γαρνιτούρες στα καπέλλα: Πουλι- δόκληρα, κονκάρδες, μπουκέτα από τριαντάφυλλα, τούφες από φτε- ρά, κλπ.

Τα νέα καπέλλα είναι σ' σχή- μα μεγάλου ρελεβέ, είτε μπρος, είτε στο πλάι, είτε γύρω - γύρω. Τα πολύ μικρά καπέλλα ελάχιστα θα φορεθούν φέτος.

Με τα σκούρα φορέματα συ- νηθίζονται γάντια άνοιχτού χρώμα- τος, σ' έ σχήμα μουςκεταίρ. Ανιθέ- τως με τα άνοιχτόχρωμα φορέμα- τα συνηθίζονται σκούρα γάντια.

Τὸ καινούριο χτένισμα μ' ας θυμίζει την εποχή των γιαγιάδων μας. Τα μαλλιά σχηματίζουν έμπρο- σάφελιες, πολύ σγουρές, που σκε- πάζουν σχεδόν τα μάτια. Πίσω τα μαλλιά σχηματίζουν μπουκλάκια ή ένα μικρό κότσο άρκετά ψηλά. Τα αυτιά μένουν ξεσκεπαστα.

Στα βραδινά φορέματα συνη- θίζεται πολύ τὸ τετράγωνο ντεκολ- τέ. Γύρω - γύρω τὸ ντεκολτέ έχει

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

«Ες φαιάριτα σχέδια για καλοκαιρινές μπλού- ζες, καπλάλλες νά φο- ρέσθην με προνιά τα- ρέδων ή με μεταξέες για σούστες γι' άπογεύμα- τας. Γίνονται από λινό ή με- ταξωτό ύφασμα, άναλό- γως της χρησιμοποίη- σέως τους.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

Ο Βίκτωρ Καλουσέ κι' η γυναίκα του, γυρίζαν με το τελευταίο τραμ απ' το Παρίσι, όπου είχαν πάει να περάσουν τη βραδιά τους στον κινηματογράφο.

Ο Καλουσέ δεν είχε καθόλου κέφι. Αυτό, θά πητε, ήτανε πολύ σωστό, γιατί, πάντοτε κάτι σαν τύφινο παρακολούθει και την πιο άθωα διασκεδάσιμάς. Συλλογιζότανε πού έχασε τον ύπνο του, την ησυχία του. Θ' άναγκαζότανε να σηκωθεί σ' άλλες άδρες εξαγρυπνισμένους, γιατί πήγε κι' είδε αυτές τις ηλιθιότητες.

Ήτανε έπίσης στενωχωρημένος, γιατί είχε χάσει το τραμ των 11 και 45'. Πέρασε μπροστά απ' τη μύτη τους, έξ' αίτίας όμως της κ. Καλουσέ, που δεν μπόρεσε να παραμερίσει τον άλλο κόσμο και να περάσουν αυτοί, τόχασαν κι' αναγκάστηκαν να περιμένουν το τελευταίο, των δώδεκα και δέκα.

—Αχ! Η γυναίκες, γεννήθηκαν για τις άμαρτίες μας! μουρμούριζε καθώς βοηθούσε την κ. Καλουσέ να κατεβεί στο τέρμα του ταξειδιού του.

Κι' αλήθεια, η γυναίκα του δεν ήταν διόλου βολική σ' αυτές τις περιστάσεις. Ούτε τώρα που βρισκόντουσαν στην έξοχή, στον συνηθισμένο τους δρόμο προς τη βίλλα τους, δεν μπορούσε να περπατήσει λιγάκι γρηγορότερα, να ήσυχάσουν μιάν ώρ' αρχίτερα. Πρόσεχε μήν παραπατήση σ' καμιά πέτρα.

Κάνε λιγάκι γρηγορότερα, να ζήσης, γκρινιάζε ο κ. Καλουσέ. Τα εφημερίσματα θά πλάγιασουμε σήμερα;

—Δεν μπορώ πιά γρήγορα, άπάντησε εκείνη. 'Ο φωτισμός είν' έλεεινός, δεν βλέπει κανείς πού να πατήση.

Κι' αλήθεια, η δημαρχία δεν είχε θεωρήσει απαραίτητο να κάνει σπουδαίες θυσίες για τον φωτισμό του έρημικου αυτού δρόμου, πού ήταν γεμάτος κήπους, χωράφια και οικόπεδα. Σ'ε πολύ άραιά διαστήματα, μιά μικρή ηλεκτρική λάμπα έβριγνε το άσθενικό της φός σ'ε μιά μικρή περιοχή, κάνοντας έτσι να φαίνεται βαθύτερο παρασπέρα το σκοτάδι. Αυτό όμως δεν στενωχωρούσε διόλου τον Καλουσέ, πού ήξερε καλά τ' όδόν του κι' είχε πολύ γερό πόδια.

—Δεν είν' ανάγκη να βλέπει κανείς για να περπατά, έλεγε στην γυναίκα του, φτάνει να πατάς καλά τα πόδια σου κάτω και προχωρείς... Πού αφήνουν όμως τα τακούνια σου, δέκα πόντους ύψος, να κάνης βήμα...

Δεν πρόλαβε ν' αναπτύξει

πλατύτερα τις αντίληψεις του αυτές και να ξεθυμάνη λιγάκι. Ξαφνικά, χωρίς κανέναν να καταλάβη από πού βεβύρωσαν, παρουσιάστηκαν μπροστά στο ζεύγος πού προχωρούσε, δυο πελώριοι άνδρες, με τα περιστροφά στο χέρι.

—Ψηλά τα χέρια! πρόσταξαν διευθύνοντας τα όπλα των προς το στήθος του κ. Καλουσέ.

Σ' αυτές τις περιστάσεις, κάθε αντίστασις είνε βέβαια ολωσιδίλου περιττή. Οί αντίπαλοι έχουν την ύπεροχη του αριθμού, είνε καλύτερα όπλισμένοι και πρό πάντων έχουν το πλεονέκτημα του άπροόπτου: παρουσιάζονται ξαφνικά, εκεί πού δεν τους περιμένει κανείς διόλου. Τό όπλο σας, άν έχετε φροντίσει να όπλιστήτε για κά-θε ένδεχόμενο, δεν μπορεί να σας χρησιμεύσει σ' τίποτε: θά γίνετε κόκκινος απ' τις σφαίρες πριν προλάβετε να τ'εστιάσετε. Άφου έκανε αυτές τις φρόνιμες και σωστές σκέψεις ο Καλουσέ σήκωσε τα χέρια του προς τον ούρανό, όπως είχε δει τόσες φορές να γίνεται «έπί της δόνης».

—Ψάξε τον! πρόσταξε ο ένας απ' τους ληστές στον σύντροφό του.

Ο άλλος έψαξε με μεγάλη

γρηγορά σ'α τ'ε τσέπες του δυστυχημένου Καλουσέ. Σ'άν άνθρωπος πού δεν έχει καιρό να διαλέγη, έβριγνε άσκατωμένα, μέσα στο κασέτο του όλα μαζί τα πράγματα πού εύρισκε: τ' ό πορτοφόλι, τ' ό ρολόι, τόν ά-πλήρα —δωρο της κ. Καλουσέ— στα τελευταία γ εν έθλια του άνδρός της—μερικά ψιλά απ' την τσέπη του γελέκου, ένα μόνις άνοιγμένο κουτί τσιγάρα, ως και τ'ό μαντήλι, ακόμη και τα κλειδιά του θύματος του.

—Μπα! 'Ο κύριος έχει και περιστροφή; μουρμούρισε, γελώντας, καθώς έψαχνε την πίσω τσέπη του κ. Καλουσέ. Άπαγορεύεται ή

—Ποντικός!... Ξεφόνισε ή κ. Καλουσέ.

όπλοφορία και τα όπλα θά τά κατασχέσουμε έμείς!...

—Αυτά είν' όλα; ρώτησε ο συνένόχος του, πού δεν είχε ούτε στιγμή κατεβάσει τ' ό περίστροφό του απ' τ' ό στήθος του κ. Καλουσέ.

—Έτσι μου φαίνεται, είπε ο άλλος, δεν βλέπω νάχη τίποτ' άλλο. Μπορούμε να στρίψουμε. 'Ωστόσο, τ'ή στιγμή πού έτοιμαζότανε να φύγη, έβαλε μιά φωνή...

—Και την κυρία; είπε. Λίγο ακόμη και θά την ξεχνούσαμε την κυρία! Κάτι θάχη μέσα σ'ή σάκκα της!

—Καθώς όμως προχωρούσε να έπανορθώσει την ξεχασιά του, άπόρησε κι' ο ίδιος ο ληστής: 'Η κ. Καλουσέ δεν ήταν απ' τις γυναίκες πού τις κάνουν εύκολα καλά. Μόλις άπλωσε τ' ό χέρι ο ληστής ν' άρπάξη τ'ή σάκκα της, τ'ό ένστικτο της ιδιοκτησίας την ώπλισε με άφάνιστο θάρρος και δύναμι. Πού να παρατήση τ'ή σάκκα της.

—Δεν ξεκουμπίζετε, λέω γω! φώναξε σάν μανιασμένη. Τ'ήν τσάντα μου! Άκούς εκεί να θέλουν να μου πάρουν τ'ήν τσάντα μου!

Καμιά τίγρις δεν ύπερασπίστηκε με περισσότερη λύσσα τ'ή μικρά της, όσο ή κ. Καλουσέ τ'ή σάκκα της. 'Ο άπάγχης

τραβούσε απ' τ'ή μιά μεριά και κείνη απ' τ'ήν άλλη μ' όλη της τ'ή δύναμι. Κι' ήτανε πιά χειροδύναμη! Τ'ό θέαμα είχε φαίνεται και τ'ήν κομική του όψι, γιατί άκούστηκε ο άλλος κακοποιός πού έλεγε:

—Δεν είνε διόλου βολικά ή χοντρή! Μωρέ μπράβο τ'ής κουράγιο!

Κι' έπειδή ή κ. Καλουσέ δεν έννοούσε με κανέναν τρόπο να παραδώση τ'ή σάκκα της, πρόσθεσε:

—Άστηνε, παράτανη! Για πενταροδεκάρες πού θάχη μέ σ'α, δεν άξίζει τόν κόπο να γάνουμε τ'ήν ώρα μας. Μπρός, δρόμο!

Ο άλλος όπλάκουσε κι' οί δυο τους, μαζί με τ'ή λάφυρα, χά-

θηκαν σ'ή στιγμή μέσα σ'α χωράφια, στο πυκνό εκείνο σκοτάδι.

Οί Καλουσέ μέινανε μόνι στον έρημο δρόμο.

—Τόν είδες κείνον τόν ληστή, πού ήθελε να μου πάρη τ'ή σάκκα μου!... Είπε ή κ. Καλουσέ, ακόμη παραγμένη απ' τ'ήν άγανάκτησι.

Ο άντρας της δεν άπάντησε. Ήτανε πολύ βαθεία πληγωμένος στο φιλότιμό του. Τό μάθημα τού θάρρους και τ'ής τόλμης, πού τού είχε δώσει ή γυναίκα του, ήτανε μιά άνυπόφορη ταπεινώσις για τόν άνδρικό έγωισμό του. Έκτός απ' αυτό, τού φαίνότανε πώς στάθηκε μούτρας μιάς φοβερής άναστροφής τ'ής φυσικής τάξεως τών πραγμάτων: Μιά άδύνατη γυναίκα, είχε άντιμετωπίσει θαρραλέα μιά τρομερή άπειλή, μπροστά σ'ήν όποια έκείνος έ-να άντρας, δεν τόλμησε ν' άντισταθ'ή και ύποτάχτηκε. Αυτή ή άντιστροφή τών ρόλων τόν έκανε άνω-κάτω.

—Είνε φοβερό, τρομακτικό, φρικτό και άνήκουστο! Έλεγε από μέσα του.

Περπατούσε με μεγάλη βήματα ταραγμένος. 'Η κ. Καλουσέ άκολουθούσε όπως μπορούσε, χωρίς να τολμά να παραπονεθ'ή. 'Υστερ' απ' τ'ήν τρώ-τη έξαψι πού τ'ής έδωσε ή νίκη της, καταλάβαινε τώρα τ'ό μέγεθος τού λάθους της, αυτή έ-φταιγε για όλα: 'Ολη έκ'ήνη ή άργιστορία είχε έπέλθει εξ' αίτίας της, και πού πήγαν νυχτιάτικα στο Παρίσι, έκείνη πά-λι τ'ό ζήτησε. 'Ο καυμένος ο άντρας της βαρύντανε να σ'α-λέψη.

—Δεν θά μου τ'ό συχωρέση ποτέ αυτό, συλλογιζότανε, τρέχοντας όπως μπορούσε ή κακομοίρα πίσω απ' τόν Καλουσέ, ο όποιος έκανε πελώρια βήματα. 'Επί τέλους, κάποτε φτάσανε σ'ή βίλλα τους.

—Έλα, άνοιξε, άφου σου ά-φήκαν τ'ή κλειδιά σου σένα, τ'ής είπε έκείνος με κακία.

Άνοιξε ή καυμένη, γαρις να βγάλη τσιμουδιά, πρώτα τ'ήν καγκελλόπορτα τού κήπου κι' έπειτα τ'ήν πόρτα τού σπιτιού. Καθώς έμπαινε πρώτ'ή στον άντιθάλαμο, άκούστηκε ξαφνικά ένα «φάπ» και κάποιον έζω. Ξαφνιασμένο απ' τ'ήν άπτότομη λάμψη τού ηλεκτρικού, ρίχτηκε άνάμεσα σ'α πόδια της.

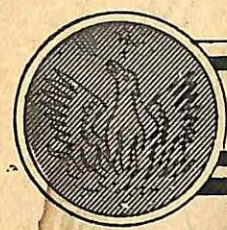
—Ποντικός!! Ξεφόνισε κατα-τρομαγμένη ή κ. Καλουσέ. 'Ε-να ποντικός!!

Κι' έπεσε σχεδόν λιποθυμ-μένη σ'α χέρια τού άνδρός της.

Έκείνος άναγκάστηκε να τ'ήν συγκρατήση, τ'ήν πήρε σχεδόν πικατό σ'ήν τραπεζαρία, τ'ήν έάπλωσε στον καναπέ, ενώ έ-τορμε σύγκορμη. 'Ενοιωθε τ'α πόδια της κοιμένα απ' τ'ήν τρομάρα πού πήρε, είχε όμως άρκετ'ή πνευματική διαύγεια για ν' άντιληφθ'ή άμέσως τ'ήν

—Ποντικός!... Ξεφόνισε ή κ. Καλουσέ.

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΛΕΛΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

—Η ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΕΣ ΤΩΝ ΑΛΕΥΡΟΒΙΟΜΗΧΑΝΩΝ

Αν υποθέσουμε ότι όλα τα στοιχεία πού αναφέρονται στο υπόμνημα τού συνδέσμου τών άλευροβιομηχάνων προς τόν κ. ύπουργόν τών Έσωτερικών, σχετικώς με τ'ήν ποιότητα τού άρ-του, είνε άκριβ'ή, πρέπει να καταληφθώμεν από μαύρην άπει-πσίαν.

Δεν φταίνε αυτοί, τονίζουν οί άλευροβιομηχανοί, για τ'ήν ποιότητα τού ψωμιού, γιατί ύποχρεωτικώς άλέθουν τ'ό χαρμάνι τών άλευρων, τ'ό όποιο τούς όρίζει τ'ό Κράτος!

Δεν φταίνε, έξηγούν, για τ'ήν άκρίβεια τού ψωμιού, γιατί ό,τι μπόρεσαν τ'ό έκαναν, κατέβασαν δηλαδή τ'ήν τιμή τών ά-λεστικών σ'ε σημείο πού είνε πεία άδύνατον να κατεβούν π'ό κάτω!

Για τ'ήν κακή ποιότητα και τ'ήν άκρίβεια τού ψωμιού, φταίει —κατά τούς άλευροβιομηχάνους— τ'ό Κράτος, ο ύψωμός τ'ής τι-μής τού σίτου σ' τις έξένες άγορές, ή μεγάλη (:) τιμή τ'ής συγ-κεντρώσεως τού ντόπιου σιταριού, τ'ό συνάλλαγμα κλπ. κλπ.

Θά επιθυμούσαμε να πιστέψουμε πώς είνε βάσιμα, σωστά, ά-ληθινά τα επιχειρήματα τών άλευροβιομηχάνων, αλλά μ'ας έμ-ποδίζει τ'ό πνεύμα τού ύπομνήματός των, τ'ό όποιον, στο βάθος, είνε—άν δεν κάμνουμε λάθος—άπειλητικό.

«Δεν θά έπρεπε—γράφουν σ'ν τοίς άλλους οί κ.κ. ά-λευροβιομηχανοί—να ύπάρχη ζήτηση άρτου σ' τ'ήν Έλλάδα, γιατί σ' τ'ή χώρα μας πα-ρέχεται ο εύθηνότερος άρτος από όλας τ'ας άλλας χώρας τ'ού κόσμου και αύ-τ'ας άκόμη τ'ας σιτοπαραγωγούς!»

Και άν μ'εν είνε άκριβ'ές αυτό, τ'ό γνωρίζουν οί άρμόδιοι. 'Η-μείς συνιστάμεν μόνον σ'ήν Κυβέρνηση να μεριμνήση τελειω-τικώς προς έξασφάλισιν τ'ής καλής ποιότητας και τ'ής λογικής τι-μής τού ψωμιού τού λαού.

—ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΑΡΤΟΠΟΙΟΙ

Για τ'ήν κακή ποιότητα τού ψωμιού, λένε έξ άλλου οί άρτο-ποιοί, φταίει ή έπιτροπή διατιμήσεων, γιατί καθορίζει τα χαρ-μόνια σύμφωνα... με τ'ή θέλησι και τ'ό συμφέρον τών άλευρο-βιομηχάνων!

Τελευταίως π. χ. ή πρόσμιξις τού σίτου καθωρίστηκε να γίνε-ται με 75 % έγχώριο σάρι και 25 % ξενικό. Τ'ό ξενικό αυτό σάρι είνε Άργεντινό και μάλιστα κατωτέρας ποιότητας. Γι' αυτό τ'ό χαρμάνι βγαίνει έλεεινό και τ'ό ψωμί άκατάλληλο προς βρώσιν.

Επίσης οί άρτοποιοί έχουν τ'ή γνώμη, ότι ή ποιότης τού ψω-μιού είνε δυνατόν να βελτιωθ'ή, άρκεί να επιβληθ'ή ένας έλεγχος σ'τους άλευρομύλους, έλεγχος κρατικός, στον όποιο να συμμε-τέχουν και άντιπρόσωποι τών άρτοποιών και τών άρτεογατών.

Φρονούμεν, ότι ή πρότασις αυτή πρέπει να γίνη δεχτή, γιατί οί άρτοποιοί και οί άρτεργάται ένδιαφέρονται περισσότερον παντός άλλου για τ'ή βελτίωσι τ'ής ποιότητας τών άλευρων. Και τ'ό ένδιαφέρον τους είνε μεγάλο, γιατί ή κακή ποιότης τών άλευ-ρων τούς ύποχρεώνει να εργάζονται μιά ως δυο άδρες περισ-σότερο τ'ήν ήμέρα και τ'α παρόπανα τών πελατών τους να ύφί-στανται.

άπότομη άλλαγή σ'ή στάσι τού Καλουσέ. Είχε τώρα τ'ήν όψι έ-νός ανθρώπου, πού ή τύχη τού ξανάβιβε όλη του τ'ήν έπιβολή.

Τ'ό έπεισόδιο αυτό, ή άνοητη έκείνη λιγοψυχία τ'ής γυναίκας του μπροστά σ' ένα άκίνδυνο ζώο, ξανάβασε τα πράγματα σ'ήν θέσι τους, ξανάβερνε τ'ήν τάξι σ'ήν άξία τού καθενός, πού για μιά στιγμή είχε διαταραχθ'ή, ξανάβι-βε τ'ήν ύπεροχη τόν άντρα.

Άνοιξε μεγαλόκαρδος τόν μπουφέ, έβριξε λίγος κονιάκ σ' ένα ποτηράκι, μαζί με λίγη ζάχαρι κι' έν'ό πρόσφερε μ' ένα χαμόγελο έ-πικεικίας τ'ό τονωτικό σ'ήν άρρωστη, μωρ-μούριζε:

—Α, &! ή γυναίκες!... 'Η γυναίκες... 'Η αιώνες φοβιτισάρες... πού λιγοθυμούν με τ'ό τίποτε!... Κι' έπειτα σου ζητούνε και ψήφο!...

—ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΥ

Η θλιβερός σκηνές τού Αιγίου, με τ'α ανθρώπινα θύματά τους, μ'ας έλύπησαν βαθύτατα, αλλά δεν μ'ας κατέπληξαν! Και δεν μ'ας κατέπληξαν, γιατί ήσαν για μ'ας άναπόφευκτες, όπως είνε άνα-πόφευκτες και άλλες λυπηρότερες άκόμη σκηνές, πού θά συμ-βούν μοιραίως σ' εύρύτερη κλίμακα!

Ναί, όσοι έχουν τ'ό θάρρος και τ'ήν ικανότητα να βλέπουν τ'α πράγματα ως έχουν, δεν έξαφνίστηκαν από τ'ήν έξέλιξι τού σταφιδικού.

Στ'ό σταφιδικό πρέπει να δοθ'ή μιά λύσι όριστική. Και ή μόνη λύσις, είνε ο περιορισμός τ'ής παραγωγής τ'ής σταφίδος, κατό-πιν άκριβ'ών ύπολογισμών, οί όποιοι να βασίζονται σ'ήν έντό-πιο και έξην κατανάλωσι τού προϊόντος. Όλες ή άλλες λύσεις: ο «Α. Σ. Ο.», τ'α παρακρατήματα, τ'α δάνεια, τ'ό χάρισμα τών φόρων κλπ., είνε λύσεις προσωρινές, πού μακράνουν τ'ήν όρι-στική, τ'ήν γενικώς συμφέρουσα λύσι.

Άλλα ο περιορισμός τ'ής παραγωγής τ'ής σταφίδος πρέπει να γίνη τμηματικός, έχων ως βάση ένα προδιαγεγραμμένο σχέ-διον. Πρέπει ίδια να ληφθ'ή φροντίς για τ'ήν πλήρη έξασφάλισιν τών παραγωγών! Για να γίνη όμως ένα τόσο μεγάλο και τολ-μηρό έγχείρημα, χρειάζεται να αύξηθ'ή ο παρεμβατισμός τού Κράτους σ' όλόκληρη τ'ήν οικονομική ζωή τ'ής χώρας!

Άλλη λύσις—κατά τ'ή γνώμη μας—δεν ύπάρχει. Άν έχουν οί έχθροι τ'ό «παρεμβατισμό» τού Κράτους, ως τ'ήν παρουσιάζ-σουν! Θά τούς όφείλουμε μεγάλη χάρι, γιατί θά μ'ας απαλλά-ξουν από τούς εφιάλτες οί όποιοι μ'ας βασανίζουν συχνότατα.

—ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ

Ελπίζουμε, ότι τ'ό 4ον Συνέδριο τών Άμπελοκτημόνων θά σημειώση περιλαμπρον σταθμόν σ'ήν παραγωγή και σ'ήν κατα-νάλωσι τού «ή δ ύ τ α τ ο υ» τών προϊόντων σ'ή χώρα μας. Τ'ες έλπίδες μας αυτές τις βασίζουμε στον μετρημένο λόγο τού είσηγητού τού θέματος «Όργάνωσις και ποσοστάσι τ'ής παρα-γωγής», ο όποιος, πολύ σωστά, έτόνισε, ότι «για τ'ήν βελτί-ωσι τ'ής παραγωγής και τ'ής κατανάλωσ'ως ού τ'ό τρίτου τών έθνικών προϊόντων μας, είνε άναγκαία ή έπιστημονική όργάνω-σις τ'ής άμπελοσυργίας». 'Ο κ. Μαργέτης έτόνισε ακόμη, ότι ή λύσις τού άμπελοκτηματικού ζητήματος έγκειται σ'ε μιά φαρδιά συνεταιριστική όργάνωσι τών άμπελοργών, ή όποια θά φροντίση για τ'ήν άπορόφησιν τών πλεονασμάτων και τ'ήν έπιστημονική οίνεποίησι τους.

Από τ'ήν φωτεινή και πλήρη από πάσης άπόψεως είσηγησι αυ-τή, πληροφоруμέθα ακόμη, ότι τα άμπελία μας έχουν συνολι-κή έκτασι ίση με τ'α 12 1/2 έκταστά τού συνόλου τών καλλιερ-γούμενων έκτάσεων τ'ής χώρας μας κι' ότι ή άξία τών προϊόν-των τους κατά τ'ό 1932 έφθασε τ'α 1300 έκατομμύρια δραχμών.

—ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Τ'ό ύπουργείον τ'ής Συγκοινωνίας ένέκρινε τ'ό κείμενο τ'ής δι-ακηρύξεως τών λιμενικών έργων Θεσσαλονίκης, τ'ήν όποιαν τού έλχεν άποστείλει τ'ό Λιμενικό Ταμείο τ'ής πόλεως.

Κατά τ'ό κείμενον τ'ής έν λόγω διακηρύξεως, πρόκειται να κατασκευασθ'ουν στον λιμένα Θεσσαλονίκης, μέσα σ'ε πέντε νρό-νια, κρητιδώματα μήκους 1800 μέτρων, τ'α όποια θά στοιχίσουν 105 έκατομμύρια δραχμών.

—ΤΟ ΕΛΠΙΖΟΥΜΕ

Τ'ό διοικητικό συμβούλιο τών άδιοριστών καθηγητών παρεκά-κάλεσε τόν κ. ύπουργό τ'ής Παιδείας να μεσο-λαβήσιν στον συνάδεφ'ό του επί τών Οικονο-μικών ύπουργόν, δια τ'ήν αύξησιν τ'ής πιστώ-σεως πού διέθεσε για τούς διορισμούς νέων καθηγητών, γιατί αυτή τ'ή μόλις φτάνει για να σώση από τόν όλεθρον τ'ής άνεργίας τ'ό ένα δέκατον εξ' αυτών.

Ελπίζουμε, ότι ο κ. ύπουργός τ'ής Παιδείας θά γίνη θερμότατος συνήγορος τών συμπαθών νέων έπιστημόνων. Όσαύτως έλπίζουμε, ότι και ο κ. Λοβέρδος θά δυνάμει να αύξήσ'ή τ'ήν πίστ'ωσι πού χορήγησε, προς κεραιμένην περί τ'ής συμπαθεστέρας τάξεως τών άργούντων έπι-στημόνων μας.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Η ΠΟΥΑΡΑ RADIUM, τ'ής ίατρού Κας Χρυσούλας Ίωαννι-μίδου, πού πωλείται εις τα κεντρι-κότερα καταστήματα τ'ής πόλεως μας, είνε ή μόνη άθ'α, λεπτή και με φυσικά μέσα χωματισμένη, χωρίς τις τοξικές χρωστικές.

Σατυρική Δελτί

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Βομβαρδισμοί και κάρφων παρελά-
(σεις,
νέφη καπνού κα' σύννεφ' από σκόνη
αναβρασμός και πάλιν νέα δούαις
μετοικεσία, πόλεμος, κανόνι

«Ελαύνοντα από ρυτῆρος κάρρα».
«Επιπλα φορτωμένα σωρηδόν,
ξοπίσω τους ή σάρα καί ή μάρα
Καθ'.. πέφτουν τὰ ΚΑΝΟΝΙΑ
(βροχηδόν !

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Κάτω απ' τὸν ἥλιο ψήνεται τὸ ρα-
(ζακι σταφυλι
καὶ χνουδωτὸ ροδάκινον μωσχοβολᾷ
(μὲ χάρι
σκάζει τὸ σῆκο δόλγλινο σὰν φιλη-
(μένο χεῖλι
καὶ μοιάζει πεπονόφλουδα στὰ ὕλη
(τὸ φεγγάρι.

Ἐξαφανίσεις γυναικῶν, ναυάγια
(καὶ δράματα
καὶ συζητήσεις φλογεραὶ πού στὰ
(χαμένα πᾶνε
καὶ θηλυκά, μ' δόλγλυκα καὶ τρυ-
(φερά πειράγματα
πού νὰ κολλήσουν προσπαθοῦν μὰ
(διόλου δὲ κολλᾶνε !...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΚΕΦΙ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Στὸ δρόμο.
Ἄνύπαντρος. — Πῶς
πάει ἡ υγεία τῆς κυρίας σας; Εἶνε
καλύτερα ;

Ἄνύπαντρος. — Ἀχ,
ναί, αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸ τῆς ἐν-
τελῶς καλά !... Ἀλματωδῶς ἀνα-
κτὰ τίς δυνάμεις τῆς !

Ἄνύπαντρος. — Ὁ-
ραῖα !... Ὁραῖα !...

Ἄνύπαντρος. — Τί χα-
ρέκακος ἀνθρώπος !...

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

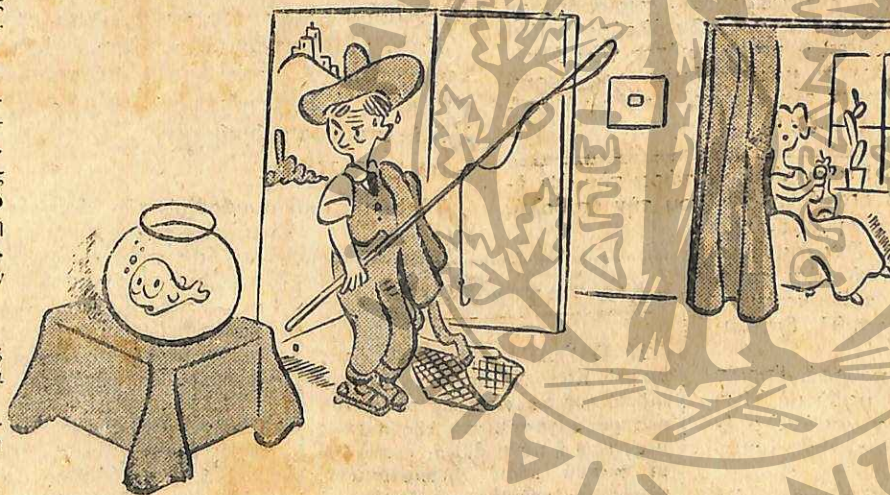
Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Ἄνύπαντρος. — Πῶς
θέλετε νὰ σᾶς τὰ κόψω τὰ
μαλλιά σας, κύριε ;
Ἄνύπαντρος. — Χω-
ρὶς νὰ βγάλῃς τσιμουδιά απ' τὸ
στόμα σου !

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ο ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΨΑΡΑΣ.—Μιά ὥρα βασανίζομαι, καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιάσω !
Γιατί δὲν τοιμπαί, τὸ ἀφιλότιμο !... Καὶ με στραβοκυντάζει, σὰν νὰ τοῦ σκότωσα τὸν
πατέρα !... Τί κακοαναθραμμένο ψάρι !...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΕΙΣ

Τώρα π' ἀλλάζουν ὁλοὶ τους
(φωλὴν
Κὲν ἐγὼ ν' ἀλλάξω σίτι ε'
(θυμὴν
Καὶ μὰ καὶ δυὸ ἀφῆνω τὰ
(παλὴν
καί... σὲ καρδιά καινούργια
(κουβαλήθηκα.
Μὰ ξάφνου μέσ' στὴ νέα μου
(χαρὴν
τὰ μάτια μου παρὰ ξένα κυτ-
(τάζοννε
Ἡ νέα καὶ ἡ παλὴν νοικο-
(κυρὰ
Σὰ δίδωμι ἀδέρφια νὰ ται-
(ριάξουννε.
Καλὲ, τὸ ἴδιο στήθος, τὸ ἴ-
(διο χέριο
Καὶ νοικιασμένο καὶ ἄδειο μ'
(ἐνοικιαστήριο !...